

Giới thiệu Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ

Truyện xuyên không Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ của tác giả Hoa Sơn Trà đang được đọc giả đón nhận tích cực bởi lượng fan đông đảo của Đông Tà cùng với từ ngữ lôi cuốn và lãng mạn khiến bạn đọc không thể rời mắt.

Truyện kể về cô nàng xuyên đẹp nhưng bất hạnh sống ở thời hiện đại, vào ngày mà cô nhận được tin vui nhất đời mình thì lại xuyên không vào thế giới cổ đại, nơi đó chính là Đảo Hoa Đào và trong thân thể của phu nhân Đông Tà, một nhân vật nổi tiếng trong tác phẩm của Kim Dung, mời các bạn đón đọc truyện xuyên không thú vị này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Tương truyền trên Đông hải có Đảo Hoa Đào vô cùng mỹ lệ, hoa đào được trồng khắp nơi trên đảo. Đến mùa xuân tháng ba, khi hoa đào đồng loạt nở, tạo nên một cảnh sắc tuyệt vời, đẹp như tiên cảnh.

Không ai trong võ lâm mà không biết, đó là nơi ẩn cư của một trong thiên hạ ngũ tuyệt – Đông tà Hoàng Dược Sư.

Hoàng đảo chủ đã dựa vào Bát Trận Đồ để thi pháp, trồng rất nhiều cây đào trên Đảo Hoa Đào, lại thêm vào đó non nước hùng vĩ và trăm hoa đua nở, không những khiến người không hiểu thuật Kỳ Môn Ngũ Hành khó lòng vào đảo mà còn thêm những nguy hiểm rình rập của Đảo Hoa Trận.

Người trên đảo hành sự tùy ý, không câu nệ lễ pháp, coi thường ánh mắt thế gian. Các thuộc hạ thường tuân theo lệnh của Hoàng đảo chủ, bắt rất nhiều những kẻ đại gian đại ác, xẻo tai cắt lưỡi, bắt làm nô bộc.

Vì lý do đó, đối với rất nhiều người, Đảo Hoa Đào là nơi cực kỳ nguy hiểm

_

Quách Tĩnh bước vào phòng, nhìn thấy Hoàng Dung đang thu thập hành lý thì bước tới giúp.

Hoàng Dung vui vẻ nhường một phần công việc cho phu quân. Hai người tuy đã thành thân mười mấy năm rồi, nhưng vẫn còn rất ân ái.

Tuy Quách Tĩnh thật thà một chút, nhưng qua sự tôi luyện của thời gian, cũng trở nên thành thực không ít. Người nam nhân này, từ khi thành thân đến giờ, vẫn rất trân trọng nàng, vì vậy Hoàng Dung chưa bao giờ hối hận năm xưa đã gả cho hắn.

Tuy nhiên, cha nàng lại không thích Quách Tĩnh, là Đông Tà, gặp một kẻ vừa thật thà, thích nói chuyện nghĩa khí, còn hay nói lẽ giáo trên miệng, sao mà người thích được, nhưng nữ nhi duy nhất của người, lại chỉ thích mỗi hắn ta, người cũng đành chịu.

Nhưng cũng vì chuyện này, Hoàng Dược Sư rất ít khi chịu gặp mặt một nhà bọn họ. Tuy cha cho phép họ sống trên đảo, nhưng cũng chỉ cho phép họ xây một thôn trang ở vùng đất gần biển, chứ không được phép bước vào trung tâm của đảo.

Ngay cả Hoàng Dung cũng không còn được phép bước vào, khu vực trung tâm rộng lớn của đảo, đã được thiết kế bát trận đồ, chỉ vào ngày tết hằng năm hoặc ngày giỗ của nương, cha mới giải trận, cho bọn họ vào cúng bái.

Nghĩ đến đây, Hoàng Dung lại thở dài. Nàng biết cha không hài lòng về phu quân của nàng, cha cho rằng, một kẻ thích nói chuyện nước nhà, nghĩa khí như vậy, sẽ không chăm sóc tốt cho nàng, có lẽ một ngày nào đó, sẽ có những chuyện như đại nghĩa diệt thân xảy ra, vì vậy, cha rất không thích phu quân.

Thế nhưng, nàng yêu Quách Tĩnh, nàng cũng chỉ có thể chống đối cha. Đôi khi nàng nghĩ, nếu nương còn ở trên đời này, có lẽ người có thể khuyên nhủ cha, như vậy, mọi chuyện sẽ tốt hơn. (Thật ra thì nếu có, người ta cũng không dám khuyên đâu ạ).

Quách Tĩnh để hành lý đã được chuẩn bị qua một bên, bước đến bên thê tử: “Sao vậy, có chuyện gì mà thở dài?”

Hoàng Dung tựa đầu vào ngực phu quân: “Ta đang nghĩ đến cha, sau khi biết chúng ta sắp đi Tương Dương, có vẻ như cha càng bất mãn với chúng ta hơn.”

Quách Tĩnh nghe xong, cũng chỉ có thể thở dài. Nếu thê tử phiền lòng về chuyện có liên quan đến nhạc phụ, hắn cũng chỉ có thể thở dài.

Quách Tĩnh nói với Hoàng Dung: “Lần này đi Tương Dương, là để tập hợp anh hùng trong thiên hạ, cùng nhau góp sức chống lại quân Mông Cổ, đây là lúc để chúng ta đứng ra bảo vệ quốc gia, rồi nhạc phụ sẽ hiểu.”

Hoàng Dung khẽ gật đầu, nhưng trong thâm tâm lại nghĩ, cha thật sự sẽ thông cảm cho bọn họ sao. Nàng biết, cha không muốn bọn họ đi mạo hiểm. Nhưng phu quân của nàng muốn đến đáp nước nhà. Hoàng Dung thở dài, cũng chỉ có thể như vậy.

Lúc này, một tiếng nói thanh thúy vang lên : “Cha, nương, hành lí của chúng con đã sắp xếp xong rồi, chừng nào chúng ta lên đường.”

Chỉ thấy trước mắt là một tiểu cô nương, trông khoảng 15, 16 tuổi, mắt hạnh má đào, làn da trắng nõn mềm mại, dáng người thủy linh xinh xắn, rõ ràng là một tiểu mỹ nhân. Chỉ là trong đôi mắt long lanh kia, không giấu nổi vẻ kiêu ngạo. Đây là Quách Phù, con gái của Quách Tĩnh và Hoàng Dung.

Theo sau Quách Phù, là hai huynh đệ Võ gia, Đôn Nho và Tu Văn. Tuy hai người niên kỉ chưa lớn nhưng trông cũng khá tuấn tú. Khi vừa bước vào, liền hành lễ với hai người:

-“Su phụ, su mẫu.”

Hành lễ xong, hai người liền đứng sau lưng Quách Phù, ánh mắt thỉnh thoảng liếc trộm su muội của mình.

Quách Phù làm như không để ý đến ánh mắt của hai người kia, nhào vào lòng cha mẹ làm nũng: “Nương, chừng nào chúng ta khởi hành.”

Quách Tĩnh thấy hành động của Quách Phù thì quát lớn: “Lớn rồi còn làm nũng, ra thể thống gì nữa.”

Quách Phù nghe cha quát, chẳng những không sợ mà còn tinh nghịch nói: “Vẫn chưa, con vẫn chưa trưởng thành, nương nói, cho đến khi con thành thân, thì mới được tính là trưởng thành, phải không nương.”

Hoàng Dung yêu thương nựng Quách Phù: “Chưa gì đã nhắc đến chuyện thành thân rồi, sao vậy, có phải là đã để ý ai rồi không.”

Quách Phù đỏ mặt gãi nãy: “Nương này, con không giống với người nữa.”

Quách Tĩnh bên cạnh thì cười lớn, càng khiến Quách Phù đỏ mặt hơn, liền không để ý ai, chạy ra khỏi phòng. Hai huynh đệ Võ gia nhanh chóng đuổi theo.

Ở trong phòng, hai người vẫn vì phản ứng của Quách Phù mà cười không ngừng. Quách Tĩnh nhìn Hoàng Dung, nói: “Tĩnh quái y như nàng lúc xưa.”

Hoàng Dung cũng cười : “Chàng còn nói! Thôi, hôm nay nghỉ ngơi sớm đi, sáng sớm mai là phải đi rồi.”

Nói rồi đứng dậy, chuẩn bị thay y phục đi ngủ. Quách Tĩnh ngồi một lát, cũng đứng dậy đi theo Hoàng Dung.

_

Sáng hôm sau, một nhà Quách gia chất hành lí lên thuyền. Khi thuyền sắp rời bến, Hoàng Dung liền quỳ xuống, hô to về phía Đào Hoa Đảo:

-“Cha, nữ nhi đi rồi, người bảo trọng, nhớ giữ gìn sức khỏe !!!”

Phía sau, Quách Tĩnh, Quách Phù và huynh đệ Võ gia cũng quỳ xuống, dập đầu ba cái về phía Đào Hoa Đảo.

Mà người bên trong đảo, từ đầu tới cuối, không hề nói một tiếng nào. Hoàng Dung đành phải thất vọng, đứng lên. Quách Tĩnh và Quách Phù đi đến bên cạnh, không tiếng động an ủi nàng.

Một gian mật thất rộng lớn, không gian khép kín trở nên sáng trưng nhờ những viên dạ minh châu to tướng được khảm trên tường. Bên trong là bộ bàn ghế băng đá, bàn trang điểm, tủ đựng y phục, giá sách và những vật dụng của nữ nhân.

Mọi thứ đều nhìn như mới, có vẻ như chúng thường xuyên được lau chùi, nhưng cũng vì vậy nên không khó để nhận ra việc chúng đã không còn được sử dụng từ lâu.

Ở giữa mật thất là một cây hoa đào nhỏ đang trổ hoa, ở nơi thiếu ánh nắng như thế này mà người trồng còn có thể khiến cho cây nở hoa thì người trồng cây hoa đào này quả là rất tài giỏi.

Dưới cây hoa đào là một cỗ quan tài không nắp làm bằng hàn băng, bên trong có một người nằm, nói đúng hơn là một nữ nhân rất xinh đẹp đang nằm. Tuy đã lâu, nhưng do luôn được đặt trong hàn băng ngàn năm nên cơ thể của nàng vẫn như lúc ban đầu.

Làn da nàng như trứng gà vừa bóc vỏ, trắng muốt mà mịn màng, bờ môi chúm chím nhỏ nhắn hơi tái nhợt, mày lá liễu, bên dưới là hàng mi cong, rậm rạp che khuất đôi mắt đen kia, ba ngàn tóc đen được buộc cẩn thận bằng một dây lụa màu hồng phấn, ngoài ra không còn trang sức gì khác.

Hoàng Dược Sư ngắm dung nhan của thê tử mà thất thần. Tuy đã đến tuổi trung niên, nhưng do đặc trưng của võ công của đảo Đào Hoa cộng thêm Hoàng Dược Sư là người sống ẩn cư, không màng thế sự nên bề ngoài của hắn chỉ khoảng 25, 26.

Từ khi Dung Nhi thành thân, không còn ai làm phiền hay khiến hắn bận tâm nữa, nên hắn thường xuyên đến bên cạnh nàng. Vốn định là sau khi Dung Nhi tìm được người đã phó thác suốt đời, hắn có thể buông xuôi mà đi tìm nàng, nhưng ai ngờ, người Dung Nhi lấy lại là Quách Tĩnh.

Hoàng Dược Sư cảm thấy, Quách Tĩnh không phải kẻ đáng tin tưởng. Không phải vì hắn gian trá, xảo quyệt, nếu được như vậy, hắn cũng yên tâm phần

nào. Đẳng này, Quách Tĩnh quá thật thà, thật thà quá mức cần thiết, còn thích lo chuyện bao đồng, sớm muộn gì cũng khiến Dung Nhi chịu thiệt.

Vì không yên tâm về Quách Tĩnh, nên mãi đến giờ hần vẫn chưa thể đến bên thê tử, điều này càng khiến thành kiến của Hoàng Dược Sư đối với vợ chồng Quách Tĩnh tăng cao. Bây giờ lại dẫn cả nhà đi Tương Dương, nói là trợ cứu quốc gia, hừ, đúng là ngu xuẩn. Một đứa, hai đứa, đúng là không bớt lo.

Đưa tay cầm lấy bàn tay lạnh như băng của thê tử áp lên má, chỉ có ở bên cạnh nàng, hần mới cảm thấy như mình đang sống.

Trong lúc Hoàng Dược Sư không để ý, trong không gian tĩnh mịch bắt đầu vang lên từng tiếng động nhỏ, rất nhỏ, đến khó mà nhận ra.

Là một trong thiên hạ ngũ tuyệt, Hoàng Dược Sư rất nhanh cảm nhận được hơi thở của một người xa lạ trong mật thất, rất yếu ớt, nhưng không khó nhận ra. Điều đầu tiên hần nghĩ trong đầu là: có kẻ xâm nhập.

Tập trung thần lắng nghe tiếng hơi thở để có thể tìm ra kẻ kia. Sau một hồi, đôi mắt Hoàng Dược Sư chuyển về một hướng, mắt tròn lên, trong mắt là sự kinh ngạc, không thể tin, cùng với van sung sướng nhưng lại thêm một chút chần chờ, như sợ mình lầm.

Chỉ thấy Phùng Hành, cơ thể của nàng vẫn không có gì thay đổi, đôi mắt vẫn nhắm nghiền, nhưng nếu quan sát kỹ, sẽ thấy hai cánh mũi của nàng đang dùng một biên độ rất nhỏ phập phồng lên xuống. Trong mật thất yên lặng, tiếng “thình thịch” vang lên nhịp nhàng, chậm rãi, yếu ớt như thể không thể nghe.

Ngọc tiêu trên tay đã rơi xuống từ lúc nào, Hoàng Dược Sư nhanh chóng bế nàng dậy, ôm vào lòng, cảm nhận sự thay đổi rất nhỏ trong cơ thể nàng. Hần ôm lấy nàng, đi ra mật thất, dùng tốc độ nhanh nhất có thể, phi qua rừng đào. Trong đầu ngón ngang khó tả.

_

Phùng Tường Hy, không, bây giờ phải gọi nàng là Phùng Hành, hiện đang nằm bất động trên giường, nhìn chăm chăm trần nhà. Đối với một người vừa tỉnh dậy đã được một soái ca thông báo cho biết: mình là thê tử người ta đấy, con gái cũng đã có rồi đấy, ngay cả cháu ngoại cũng sắp lớn rồi, tương lai gần sẽ được ôm cháu cố ngoại mà nói, nàng cảm thấy, bản thân vẫn khá là bình tĩnh.

Nàng nhớ lúc đó, nàng đã ngây ngốc gật đầu, ngây ngốc để người ta đút cháo cho, ngây ngốc nghe lời nằm ngủ tiếp, đúng kiểu thích nghi với mọi hoàn cảnh.

Phùng Tường Hy từ trước đến giờ luôn là kẻ thích sống an nhàn, không muốn nổi bật. Thân là con tư sinh, mẹ đã nhận tiền bồi thường sau đó quát mồm chạy từ tám trăm năm trước. Nhu thuận nhận tiền chu cấp của cha 18 năm trời mà không hề được gặp ông một lần.

Đến khi qua 18 tuổi mới chợt nhận ra, tài sản mà mình được chia cũng chỉ có căn biệt thự mà mình đã sống bấy lâu nay. Nhanh chóng chấp nhận sự thật, cố gắng sống tiếp. Năm nàng 15 tuổi, đột nhiên lại cảm thấy hứng thú với cổ cầm, thế là mất một phen khóc lóc ỉ ỏi, năn nỉ sư phụ hiện giờ của nàng dạy cho.

Vì thế đại học nàng cũng không thi, mà học hết cấp ba liền chuyên tâm học cầm với sư phụ. Chủ yếu là cũng chỉ học được da lông, khi sư phụ đi biểu diễn thì nàng phụ trách bưng trà rót nước là chính, nói trắng ra là sai vật. Đây chắc là lí do sư phụ nhận nàng.

Thật ra nàng còn hứng thú với tiêu, nhưng với cái đầu có hạn cộng thêm người ta toàn học từ nhỏ, còn nàng thì 15 tuổi mới bắt đầu sờ mó nên sư phụ nàng không cho động vào thứ khác. Trước mắt cứ đem cầm học xong đã. Nhưng mà học tới 23 tuổi, vẫn chỉ có thể bưng trà rót nước, suýt nữa khiến sư phụ phải từ nàng.

Bình yên học cầm với sư phụ, lâu lâu lại đi diễn kiếm ít tiền. Căn biệt thự thì bán đi, mua căn nhà nhỏ hơn, tiền dư thì dùng để mua bất động sản rồi cho thuê, kiếm cũng được kha khá, nói chung là không giàu lắm nhưng cũng không cần lo về tiền bạc. Nàng cũng không có ý định tranh giành tài sản hào môn làm gì, dù gì cũng tranh không nổi.

Tuy cuộc sống trôi qua không mấy đặc sắc, nhưng có thể nói là yên bình, thanh thoi, nàng vốn không có bất nấn gì về việc này, nhưng vì sao lão thiên gia lại cho nàng xuyên không, hơn nữa còn xuyên qua Phùng Hành nữa cơ chứ.

Hồi xưa nàng cũng rất thích coi Anh hùng xạ điêu với Thần điêu đại hiệp, Ý Thiên Đồ Long Ký cũng coi sơ sơ, nên nàng rất rõ, Hoàng Dược Sư là kẻ rất yêu thê tử, hơn nữa còn cực bao che khuyết điểm. Nếu như hần biết nàng không phải Phùng Hành, mà chỉ là một cô hồn đã quỷ chiếm lấy thân thể Phùng Hành, không nghi ngờ gì nữa, trên người nàng chắc chắn sẽ cắm thêm mấy cây phụ cốt châm.

Mấy ngày nay nàng vẫn luôn tỏ vẻ mất trí nhớ, nhu thuận nghe lời, nói ít nghe nhiều, chỉ mong sao không bị phát hiện, nàng còn muốn sống lâu một chút. Lúc trước đọc tiểu thuyết đồng nhân về Hoàng Dược Sư, thấy nữ chính xuyên qua sau đó khiến Hoàng Dược Sư say như điên, nguyện chỉ yêu mình nàng, Phùng Tường Hy liền không tin.

Nếu Hoàng Dược Sư dễ động lòng như vậy, thì hần đã không phải cô đơn đến chết (trong tác phẩm gốc). Tình yêu đủ để khiến hần nguyện chết bên thê tử, nguyện cô đơn đến già, không phải nói dối là dối. Vì vậy, cái gì mà khiến Hoàng Dược Sư yêu nhân cách chân thật của mình, sau đó nói cho hần biết mình không phải Phùng Hành, đợi hần vì quá yêu mình mà tha thứ, sau đó happy ending gì đó, Phùng Tường Hy nàng cũng không mắc bệnh hoang tưởng.

Mục tiêu của nàng bây giờ là, tận hết sức không để Hoàng Dược Sư nhận ra mình là đồ giả, giấu được bao lâu thì sống lâu bấy nhiêu. Dù sao trong cái thế giới Kim Dung này, chỉ cần Hoàng Dược Sư không muốn giết nàng, chỉ cần hần còn nhắm nàng thành thê tử của hần, thì không ai có khả năng động

vào nàng được.

Cánh cửa phòng mở ra làm cắt đứt mạch suy nghĩ của Phùng Tường Hy, không, từ bây giờ, nàng sẽ là Phùng Hành. Hoàng Dược Sư tay cầm một bát thuốc đen đen, tay kia cầm một đĩa điểm tâm ngọt đi tới.

Nhìn nàng, mặt không đổi sắc nói:” Uống thuốc!” Sau đó vươn tay đỡ nàng dậy, bắt đầu cầm muỗng dứt thuốc cho nàng.

Phùng Hành ngoan ngoãn uống thuốc, vị đắng khiến mặt nàng nhăn lại nhưng vẫn kiên trì nuốt từng muỗng thuốc hần đưa tới. Nhìn thấy nước mắt nàng đã ứa ra, nhưng vẫn nhu thuận uống tiếp, đôi mắt Hoàng Dược Sư bất giác trở nên mềm mại hơn.

Đút xong, hần liền cầm một miếng bánh hoa mai, đút cho nàng. Phùng Hành vừa hạnh phúc nhắm nháp bánh hoa mai vừa nghĩ, từ lần dứt thuốc đầu tiên, hần đã chuẩn bị điểm tâm cho nàng rồi, điều này chứng tỏ, “Phùng Hành” cũng sợ đắng, cũng có thói quen ăn đồ ngọt sau khi uống thuốc, nàng phải ghi nhớ mới được.

Hoàng Dược Sư đưa tay bắt mạch cho nàng, so với mấy hôm trước, mạch tượng đã khá hơn, nhưng do cơ thể đã lâu không hoạt động, nên nàng chưa thể cử động được, mấy hôm nữa, hần sẽ chăm chú, đả thông kinh mạch cho nàng, khi đó, nàng liền có thể hoạt động.

Nhìn gương mặt quen thuộc đang nhìn ngắm hoa đào ngoài cửa sổ, Hoàng Dược Sư đưa tay vuốt tóc nàng, trong lòng đầy thỏa mãn. Nàng đã thật sự về bên cạnh hần rồi, tuy nàng không còn nhớ gì nữa, nhưng điều đó đã không còn quan trọng, cho dù có kí ức đó hay không, nàng vẫn là nàng, là thể của hần, nữ nhân của hần.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Chịu đựng xấu hổ để Hoàng Dược Sư lau mình cho, trong lòng luôn mặc niệm “phụ cốt châm, phụ cốt châm” thì mới có thể nén xúc động muốn giãy giụa của nàng, mà thật ra nàng cũng không giãy được.

Dù sao đời trước nàng cũng là hoàng hoa khuê nữ, chưa từng kết giao với ai. Bây giờ lại bị một người nàng sợ tắm rửa cho từ đầu đến chân, tuy trong quá trình hần cũng không có vẻ gì là muốn lợi dụng nàng làm chuyện cảm thú, nhưng mà động vào một ít chỗ không nên cũng là có.

Được lau mình sạch sẽ, mặc y phục, cơ thể Phùng Hành trở nên thoải mái hơn hần. Sau đó Hoàng Dược Sư cũng đi tắm rửa, lúc trở lại, hần đã thay đi bộ y phục phức tạp ban sáng mà chỉ mặc mỗi trung y mỏng manh.

Bộ y phục rộng thùng thình cũng không thể giấu nổi những đường cong rắn chắc, các cơ bắp đầy mạnh mẽ của hần. Trước đây nàng thường nghe người ta khen cơ thể của David đã đạt đến tỉ lệ hoàng kim, nhưng nàng luôn cảm thấy nó thiếu thiếu gì đó.

Nhưng bây giờ, nàng đã nhận ra. Cơ thể của Hoàng Dược Sư tuy các phần cơ bắp khá giống David, nhưng phần vai lại rộng hơn, như có thể gánh cả trời xanh, khiến nàng có một loại cảm giác như người nam nhân này không gì là không làm được. Cái mà Hoàng Dược Sư có, còn David lại thiếu, đó chính là khí thế.

Một nam nhân khí vũ hiên ngang như vậy, nếu như có nữ nhân nào nói là mình không động tâm thì chỉ có hai trường hợp: một là đã có ý trung nhân, hơn nữa tình cảm rất sâu đậm, hai là đồng tính.

Đến cả nàng, nếu như không phải ngày nào cũng niệm “phụ cốt châm” trước khi đi ngủ, chắc cũng không thoát khỏi kiếp hoa si.

Cảm thán xong, chợt cảm thấy có cảm giác như mình bị người theo dõi. Ngược mặt lên, liếc lọt vào một đôi mắt tối đen sâu thẳm, như muốn hút hết hồn phách của nàng vào trong đó. Trong phút chốc, Phùng Hành cảm thấy rất lúng túng, hần đã nhìn như vậy bao lâu rồi.

Lão Tà huynh, huynh nếu cứ dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, ta sẽ tưởng là huynh... bị bỏ đói lâu ngày đó. Cái bộ dạng chăm chú đó là sao, ta cũng không phải thịt.

Cảm thấy bầu không khí im lặng này cứ tiếp diễn như thế là không tốt, mà Hoàng Dược Sư thì cứ nhìn nàng mà không nói câu nào, Phùng Hành liền lên tiếng để phá vỡ sự im lặng này, nàng ngập ngừng nói:

– “À... việc đó... chừng nào thì ta mới có thể đứng dậy?” – Thật ra nàng đã muốn hỏi chuyện này từ lâu, cứ nằm yên một chỗ như vậy hoài, cơ thể cũng sắp mọc mốc luôn rồi. Nhưng Hoàng Dược Sư lại không có vẻ gì là muốn cho nàng tập vật lí trị liệu cả.

Hoàng Dược Sư không trả lời, mà đặt sách sang một bên, sau đó đi đến bên giường, ngồi xuống bên cạnh nàng, không mặn không nhạt nói: “Đợi ba ngày nữa, khi cơ thể nàng đã ổn định rồi, ta sẽ giúp nàng đả thông kinh mạch, đến lúc đó nàng có thể hoạt động lại.”

Phùng Hành gạt đầu tỏ vẻ biết, trong lòng lại sùng bái không thôi, thì ra là người ta đã có cách khác, không cần vật lí trị liệu gì đó. Máy cái nội lực gì gì đó, đúng là khiến cho người ta thêm nhỏ dãi mà.

Chợt, một bàn tay đặt lên tóc nàng, từng ngón tay luồn vào kẽ tóc vuốt nhẹ khiến nàng hơi mất tự nhiên, chỉ nghe giọng nói trầm thấp của hấn vang lên: “Nhàm chán à?” – Hấn cười khẽ, trong giọng nói là một sự sùng nịch.

– “Cũng không hẳn, chỉ là cứ nằm hoài cũng không dễ chịu.” – Phùng Hành rói rắm nói. Thật ra thì ta muốn biết khi nào mình có thể thoát khỏi cái cảnh bị người bế bông, đút ăn, tắm rửa cho như vậy.

Hoàng Dược Sư nhìn nàng nói: “Có muốn đi dạo một lúc không?”

Nghe tới được đi dạo, Phùng Hành hơi kích động, đối với một người cứ nằm yên trong phòng mấy ngày trời mà nói, đây là một sức hấp dẫn không cưỡng lại được.

– “Ra ngoài? Được... được không?” – Tuy đã cố nén, nhưng vẫn không giấu được sự hưng phấn trong giọng nói của nàng. Đào Đào Hoa, được ví như bông lai trong chốn nhân gian. Nay nàng đã có điểm phúc đi đến đây, nhưng lại chỉ có thể mọc ở trong phòng, thật là rất không cam lòng.

Hoàng Dược Sư khẽ cười, trong mắt là sự dịu dàng hiếm thấy. Hấn không nói gì, mà là đi đến tủ quần áo lấy áo choàng phủ thêm cho nàng, sau đó không để nàng phản ứng đã bế cả nàng lẫn áo choàng lên, thẳng tiến ra ngoài.

Phùng Hành cũng không rói rắm lâu, mấy ngày hôm nay, nàng đã bị hấn sàm sờ không biết bao nhiêu lần, ngẫm nghĩ, chắc thêm vài lần nữa là quen luôn.

Bước ra khỏi căn phòng ấm áp, từng đợt gió xuân phả vào mặt hơi lạnh khiến nàng hơi run một chút, nhưng sau đó, cánh tay đang ôm nàng lại thắt chặt thêm, khiến cả người nàng càng tiến sát vào người Hoàng Dược Sư làm nàng thấy ấm hơn đôi chút.

Trời ban đêm, xung quanh chỉ có mấy cây đuốc nhỏ khiến ánh trăng sáng hơn bao giờ hết. Ánh sáng của trăng chiếu xuống những cây hoa đào khiến cho người ta cảm giác như nó đang sáng lên. Trong mắt của Phùng Hành chỉ có thể nhìn thấy cỡ chục cây hoa đào ở gần, nhưng bấy nhiêu đó cũng đủ để nàng say mê.

Từng cơn gió thổi mang đi những cánh hoa đào bay là tả, trong đêm đen yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng xào xạc của cây. Phùng Hành vươn tay đỡ lấy một cánh hoa đang hướng nàng bay đến, cánh hoa màu phấn hồng, mềm mại mà đẹp để nằm trên bàn tay trắng nõn khiến cho người ta càng thêm không đòi mất được.

Nàng quay đầu nhìn người đang bế nàng, gương mặt ửng hồng, cái miệng nhỏ nhắn mỉm cười thật tươi: “Đẹp quá!”

Hoàng Dược Sư không nói gì, chỉ nhìn nàng chăm chú, sau đó cũng mỉm cười, trong mắt là một sự thỏa mãn khó hiểu. Nhìn thấy nụ cười này của hấn, trong lòng Phùng Hành hơi rung động một chút.

Hoàng Dược Sư nhìn Phùng Hành đang ngoan ngoãn nằm gọn trong vòng tay hấn. Đây là thê tử của hấn, là báu vật quý giá nhất của hấn. Một lần nữa được ôm nàng vào lòng là sự nhân từ nhất của ông trời dành cho hấn.

Hấn đứng yên, có mấy cánh hoa đào rơi xuống trên tóc, trên người hấn rồi vương ở đó. Trong khoảnh khắc hấn nhìn nàng cười, không biết sao, Phùng Hành lại đưa tay lên, gỡ những cánh hoa ấy xuống.

Làm xong, mới ý thức được mình vừa làm một chuyện dọa người. Hoàng Dược Sư đang nhìn nàng, trông có vẻ hơi kích động, nhưng phần nhiều trong đó là sự dịu dàng. Phùng Hành chuyển mắt sang chỗ khác, tìm chuyện đổi đề tài:

– “Ở đây, ngoài hoa đào ra, người còn trồng cây gì nữa không?”

Thấy nàng nhanh chóng trốn đi ánh mắt của hấn, đôi mắt Hoàng Dược Sư hơi âm ỉ một chút, sau đó lại nhanh chóng trở lại bình thường, hấn trả lời nàng:

– “Trên đảo đa số là hoa đào, nhưng cũng có một số cây mọc dại tự nhiên, còn có rừng trúc nằm ở phía đông của đảo, hơn nữa ta còn tùy vào yêu thích của nàng mà trồng thêm mấy cây ăn quả nữa.”

Dừng một chút, như nghĩ tới cái gì, hấn lại nhìn xuống nàng, nói: “Đợi đến khi tràng vị của nàng có thể tiếp thu thức ăn bình thường, ta sẽ hái cho nàng.”

Phùng Hành khẽ ừm, thấy bầu không khí đã trở lại bình thường, thâm thờ phào một hơi.

Hoàng Dược Sư bế nàng đi vài vòng, sau khi thấy gương mặt nàng bắt đầu đỏ lên vì lạnh thì bế về phòng, đặt nàng lên giường, sau đó bản thân cũng thu thập một chút, rồi nằm xuống bên cạnh, tự nhiên ôm lấy nàng.

Bị Hoàng Dược Sư ôm vào lòng, Phùng Hành rói rắm. Từ khi nàng tỉnh dậy đã như vậy rồi, cũng may, hấn chỉ ôm nàng mà không làm gì, nhưng đến khi nàng khỏe lại thì sao. Muốn nàng làm chuyện đó với một người lạ là chuyện không thể, nhưng mà nếu từ chối. Thân thể này dầu gì cũng là của thê tử người ta, mình đã xài không, ăn không, uống không của người ta, lại không chịu cho người ta chút phúc lợi thì cũng không phải.

Càng nghĩ càng không biết làm sao. Một bàn tay từ phía sau che mắt nàng lại: “Ngủ!” Phùng Hành ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Thôi vậy, cứ ngủ trước,

chuyện gì thì cũng chờ nó tới rồi tính sau.

Hết Chương 2

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Buổi sáng, trời xuân nên không khí còn hơi se lạnh, những chú chim nhỏ chăm chỉ nhanh chóng rời tổ, rủ nhau đi tìm thức ăn cho ngày mới, tiếng chim gọi nhau ý ới kêu vang cả một vùng. Các nô bộc trên đảo cũng bắt đầu một ngày làm việc mới, người thì quét sân, người lại châm lửa nấu cơm.

Sau khi Phùng Hành ăn sáng xong, liền nấn nỉ hoàng Dược Sur dẫn mình đi dạo. Nàng đã có thể hoạt động bình thường nhưng lại không thể tùy ý đi lại. Trên đảo nơi đâu cũng bày trận ngũ hành bát quái, sợ ý một chút là lạc như chơi, lỡ mà chộc trúng mấy trận có đặt cạm bẫy, thì cái mạng mới nhặt lại của nàng cũng sẽ mất oan uổng.

Hoàng Dược Sur không muốn nàng mệt mỏi, nhưng cũng không nỡ làm mất hứng thú của thế tử liền đồng ý, thế nhưng, hắn lại dùng một tay bế nàng lên, để nàng ngồi trên cánh tay hắn.

Lúc đầu Phùng Hành còn hơi ngượng, nhưng thái độ của hắn quá kiên quyết, vì chuyến tham quan Đào Hoa Đảo, nàng đành phải cắn răng đồng ý. Chỉ là, khi đi đường, các ánh mắt của nô bộc đảo qua khiến nàng rất xấu hổ, không thể không vui mặt vào gáy Hoàng Dược Sur, mắt không thấy, tâm không phiền.

Hoàng Dược Sur dẫn nàng đi rừng Lục Trúc, đình Thí Kiếm. Cứ tới một nơi, hắn liền chỉ cho nàng hướng đi đúng, tuy rất phức tạp, nhưng không hiểu sao đầu của nàng lại rất nhanh là có thể nhớ hết. Phùng Hành nghĩ, phải chăng là do cơ thể của nguyên chủ.

Khi xem Xạ điều, nàng từng nghe nói “Phùng Hành” có trí nhớ rất siêu việt, nhìn qua một lần là sẽ không quên, chẳng những vậy, nàng còn học thuộc lòng cửu âm chân kinh, chép lại cho Hoàng Dược Sur đến nỗi kiệt sức, sau khi sinh Hoàng Dung thì vì khó sinh mà qua đời.

Đến đây, Phùng Hành thật không hiểu nổi, tại sao phải liều mạng như vậy, điều dưỡng thân thể thật tốt, sinh xong thì chép không được sao. Chẳng lẽ đây là cái gọi là “tác giả muốn người chết, thì cho dù lí do có mâu thuẫn thế nào cũng phải chết, còn nếu tác giả muốn người sống, thì bàn tay vàng nào cũng có thể xảy ra.”

Hoàng Dược Sur thấy hôm nay cũng đã đi đủ rồi, thân thể nàng vừa mới khỏi, không thích hợp quá sức, liền có ý định trở về.

Trên đường đi, Phùng Hành bắt đầu suy nghĩ, hôm nay nàng đã bình phục rồi, có phải nên bắt đầu suy nghĩ xem nên học tập giả dạng Phùng Hành hay không. Trong ngôi bút của Kim Dung gia gia, Phùng Hành là một nữ nhân xinh đẹp, tài hoa, cốt cách thanh cao, người thì dịu dàng, trầm tĩnh.

Mấy cái như xinh đẹp gì đó thì nàng đã có sẵn, đây chính là cơ thể của Phùng Hành, không phải đòi hỏi gì thêm. Dịu dàng trầm tĩnh, cái này, chắc nàng ít nói một chút, nhu thuận một chút là được. Nhưng cái khoản tài hoa, nói đến tài hoa thì phải nói đến cầm, kì, thi, họa.

Cầm thì nàng biết sơ sơ, kì, cờ ca rô chắc là không được rồi; thi, nàng còn nhớ mấy bài thơ con cóc ở hiện đại, nhưng mà có chết nàng cũng không dám đọc cho hấn nghe, đọc xong, càng chết nhanh hơn; họa, thật ra thì nàng rất giỏi vẽ manga, không lẽ bắt nàng vẽ truyện tranh cho hấn xem. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có cầm là tạm được. Phen này, chắc nàng phải học thêm rồi.

Nghĩ đến hai chữ học thêm là lại nhức đầu, từ hồi học cấp ba đến giờ, nàng có học hành gì nữa đâu, bây giờ bắt nàng phải học kì, thi, họa, thiệt là muốn mạng mà. Thôi vậy, vì mạng sống, thì phải cố gắng, hơn nữa, bây giờ nàng còn có khả năng gấp là không quên của Phùng Hành, nghĩ chắc cũng không đến nỗi... đâu.

Một khi đã nghĩ phải học tập, thì Phùng Hành liền không chần chờ. Sau khi hỏi Hoàng Dược Sur thư phòng ở đâu, dùng bữa xong nàng liền chạy đến đó. Chỉ có điều, người muốn đến thư phòng, không chỉ mình nàng.

Phùng Hành ngồi trên cái giường gỗ đào nhỏ để sát cửa sổ, tay cầm tuyển tập thơ Đường, tỏ vẻ chăm chú đọc, nhưng lâu lâu lại rướn cổ lên, lén nhìn người nào đó đang bình tĩnh vẽ tranh.

Hoàng Dược Sur vừa ngẩng đầu lên, liền thấy người trước mặt nhanh chóng cúi xuống, còn làm bộ lật một trang sách. Thật là, bộ nàng không biết, hành động cứ mỗi lần hấn nhìn nàng thì nàng lại lật sách một lần thì càng khiến cho người ta đáng nghi sao. Hơn nữa, hấn là người luyện công, chẳng lẽ còn không nhận ra ánh mắt của nàng đang nhìn mình hay sao.

Phùng Hành không biết Hoàng Dược Sur đang nghĩ gì, một lần nữa cố gắng tập trung tư tưởng, nuốt mấy cái từ khó hiểu vào bụng, trong lòng lại phun tào, sao cô nhân cứ thích sáng tác mấy bài thơ khó hiểu này làm gì, đọc xong lại không hiểu, cứ sáng tác giống mấy bài thơ con cóc thời hiện đại có phải hơn không, vừa hay vừa gây cười, lại dễ thuộc. Haiz, học làm thơ mà cứ như học ngoại ngữ.

Buổi chiều chiều, gió từ cửa sổ thổi nhẹ vào, vờn qua từng sợi tóc của người bên cửa, mang theo những cánh hoa đào màu hồng, tươi tắn đọng lại trên tóc, trên vai, trên váy nàng. Phùng Hành lại mặc bộ y phục màu trắng, bên ngoài khoác áo mỏng màu hồng nhạt, hòa với màu hồng của hoa, tạo nên một bức tranh mỹ nhân dưới hoa tuyết mỹ.

Hoàn thành xong một nét cuối cùng trong bức “mỹ nhân ngư” của mình, Hoàng Dược Sư buông bút, đi đến bên người đang gục bên khung cửa sổ. Vươn tay lấy đi cuốn sách trên tay nàng, cầm lên nhìn một chút, thấy tựa đề, mày hơn nhướng lên, rồi để qua một bên.

Nhẹ nhàng giúp nàng nằm xuống giường nhỏ, sau đó bản thân cũng nằm bên cạnh, từ đằng sau ôm lấy nàng, dường như Phùng Hành cảm nhận được gì đó, chỉ thấy nàng thuận thế quay lại, chui vào trong lòng hắn, dùng gương mặt cọ cọ lồng ngực của hắn một chút, rồi lại lâm vào ngủ say.

Hoàng Dược Sư thoáng thần thờ nhìn chăm chăm vào nàng, đôi mắt trở nên mềm mại hơn, ôm lấy nàng, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán nàng, trên môi là nụ cười dịu dàng đầy thỏa mãn, nếu như Phùng Hành lúc này nhìn thấy, cũng sẽ kinh ngạc không thôi.

Mấy ngày sau, Phùng Hành liên tục vào thư phòng của Hoàng Dược Sư để tìm sách để đọc, dần dần, nàng cũng có tiến bộ đôi chút, ít nhất khi Hoàng Dược Sư tự nhiên hứng chí lên ngâm một câu thơ, nàng cũng có thể nêu lên tên tác giả, tiểu sử, hoàn cảnh lịch sử ra đời bài thơ. Nàng đã tìm lại cảm giác thời thơ ấu, cái thời khảo bài ngữ văn đầy sóng gió.

_

Trong đình Thí Kiếm, Hoàng Dược Sư tay cầm ngọc tiêu, một thân áo xanh tiêu sái múa những chiêu thức võ học nhanh, chuẩn, đẹp của mình, từng cánh hoa đào theo động tác của hắn mà tung bay khắp nơi, khiến Phùng Hành đang ngồi trong đình cũng bỏ quên cả ván cờ mình đang bày mà ngơ ngẩn ngẩn nhìn.

Trước đây đã từng nghe nói võ học của Đao Đào Hoa luôn là những chiêu thức đẹp mắt, hơn nữa khi coi phim, nhờ vào hiệu ứng hình ảnh mà các chiêu thức càng thêm xinh đẹp, nhưng mà không ngờ, khi được tận mắt nhìn thấy thì càng khiến cho nàng thêm kinh diễm.

Hoàng Dược Sư bước vào đình, đôi mắt lấp lánh của người nào đó luôn nhìn chăm hắn. Ngồi xuống đối diện nàng, đưa tay đánh một nước cờ trên ván cờ đang bày của nàng.

Phùng Hành nhìn nhìn ván cờ, sau đó lại xem xem cuốn sách, nghiên cứu một hồi, hình như quân của nàng đã chết rồi nhỉ.

Khép cuốn sách lại, kích động nhìn Hoàng Dược Sư, trong lòng hò hét, đây là võ công, võ công trong truyền thuyết đó nha. Mấy cái quơ tay, múa chân, rồi trong không khí như là bị một lực gì đó bóp méo, rồi rồi mọi thứ tung bay, woa, thật là đẹp quá.

Phùng Hành nín lấy tay áo Hoàng Dược Sư, gương mặt ửng hồng, hỏi: “Vừa nãy, vừa nãy là chiêu gì vậy?”

Hoàng Dược Sư nhìn nhìn bàn tay mềm mại trắng nõn đang nín lấy tay áo mình, trở tay cầm lấy nó trong tay rồi mới trả lời: “Đây là một chiêu của Ngọc tiêu kiếm pháp.”

Ngọc Tiêu kiếm pháp, một trong các võ công nổi tiếng của Đông Tà Hoàng Dược Sư, lấy tiêu làm vũ khí để đối phó kẻ thù.

Phùng Hành không kiềm chế được, muốn thấy nhiều hơn, không phải ai cũng có cơ hội nhìn thấy đao chủ đao Đào Hoa múa võ. Kích động nhìn Hoàng Dược Sư, nói:

“Có thể... có thể cho ta coi... thêm vài chiêu nữa hay không?” – Nàng định nói là muốn hắn múa lạc anh thần kiếm, đàn chỉ thần công, phách không chuông, lan hoa phát nguyệt thủ, bích ba chuông... nhưng mà nàng chẳng phải vẫn còn đang mất trí nhớ sao. Tô về rành về võ công người ta như vậy, thế nào cũng bị lộ.

Hoàng Dược Sư nhướn mắt lên nhìn thê tử của mình đang tròn mắt mong chờ, trầm giọng hỏi: “Nàng muốn xem?”

Phùng Hành gật đầu như trống bỏi, nhưng chợt nghĩ tới thân phận hiện nay của mình, liền ngồi ngay ngắn, bày ra phong thái tài nữ, nhẹ nhàng nói: “Ta muốn xem một chút, đương nhiên, nếu như ngài nguyện ý.”

Mày của Hoàng Dược Sư không dấu vết nhướng một cái, nhưng không nói gì. Đứng dậy, bước ra khỏi đình ““Không có gì không nguyện ý, nếu nàng muốn xem, ta sẽ cho nàng xem.”

Không biết có phảo ảo giác không, tại sao Phùng Hành lại cảm thấy là hắn đang tức giận nhỉ, nàng đã nói gì sai sao, hay bị lộ ở đâu rồi, không đúng nha, nàng bắt chước hoàn mỹ lắm mà, lòng dạ nam nhân thật khó hiểu, lòng dạ của nam nhân bị cấm dục lâu ngày càng khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Bàn tay của hắn uyển chuyển dôi trái phải như một con rắn, sau đó bắt đầu xoay tròn, theo từng động tác của Hoàng Dược Sư, vô số cánh hoa đào trong không trung như đang tụ lại thành vòng xoáy. Đột nhiên, Hoàng Dược Sư tung chưởng, cánh hoa đào như một con lốc xoáy tiến về phía trước, rồi lại tan ra bay là tả khắp không trung.

Phùng Hành nhìn khung cảnh những cánh hoa bay loạn khắp trời, ánh mắt sáng như sao, không chờ được, lên tiếng hỏi: “Chiêu này là..là...”

Hoàng Dược sư quay về chỗ ngồi, không nhanh không chậm tiếp lời nàng: “Lạc anh thần kiếm chưởng.”

Lạc anh thần kiếm chưởng, thật đẹp. Cứ như là phép thuật vậy, cánh hoa giống như có ý thức, hợp lại rồi lại tung ra. Nhìn Hoàng Dược Sư đang ngồi bên cạnh, Phùng Hành oai đầu hỏi:

-“Võ học của ngươi, lúc nào cũng đẹp như vậy sao.”

Người ta nhìn chiêu thức võ học, chủ yếu xem độ mạnh yếu, chính xác hay lực sát thương, nhưng nàng lại chỉ quan tâm đến việc nhìn đẹp hay không. Hoàng Dược Sư uống một ngụm trà, sau đó mới từ tốn nói, giọng nói so với lúc này đã trở nên nhẹ nhàng rất nhiều.

-“Hầu hết các chiêu thức của ta đều coi trọng vẻ tuyệt mỹ, nhưng cũng có cái không như vậy.”

-“Ví dụ như...” – Thật muốn xem tiếp. Phùng Hành nhanh chóng chuyển sang chế độ fan cuồng.

Hoàng Dược Sư nhìn nàng một cái, cầm lấy quân cờ trên bàn, khi Phùng Hành còn chưa phản ứng được, thì một tiếng gió xoẹt qua bên má nàng, khiến lọn tóc mai vì thế mà bay lên. Nàng chỉ nghe phốc một cái, như là thứ gì bị xuyên qua.

-“Chiêu này gọi là “đàn chỉ thần công”, lực tấn công không thua gì “nhất dương chỉ” của đoàn thị Đại Lý.”

Đờ dờ nhìn lại nhìn phía sau, cây cột bằng đá thật dày bây giờ lại có một vật thể đen đen cắm lún sâu vào trong, sau đó lại nhìn kẻ nào đó vẫn vẫn đậm phong khinh uống trà. Lão tà huynh, thật ra thì huynh có nhận ra thân phận của ta không vậy. Chiêu vừa rồi không phải là cái mà người ta hay gọi là “đánh phủ đầu” đó chứ.

Bị Hoàng Dược Sư dọa một trận, nàng cũng không còn hứng muốn xem võ công của hắn nữa, lỡ hắn lại làm như vừa rồi vài lần, nàng chưa dính phụ cốt châm thì cũng đã bị bệnh tim mà chết.

Yên lặng tiếp tục nhìn theo con số trong kỳ phổ mà bày cờ. Mấy cái cờ vậy này, bày tới bày lui rốt cuộc là đang muốn nói gì đây, ảo diệu, thật sự là ảo diệu, hèn chỉ nàng xem hoài vẫn không hiểu.

-“Có muốn ta dạy cho nàng không?”

Giọng nói của Hoàng Dược Sư vang lên khiến cho Phùng Hành giật mình. Lom lom nhìn hắn, nàng bày cờ này giờ, cao thủ như hắn đương nhiên là nhìn ra nàng không biết đánh cờ, tuy nàng biết học tập trước mặt hắn rất nguy hiểm, nhưng đâu còn cách nào khác, tên này luôn dính lấy nàng, chỉ cần trốn đi một lát là hắn đã cuống cuống đi tìm rồi.

Tuy nói nàng bây giờ “mất trí nhớ”, mấy cái kỹ năng này không nhớ kỹ cũng không sao, nhưng mà lúc trước xem phim, nhân vật nào mất trí nhớ, nhưng trí nhớ cơ thể thì còn tại. Lâu lâu người ta lại xuất thần, xuất ra tuyệt học của mình.

Trong trường hợp của nàng, nếu như là hoàn toàn không biết gì. Không biết có bị nghi ngờ không, nhưng đề phòng vẫn hơn.

Không còn cách nào khác, nàng đành tìm cơ bảo chữa cho mình: “Có thể do mất trí nhớ, nên có một số kỹ năng đã quên... Ta nghĩ... xem kì phổ một hồi, biết đâu sẽ nhớ lại.”

Thấy hắn vẫn không tỏ vẻ gì, Phùng Hành bồi tiếp một câu: “Nãy giờ bày bày, cũng tìm được một ít cảm giác rồi.”

Hoàng Dược Sư lại nhấp một ngụm trà, ngay cả mắt cũng không thèm nhìn nàng, lạnh nhạt “ừ” một tiếng.

Phùng Hành thấy hắn cũng không tỏ vẻ nghi ngờ gì, yên tâm, cũng nhắc ly trà trước mặt lên nhấp một ngụm. Đúng lúc này, tiếng của Hoàng Dược Sư lại vang lên:

-“Nhưng trước đây nàng cũng không biết đánh cờ.”

Ngụm trà đang ở trong cổ họng không khách khí mà phun ra.

Hoàng Dược Sư không để ý, lấy khăn tay trong người ra, nhẹ nhàng lau khóe miệng cho nàng, còn nói: “Nhưng nếu nàng đã có cảm giác với cờ như vậy, ta sẽ dạy cho nàng.”

-“Thật không dám làm phiền ngươi.” – Hoàng lão tà, ngươi muốn chơi ta phải không.

-“Không phiền.”

-“Nhưng...”

-“ Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ dạy nàng” – Nói xong lại nhìn nàng, hỏi: “Được, đúng không?”

Người thật sự là đang hỏi ý kiến của ta sao. Trong lòng thì đang hỏi thăm tổ tông cả nhà hần, nhưng bên ngoài, Phùng Hành chỉ có thể không khí phách gât đầu, sau đó triệt để im lặng. Bây giờ nàng thật không muốn nói chuyện với hần.

Phùng Hành ngồi trong phòng, một tay chống cằm, mắt nhìn ra cửa sổ, đăm chiêu.

Sau vụ cờ vây, Phùng Hành bắt đầu nghi ngờ về nữ sĩ tài hoa “Phùng Hành”, có thật là “Phùng Hành là người tình thông cảm, kì, thi, họa không. Nhưng mà nàng vừa mới hồ vụ “kỉ” rồi. Bây giờ ngày nào cũng phải học cờ vây với Hoàng Dược Sư, khiến cho nàng cảm thấy... cũng không tệ lắm.

Hần cũng khá là có kiên nhẫn dạy nàng, chỗ nào nàng không hiểu(nhiều lần), hần đều giải thích kĩ càng, hơn nữa cũng không thường tức giận, chỉ là mấy cái gân xanh trên đầu hần, dạo này nàng hay được nhìn thấy. Đối với việc này, Phùng Hành tỏ vẻ: không sao, chỉ cần hần không gây nguy hiểm cho nàng thì được rồi. (chẳng bao lâu nữa tỷ sẽ biết, này là sai lầm lớn.)

Chỉ là, đôi lúc nàng đáp đúng vấn đề của hần, thì Hoàng Dược Sư lại không keo kiệt tặng cho nàng một nụ cười, còn hay lấy tay vuốt má, xoa đầu nàng, khiến cho tim của nàng mấy ngày nay luôn hoạt động với tần suất cao. Nghĩ đến mấy hành động thân thiết gần đây của hần, hai gò má của Phùng Hành hơi đỏ.

Vỗ vỗ mắt, quay lại vấn đề chính, “Phùng Hành” không biết “kỉ”, vậy trong mấy thứ còn lại, còn có cái gì nàng ta không biết nữa không. Nếu cả thi lẫn họa đều không biết luôn thì tốt quá, nàng đỡ phải tốn công học. Nhưng nếu như để nàng đến hỏi Hoàng Dược Sư thì nàng lại không dám.

Nghĩ nghĩ, thôi vậy, thuận theo tự nhiên, sống lâu ngày nào thì hay ngày ấy, cứ suy nghĩ lung tung để rồi lo sợ, hồi hộp, vậy thì cái mạng này của nàng nhất lại hơi bị phí.

Mà nhắc mới nhớ, này giờ nàng không có nhìn thấy Hoàng Dược Sư, bình thường hần không bao giờ rời khỏi nàng quá lâu, vậy mà hôm nay, hần lại không bám lấy nàng như mọi khi. Lòng Phùng Hành lộp bộp, không phải nhận ra cái gì rồi chứ.

Bắt lấy một phó dịch, hỏi thăm chỗ của Hoàng Dược Sư, nhưng đợi hần hoa tay múa chân cả ngày, nàng cũng không hiểu. Bây giờ lại thêm một vấn đề, nàng phải học ngôn ngữ của người cầm điếu, nếu không, khi không có Hoàng Dược Sư bên cạnh, nàng một bước cũng khó đi.

_ Hết chương 4 _

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Phó dịch không còn cách nào khác, bèn bỏ công việc, dẫn nàng đi tìm. Quanh co lòng vòng một hồi, hần dẫn nàng đến nhà bếp, chỉ chỉ vào trong, rồi nhanh chóng lui đi.

Đứng ngoài cửa, một mùi thơm nồng nàn lan tỏa trong không khí, đánh thức cơn sâu ham ăn trong bụng nàng. Tỉnh dậy đã gần một tháng rồi, ngày nào nàng cũng chỉ được húp cháo loãng với trứng vịt muối, gần đây thì được thêm đĩa dưa muối, nhưng nhiều đó, làm sao mà đủ.

Nhanh chóng bước vào bếp, chỉ thấy đại cao thủ của chúng ta đang xoắn tay áo, trước người là một cái tạp dề đơn giản màu trắng mà ta thường thấy ở thời này, tay cầm chảo, tay cầm một cái muôi xào, thuần thục đảo qua đảo lại. Thật là một người đàn ông của gia đình mà.

Phùng Hành bước tới, hít vào một hơi, mùi thơm bay vào trong mũi khiến nước miếng nàng không tự giác ứa ra, gương mặt không giấu được vẻ tham lam, hỏi: “Người đang làm gì?”

Trước khi nàng bước vào, hần cũng đã nghe thấy tiếng bước chân của nàng, nhưng hần không quay lại, mà vẫn tiếp tục chiên xào. Bây giờ nghe nàng cất tiếng, hần mới dời tầm mắt qua, nhìn về không có tiền đồ của nàng, mày hơi nhướng lên, đáp: “Trảng vị của nàng đã có thể tiếp thu thực vật bình thường, nên ta định làm vài món.”

Phùng Hành nghe xong, vô cùng hưng phấn. Nha, thì ra là nấu cho ta, trù nghệ của Hoàng Dược Sư nha, trù nghệ của Hoàng Dung đã tốt như vậy thì trù nghệ của Hoàng Dược Sư phải cao hơn...nhì.

Nhìn thấy đồ ăn trong chảo, cùng cái mùi thơm mê người của nó, Phùng Hành không kiềm chế được tiền đến gần hơn, tuy bên ngoài vẫn tỏ vẻ thực nữ, nhưng đôi mắt thì đã bắt đầu hóa thánh, phát ra ánh sáng chói mắt.

Hoàng Dược Sư thấy vậy thì dùng đũa gấp một miếng dưa đến bên miệng nàng. Đồ ăn đến miệng, Phùng Hành liền mất lí trí, há mồm gặm ngay một miếng, nhai nhai, gương mặt liền ửng hồng, đôi mắt mở to:

-“Ngon quá à!”

Hoàng Dược Sư vẫn đang nấu nướng, nghe câu này của nàng, động tác hơi dừng một lát, lại tiếp tục công việc, nhưng bên môi lại khẽ cong tiết lộ tâm tình của hắn.

Thấy trán Hoàng Dược Sư đang đỏ mồ hôi, Phùng Hành lo sợ nó rơi vào món ăn của mình, liền nhanh tay lấy ra cái khăn tay thêu hình hoa đào, sẵn sốc lau mồ hôi trên trán cho hắn.

Hành động của nàng khiến Hoàng Dược Sư hơi giật mình một chút. Nhưng sau đó, liền nhu thuận để cho nàng vì hắn lau mồ hôi, còn phối hợp cúi người xuống để nàng không phải nhón chân. Đôi mắt dịu dàng, nhu hòa nhìn nàng.

Bữa ăn được diễn ra ngoài trời, dưới những cây hoa đào to lớn. Phùng Hành vì được ăn mỹ vị, tâm tình rất tốt, không ngừng gấp đồ ăn cho Hoàng Dược Sư coi như là “trà công nấu nướng”. Tuy nàng đã cố gắng khắc chế động tác của mình, để không phải lang thôn hổ yết trước mặt hắn, nhưng lại không khống chế được số lần gấp.

Đến khi Hoàng Dược Sư thấy nàng đã ăn quá nhiều, liền ngăn lại, không cho ăn nữa.

Vì ăn quá no, nên sau khi ăn xong, Phùng Hành bị Hoàng Dược Sư dắt đi tản bộ.

Khung cảnh đảo Đào Hoa quả thật là có thể ví như chốn bồng lai ở nhân gian, khắp nơi hoa xanh cỏ tốt, non sông nước biếc, núi non hùng vĩ. Nếu không phải trên đảo có vô vàn trận pháp, chắc sẽ có rất nhiều người muốn sống tại đây.

Lại tránh qua một trận pháp, Phùng Hành nghĩ, trong cái thế giới đầy rẫy cao thủ như thế này, mình lại là phu nhân của một trong các tuyệt thế cao thủ, nhưng bản thân lại không biết một chút võ công, coi cũng nguy hiểm.

Nghĩ xem, nếu như có một ngày, kẻ thù của Hoàng Dược Sư đến tìm nàng, vậy phải làm thế nào, nếu lúc đó Hoàng Dược Sư ở bên cạnh thì không nói, nhưng nếu không thì sao. Tuy nói trường hợp này là vô cùng khó xảy ra, nhưng không phải người ta thường nói “khôn sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất” sao.

Nghĩ một hồi, Phùng Hành liền hỏi người bên cạnh: “Ta... không biết võ công?”

-“Ừ.”

Phùng Hành dừng lại, Hoàng Dược Sư cũng dừng theo, chăm chú nhìn nàng, chỉ thấy nàng vẻ mặt rối rắm, tay còn vân vê vạt áo:

-“Có thể dạy võ công cho ta không?”

Hoàng Dược Sư nghe vậy hơi nhíu mày, hỏi: “Tại sao đột nhiên lại muốn học võ công?”

Phùng Hành ngập ngừng một chút, sau đó nói ra lo lắng của mình. Ai ngờ, hắn vừa nghe xong liền nghiêm mặt, quay người đi, giọng nói lạnh lùng cất lên:

-“Điều nàng nói, sẽ không xảy ra, ta sẽ không để nó xảy ra.”

Gì cơ, chắc chắn như vậy. Phùng Hành không cam lòng, đuổi theo, nắm lấy góc áo hắn, thành công khiến Hoàng Dược Sư một lần nữa dừng bước:

-“Nhưng... nhưng ta vẫn rất muốn học công phu mà phu quân mình sáng chế.”

Hoàng Dược Sư nhìn nàng, đôi mắt hơi lóe lóe, đến khi nàng bắt đầu lúng túng, bàn tay nắm góc áo hắn không nhận được muốn buông ra, thì hắn mới nhanh chóng cầm lấy nó, quay lưng, nắm tay nàng tiếp tục dắt đi, nói:

-“Học võ là một quá trình gian khổ, cơ thể nàng suy nhược, không thích hợp. Nếu nàng đã thích, thì ta cũng chỉ có thể dạy nàng một ít, có thể cường thân kiện thể mà thôi.”

Trong giọng nói của hắn, đã có phần ôn hòa hơn. Phùng Hành lúc này mới hiểu ra, thì ra là do lo lắng cho cơ thể của mình. Thờ dài, đành vậy, quả nhiên nàng không thích hợp làm nữ hiệp mà.

Tiếp tục bước về phía trước mà không chút nào để ý, từ nãy giờ, hắn luôn nắm lấy tay nàng. Quanh co lòng vòng trong hoa đào trận, chợt, Phùng Hành lại nảy ra một ý:

-“Vậy có thể dạy ta kỳ môn độn giáp được không?” – Không oánh lộn được, ít nhất cũng bày trận nhốt kẻ thù được chứ. Dù gì cũng phải có tuyệt chiêu, vậy thì nàng sẽ yên tâm hơn.

Hoàng Dược Sư không rõ hàm xúc nhìn nàng, nói: “Kỳ môn độn giáp, ta đã từng dạy cho nàng.”

A... Phùng Hành ngớ ngàng, cúi cúi đầu xuống, không dám nhìn gương mặt của Hoàng Dược Sư bây giờ, ngập ngừng nói:

-“Vậy sao... không phải là ta mất trí nhớ sao... không nhớ rõ lắm.”

Phùng Hành cảm thấy xung quanh yên lặng đến đáng sợ. Sao chứ, không phải là lộ cái gì rồi chứ, lúc này trên đỉnh đầu nàng vang lên tiếng nói trầm thấp

của hắn:

–“Ừ!”

Hồi lâu, lại nghe hắn nói: “Quên rồi cũng không sao, ta sẽ một lần nữa dạy cho nàng.”

Sau đó, hắn lại cầm tay nàng kéo đi. Phùng Hành nhìn bóng lưng của hắn, rối rắm nghĩ, vậy là đã bị lộ hay chưa. Hắn chưa có châm nàng, vậy nên hắn là chưa bị lộ nhỉ.

Nhìn bóng lưng của Hoàng Dược Sư, Phùng Hành chợt cảm giác được một cỗ thể lương. Người nam nhân này yêu thể tử như vậy, khi hắn nhìn thấy nàng tỉnh lại, hắn là vui lắm đi, nhưng hắn không biết, thể tử của hắn, mãi mãi cũng không thể trở lại, trong cơ thể này là một linh hồn khác.

Đột nhiên, nàng lại không muốn nghĩ đến cái cảnh hắn biết được sự thật. Cúi đầu im lặng đi theo hắn. Nếu nàng là Phùng Hành, thì tốt quá rồi.

_ Hết chương 5 _

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Buổi tối, tiếng chim hót dần dần biến mất, thay thế cho nó là tiếng côn trùng kêu râm ran, tạo nên một bản nhạc thiên nhiên khác hẳn với ban ngày.

Phùng Hành tắm xong, mang mái tóc ướt sũng bước ra, trên người chỉ mặc trung y màu trắng. Hoàng Dược Sư cũng đồng dạng là trung y màu trắng, vừa nhìn thấy nàng, liền bỏ quyển sách trên tay xuống, tự nhiên lấy đi cái khăn trên tay nàng.

Phùng Hành cũng quen thuộc mà nằm xuống đùi hắn, ngoan ngoãn để hắn vì nàng mà lau tóc. Thật tra từ lần đầu tiên nàng đã rất thối mặt, cao thủ như hắn, chẳng phải là chỉ cần phát nội công một cái, cả người liền khô ráo hay sao, nhưng nàng không dám hỏi.

Lâu dần, nàng cũng từ từ nhận ra, không phải hắn không thể phát nội công làm khô người nàng, mà là hắn không muốn. Nhìn cử chỉ cẩn thận, hơn nữa, gương mặt của hắn khi lau tóc cho nàng luôn mang một loại thỏa mãn thì nàng liền hiểu.

Hắn là không muốn làm vậy, hắn rất hưởng thụ quá trình lau tóc cho nàng. Đây có lẽ là cái gọi là tình thú giữa phu thê đi.

Nhận thấy động tác của hắn đã dừng lại, Phùng Hành liền ngược đầu lên, Hoàng Dược Sư đang nhìn nàng đầy phức tạp.

Không hiểu sao nàng lại cảm thấy ngượng ngùng. Nhanh chóng rời khỏi đùi hắn, ngập ngừng nói: “Cảm ơn.”

Hoàng Dược Sư vẫn không nói gì, bầu không khí bắt đầu trở nên quái lạ. Không muốn đối mặt với hắn, nàng liền nằm xuống giường, xích vào bên trong, chừa ra một khoảng trống cho hắn, đắp chăn lên, còn lễ phép hướng hắn nói: “Ngủ ngon!”

Hoàng Dược Sư trầm mặt nhìn hàng loạt hành động của nàng, không biết đang nghĩ gì. Ít lâu sau, hắn cũng nằm xuống, còn tiện tay tung một chưởng tắt nến đi, ôm lấy nàng.

Nằm gọn trong lòng hắn, thấy hắn cũng không có hành động nào khác, Phùng Hành liền yên tâm đi ngủ. Ngủ chung nhiều, nàng cũng thành thói quen, không còn cứng nhắc như ngày đầu chẳng những vậy, nàng còn có chút mê luyến sự ấm áp của cơ thể hắn. Được bao bọc bởi hơi thở quen thuộc, chẳng mấy chốc, nàng liền ngủ.

Cảm thấy như có thứ gì đó đang đè nặng mình, nàng còn cảm nhận được từng cơn gió đang lướt qua da thịt, nhưng cơ thể lại khô nóng khó chịu. Phùng Hành nhanh chóng mở mắt ra.

Trong đêm đen, ánh trăng hắt vào phòng khiến cho bóng hình rắn chắc đang đè lên người nàng rõ ràng hơn. Phùng Hành hơi sùng sốt, hắn đang làm gì.

–“Hoàng. ...um.um.”

Miệng của hắn nhanh chóng che lên, quần áo của nàng đã bị cởi ra từ lúc nào, Phùng Hành có thể cảm nhận được, bàn tay hắn đang vuốt ve nắn bóp những chỗ nhạy cảm của nàng.

Có lẽ là do Hoàng Dược Sư là một tay lão luyện, cũng lẽ do hắn đã quá quen thuộc với cơ thể của Phùng Hành, nên chẳng mấy chốc, lí trí của nàng cũng không còn.

Phùng Hành bất giác ôm lấy hắn, nhận lấy những cái hôn động tình mãnh liệt, cảm nhận bàn tay của hắn đang chu du khắp người mình, cảm nhận cơ thể của mình từ từ biến hóa theo động tác của hắn mà phát ra những tiếng rên rỉ yếu ớt.

Phùng Hành nhìn Hoàng Dược Sư, đôi mắt hấn nhiễm đầy dục vọng, nhìn nàng mang theo tính xâm lược, nàng như bị cuốn vào sâu thẳm trong đó. Hấn như đói khát hôn nàng, mạnh mẽ mút cái lưỡi của nàng như muốn hút hết nước trong đó đi để hóa giải cơn khát của hấn.

Chỗ yếu ớt của nàng đụng vào một thứ cứng rắn nóng rực. Hơi thở của cả hai trở nên dồn dập. Hoàng Dược Sư ôm lấy nàng, hôn khắp nơi trên gương mặt nàng. Phùng Hành biết nếu bây giờ không dừng lại thì mọi chuyện sẽ rất khó cứu vãn, nhưng lí trí của nàng đã trôi dạt tận nơi nào, khiến nàng không còn có thể suy nghĩ được nữa.

-“A Hành!”

Bỗng nhiên, đôi mắt đầy mê loạn của nàng trở nên tỉnh táo. Nàng đang làm gì vậy, nàng không phải là Phùng Hành, nàng không phải thê tử của hấn càng không phải người hấn yêu.

Hấn ôm, hấn hôn không phải là nàng.

Phùng Hành bắt đầu giãy giụa, miệng hô lớn: “Hoàng Dược Sư, ngừng lại, mau ngừng lại.”

Hoàng Dược Sư thấy cơ thể dưới thân trở nên không ngoan, liền mạnh tay hơn, nhưng người dưới thân lại càng giãy giụa mạnh hơn. Cơ thể của hấn trở nên nóng rực. Là một nam nhân huyết khí dương cương, nhưng từ khi nàng đi, hấn cũng cầm dục mấy chục năm.

Nay thê tử yêu dấu đã quay trở lại, thì nàng lại trở nên rất yếu ớt. Khó khăn lắm mới đợi được nàng khỏe lại, hấn liền không kiềm chế được mình.

Dùng sức kìm giữ cơ thể nàng, thấy nàng vẫn còn hô to dừng lại, Hoàng Dược Sư kiên dùng môi che lên, còn nhẹ giọng dỗ dành:

-“Ngao, A Hành..”

Ta không phải là A Hành của ngươi, nàng càng giãy giụa mạnh hơn, nước mắt bắt đầu rơi ra khi miệng hấn liên tục hô tên Phùng Hành.

Nàng không biết cảm giác của mình lúc này là gì, nhưng nàng lại rất khó chịu, thấy hấn còn không buông mình ra, nàng liền ác độc cắn mạnh vào cái lưỡi ở trong miệng mình. Quả nhiên, điều đó làm hấn ngừng lại.

Hoàng Dược Sư lúc này mới hoàn hồn, nhìn người dưới thân. Gương mặt nàng đầy nước mắt, đôi mắt đỏ hoe, tức giận nhìn hấn. Hấn lúc này liền rõ ràng, nàng không muốn làm chuyện thân mật với hấn.

Thấy Phùng Hành vẫn còn đang khóc, Hoàng Dược Sư thở dài, đỡ người dậy, tự tay sửa sang lại cho nàng, sau khi hoàn thành, còn đắp chăn cho nàng. Sau đó không nói một tiếng, cầm lấy áo khoác ngoài, rời đi.

Phùng Hành càng cảm thấy ủy khuất nhiều hơn, nàng biết là hấn đang tức giận với nàng, có ai bị như vậy mà không tức được chứ. Nhưng nàng lại không muốn làm chuyện thân mật với hấn trong tình trạng như vậy.

Trong giây phút trái tim nàng trở nên đau nhói, nàng biết, nàng đã lỡ động lòng với hấn. Thử hỏi xem, một người như hấn, lại chăm sóc nàng chu đáo, còn dịu dàng với nàng như vậy, lòng nàng cũng không phải là đá.

Tuy biết những gì hấn làm cũng bởi vì hấn nghĩ nàng là thê tử của hấn, nhưng nàng không kiềm chế được, trầm luân từ lúc nào không hay. Nhưng tình cảm nàng dành cho hấn, chưa sâu đậm đến mức chấp nhận đến hấn ôm nàng nhưng hô tên người khác.

Nàng không phải “Phùng Hành”, nhưng hấn yêu “Phùng Hành” hơn nữa còn muốn chết theo nàng ta. Nếu nàng là “Phùng Hành” thật thì hay quá rồi, nhưng nàng không phải. Nàng là Phùng Tường Hy, một linh hồn hiện đại đang “tu hú chiếm tổ chim khách”.

Tiếng tiêu vang lên trong đêm tối, thê lương, da diết. Chắc hấn giận lắm, nhưng nàng lại không biết phải làm gì. Nhận ra tình cảm của mình thì nàng càng biết, đây là thứ tình cảm sẽ không có kết cục tốt.

Đợi cho đến khi hấn biết được sự thật, chờ đợi nàng có lẽ là sự chán ghét, căm hận của hấn. Nghĩ đến đây, nàng liền quyết tâm không để hấn nhận ra nàng không phải Phùng Hành. Lúc trước là vì muốn sống lâu một chút. Còn bây giờ, là vì muốn ở bên cạnh hấn lâu một chút, cho đến khi hấn biết được sự thật.

Hấp hấp cái mũi, Phùng Hành vui đầu vào chăn, cố gắng thuyết phục bản thân đi ngủ nhưng không thành công, thì ra, việc có hấn ở bên cạnh, bất giác đã thành thói quen.

Một lúc sau, nàng cảm thấy cái chăn bị vén lên, phần nệm bên cạnh lún xuống, một cánh tay rắn chắc, hữu lực từ phía sau ôm lấy nàng. Ngửi được mùi hương quen thuộc, cảm giác ủy khuất từ nãy đến giờ bay đi đâu mất.

Nhanh chóng quay người lại, tiến sát vào lòng hấn, ôm lấy hấn, hấn cũng ôm nàng chặt hơn một chút, giọng nói trầm thấp của hấn vang lên: “Ngủ đi.”

-“Ừm”

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động ôm lấy hấn. Phùng Hành nghĩ, dù sao sau này cũng bị phát hiện, thôi thì từ đây đến lúc đó, nàng cũng phải hưởng chút lợi tức mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Tiếng tiêu réo rất vang lên, có lúc kéo dài tha thiết, có lúc nhanh ngắt quãng, sự phối hợp nhịp nhàng của hơi thở cộng thêm các động tác của ngón tay, tạo nên một khúc nhạc tuyệt vời, lay động lòng người.

Phùng Hành nhìn Hoàng Dược Sư đứng giữa rừng hoa đào, trên người là bộ y phục màu trắng, mái tóc mà hắn luôn tùy ý xõa dài ra được cột lên cao bằng một sợi dây lụa đơn giản cùng màu.

Đó là nàng làm cho hắn, bình thường thấy hắn cứ xõa mái tóc đen của mình cho nó tùy ý bay loạn, tuy là điều đó cũng tạo nên cảm giác phiêu diêu khiến hắn tựa như tiên nhân, nhưng mà kiểu tóc này rất là bất lợi.

Vì vậy, sáng nay nàng liền gọi ý cột tóc lên cho hắn. Xem xem, cảm giác khác rất nhiều. Bây giờ nhìn hắn như một vị công tử anh tuấn tiêu sái, toàn thân có một cỗ quý khí khiến người ta không dám đến gần.

Kết thúc bài tiêu, Hoàng Dược Sư liền quay lại đình.

Đợi hắn ngồi xuống bên cạnh nàng, Phùng Hành liền háo hức hỏi: “Cái bài khi nãy,... nó tên gì vậy?”

Mặc dù trong lòng có đoán đoán, nhưng nàng vẫn muốn chắc chắn hơn.

Hoàng Dược Sư nhìn thê tử mặt mày hứng thú, đôi mắt lấp lánh nhìn hắn, trong lòng mềm nhũn, khoe miệng hơi cong cong. Nàng so với Quách Phù càng giống tiểu cô nương hơn.

“Đây là Bích Hải Triều Sinh Khúc.”

Oa , nàng biết ngay mà, không phải bản nhạc nào cũng có thể khiến cho cây cối lay động, thậm chí nàng còn nhìn thấy mấy cái lá đáng thương bị cắt đứt. Có điều, nghe nói tiếng tiêu này rất lợi hại, ngoại trừ người có nội lực thâm hậu cùng người không có tạp niệm trong lòng, không ai có thể chịu được. Vậy nàng là trường hợp gì, từ nãy đến giờ, nàng cũng không có chỗ nào không khỏe.

Nghĩ vậy, nàng liền hỏi ra miệng, nhưng lại tìm cách hỏi uyển chuyển hơn: “Cái khúc tiêu này, cũng là võ công phải không?”

Hoàng Dược Sư gật đầu: “Bích Hải Triều Sinh Khúc là một chiêu võ công đấu nội lực, nó có thể khiến cho người có nội lực thấp hơn ta hoặc không có nội lực sẽ gục ngã, thậm chí là trọng thương.”

Nghe hắn nói đến đây, nàng liền nhanh chóng đem nghi vấn của mình nói cho hắn.

Hoàng Dược Sư nhìn nàng, đôi mắt trở nên dịu dàng hơn còn có chút mơ màng, như là đang nhớ lại cái gì, hắn nói:

“Bích Hải Triều Sinh Khúc là khúc nhạc ta sáng tác khi chúng ta vừa tiến Đào Hoa đảo, nó là khúc nhạc được dựa theo tiếng sóng biển. Nàng đã nghe ta tấu rất nhiều lần, cho nên sẽ không bị nó ảnh hưởng.”

Phùng Hành gật đầu tỏ vẻ đã rõ. Thấy hắn nhìn nàng nhưng tâm trí lại phiêu diêu, Phùng hành buồn rầu nghĩ, chắc hắn đang nhớ tới khoảng thời gian bên cạnh “Phùng Hành”, tuy nàng cố gắng giả dạng, nhưng hắn yêu nàng ta như vậy, chắc cũng sẽ nhận thấy một vài điều khác biệt đi, cảm giác bên cạnh một người, luôn không giống nhau, nhất là bên cạnh người mình yêu.

Chợt, nàng nghe hắn nói: “Cái tên Bích Hải Triều Sinh này, là do nàng đặt. Hơn nữa, nàng còn làm một câu thơ về nó.”

Phùng Hành rất ngạc nhiên, thì ra tên khúc tiêu là do “nàng” đặt sao, cái tên thật hay, nàng ta đúng là một người tài hoa, nghĩ đến đây, nàng lại buồn rầu hơn, người như vậy, nàng làm sao có thể sánh bằng.

Lúc này, một hình ảnh chợt hiện lên trong đầu của Phùng Hành, nó như là kí ức từ xa xưa, hơi mơ hồ, nhưng cũng rất rõ ràng. Chợt, Phùng Hành buột miệng:

“Cõi hồng trần, chốn phong ba, đào hoa đảo nơi chốn đào hoa

Gió thu xanh, biển bạc đầu, mấy độ sông xanh nghe lạc khúc.”

Một tiếng “keng” vang lên, ngọc tiêu trên tay Hoàng Dược Sư đã rơi xuống đất, hắn không thể tin được nhìn nàng, trong mắt là sự kinh hỷ không thể nào giấu được, mắt đi đáng về bình tĩnh thường ngày, hắn đứng phắt dậy, hay tay cầm lấy vai nàng, kích động nói:

– “Đúng rồi, đúng là nó, chính là bài thơ nàng từng làm. A Hành, nàng đã nhớ lại gì sao.”

Phùng Hành cũng kinh ngạc không kém, cả người bất động, không phải nàng, đó không phải bài thơ nàng làm, đó là do người nữ nhân trong hình ảnh lúc nãy đã làm. Nàng chỉ là thấy nữ nhân đó ngâm bài thơ này, sau đó không tìm được đọc ra.

Hoàng Dược Sư nói đó là do “nàng” làm, vậy chẳng phải. Ý nghĩ khó tin này khiến trong lòng Phùng Hành ngũ vị tạp trần. Nếu nàng đoán không lầm, đó là kí ức của cơ thể này đi, có kí ức này, nàng sẽ dễ dàng giả làm Phùng Hành hơn. Thế nhưng, nàng đã cướp đi thân thể của người ta, trong lòng thì mơ ước phu quân của người ta, bây giờ thì đoạn kí ức tốt đẹp nhất của hai người, chẳng lẽ nàng cũng muốn chiếm sao.

Nàng cảm thấy mình là một kẻ trộm, hơn nữa còn là một kẻ trộm ti tiện, hèn hạ, tham lam nhất.

Nhìn vào gương mặt tuấn mĩ đầy mong đợi kia, Phùng Hành thật không nỡ làm cho hắn thất vọng. Nếu bây giờ nàng nói sự thật cho hắn, vậy thì hắn sẽ ra sao. Đã cho hắn hy vọng, bây giờ lại để hắn thất vọng sao.

Đột nhiên, nàng rất hận sự xếp đặt của ông trời. Vì sao ông ta lại để nàng tới đây, nếu như nàng vĩnh viễn cũng không tới đây, nếu như nàng đã chết, vậy thì không nên cho nàng trọng sinh, không nên cho nàng gặp hắn.

Hoặc, ông trời nên để cho chân chính Phùng Hành trọng sinh, như vậy, mọi chuyện sẽ tốt hơn nhiều.

Hoàng Dược Sư thấy cảm xúc của thê tử thay đổi, nghi hoặc gọi nàng : “A Hành.”

Phùng Hành hoàn hồn lại, thấy hắn lo lắng nhìn mình, trong lòng càng khó chịu, nhưng lời nói muốn thốt ra lại ngạnh sinh sinh nuốt trở về.

– “Ta không sao, chỉ là trong đầu hiện lên mấy hình ảnh.”

Hoàng Dược Sư thấy nàng thật sự không sao, liền yên tâm. Hắn đưa tay ôm lấy nàng, dịu dàng mà nói:

– “ Có lẽ, lúc này là kí ức của nàng.”

Phùng Hành chôn mặt trong lòng hắn: “Ta không biết.”

Hoàng Dược Sư: “Không sao, theo tình hình của hôm nay, sau này nàng từ từ sẽ nhớ lại thôi, không cần nôn nóng, cho dù có chuyện gì, nàng vẫn là nàng, vẫn là thê tử của ta, điều đó chưa bao giờ thay đổi.”

– “ Ừm.” - Phùng Hành đưa tay ôm lấy hắn, nước mắt bất giác chảy ra. Hoàng Dược Sư thật xin lỗi, cho dù sau này ta có nhớ lại tất cả những kỉ niệm của người với Phùng Hành, thì ta cũng không phải là nàng. Ta là một kẻ trộm hèn hạ, đầy lòng tham, ta không muốn buông người ra, mặc dù ta biết người không yêu ta nhưng ta thật xin lỗi, hãy để ta ích kỉ thêm chút nữa đi.

Lúc trước, khi xem phim, nàng luôn chán ghét những nữ phụ dùng mọi cách để chiếm lấy nam chính, nhưng bây giờ nàng mới hiểu, một khi đã yêu, thì người ta sẽ không kiềm chế được mình, cho dù thương tích đầy mình, vẫn muốn giữ người ở bên cạnh.

Phùng Hành, ta có lỗi với cô, nhưng cô yên tâm, từ hôm nay, ta sẽ không dùng những thứ của cô để giữ hắn bên cạnh. Tuy thân thể này ta không thể trả lại cho cô, nhưng, ta sẽ không cố gắng giả làm cô nữa. Ta sẽ dùng bản tính chân thật của mình để ở bên cạnh hắn.

Mặc dù điều này sẽ khiến hắn phát hiện sự thật nhanh hơn, nhưng ít nhất, sau này ta còn có thể tự nói với mình, người bên cạnh hắn lúc này là ta, Phùng Tường Hy mà không phải là thể thân của Phùng Hành.

Hoàng Dược Sư cảm thấy ngực mình ẩm ướt, tuy hắn không biết lí do khiến nàng thương tâm, nhưng hắn biết lúc này hắn không nên hỏi, nàng vẫn còn thấy xa lạ với hắn, vì vậy, hắn chỉ trầm mặc ôm nàng.

Đợi một hồi, cuối cùng Phùng Hành cũng bình tĩnh lại, rời khỏi vòng tay của hắn.

Hoàng Dược Sư đau lòng mà ôn nhu lau những giọt nước mắt đọng trên mặt nàng. Phùng Hành nhìn hắn cẩn thận, dịu dàng từng chút xoa mặt nàng, như thể sợ nàng bị thương. Mặc dù biết không phải, nhưng từ nay về sau, nàng sẽ tự thôi miên mình rằng sự dịu dàng đó là dành cho nàng.

Thấy hắn lau xong xuôi, Phùng Hành liền mở miệng hỏi: “Có thể nấu cho ta một bữa tiệc lớn không?”

Hoàng Dược Sư cười nhẹ nhìn nàng :” Nàng muốn ăn cái gì?”

Phùng Hành chớp đôi mắt vẫn còn thấm nước mắt, đọc ra tên một loạt món ăn : “Ta muốn, canh hào cầu, ngọc địch thủy gia thánh lạc mai, nhĩ thập tứ kiều minh nguyệt dạ, nếu được, thì thêm một vài món mới nữa, ta tương đối thích ăn cay.” Hồi nàng coi phim đã thấy thêm rồi, bây giờ có phúc ăn, thì phải hưởng.

Hoàng Dược Sư thấy nàng đọc ra tên món ăn, khoe miệng khẽ cong một chút: “Những thứ khác thì nàng không nhớ, nhưng mấy món ta nấu, nàng lại nhớ rất rõ.” Nói xong thì đứng lên, một tay ôm ngang eo Phùng Hành, dùng khinh công phi nhanh đến phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Trời sáng, tiếng chim hót vang lên thay cho tiếng gà gáy báo hiệu một ngày mới đã tới.

Phùng Hành mở đôi mắt nhấp nhem, xung quanh bao phủ bởi một màu tối tăm, mơ mơ màng màng một hồi thì không chống lại được cơn buồn ngủ, lại thêm cái lạnh thấu xương bên dưới khiến nàng càng nhích lại gần nguồn nhiệt bên cạnh, chui rúc vào trong lòng hắn, cánh tay quấn quanh ngực của người kia cũng dùng lực thêm một chút, nhắm mắt lại ngủ thêm một lát.

Từ lần trước, khi nàng mở miệng muốn học võ, tuy Hoàng Dược Sư nói thân thể của nàng không thích hợp hoạt động quá sức nên không thích hợp, nhưng hắn cũng đã hứa sẽ dạy cho nàng một ít để cường thân kiện thể.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Hoàng Dược Sư quyết định dạy nàng kinh công. Cái này không quá khó, cũng không có chiêu thức gì, chỉ cần nắm rõ cách vận nội công là được, lại không tốn nhiều sức, hơn nữa sau này, lỡ như nàng có rơi vào tình huống oái oăm như nàng nói, nàng cũng có thể dùng kinh công để chạy trốn, hoặc tận dụng thêm thời gian để bày trận.

Vì cơ thể của nàng không hề có tí nội lực nào, nên Hoàng Dược Sư liền dẫn nàng đi đến cái “mộ” trước kia, để nàng nằm lên “quan tài” vốn làm bằng hàn băng ngàn năm để luyện công.

Chuyện cần làm cũng chẳng có gì nhiều, chỉ cần nàng nằm lên cái “quan tài” đó mà ngủ, đợi đến khi nàng không còn cảm thấy lạnh khi nằm trên đó nữa là được.

Nhưng nói thì dễ, không nói tới cái việc nằm trên một tảng băng lạnh đến chừng nào, chỉ nghĩ đến việc mình đang nằm trên một cái quan tài trong một ngôi mộ thì nàng đã không thể bình tĩnh nổi. Cũng may là sau khi thấy gương mặt nàng trắng bệch, Hoàng Dược Sư liền rủ lòng thương, chịu ở lại chung với nàng, nên mới có một màn hai người ngủ trong quan tài này. Cũng may là cái quan tài này không quá nhỏ, tuy nằm hai người thì hơi chật, nhưng chỉ cần nằm sát vào một tí thì không sao, với cái lạnh thấu xương này, đương nhiên nàng rất là vui lòng làm như thế.

Thật ra Hoàng Dược Sư đã tính từ lâu, nhưng hắn lại không muốn dạy. Từ khi nàng tỉnh lại, hắn đã dưỡng thành thói quen buổi sáng sẽ bồi nàng nằm lâu một chút. Đối với hắn, mỗi phút giây bên cạnh nàng đều rất trân quý, hắn sẽ hết sức trân trọng chúng.

Nhìn thê tử đang ngọt ngào ngủ trong lòng mình, gương mặt trắng nõn lại hơi ửng đỏ do lạnh, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, môi hơi mở ra, nhìn rất là đáng yêu, hắn không kim lòng được, liền ngậm lấy cánh môi anh đào mát mẻ một chút.

Bàn tay mỏng trớn gò má mịn màng của nàng, A Hành của hắn, thê tử của hắn, cứ ngỡ rằng hắn đã mãi mãi mất nàng, từ đó về sau, hắn sẽ chỉ sống mà không có tâm hồn, không biết vui vẻ, lạc thú là gì, chỉ đợi cho đến khi Dung Nhi ổn định, mình sẽ đến bên cạnh nàng.

Nhưng không ngờ trời cao còn thương xót hắn, đã mang nàng về bên hắn, chỉ cần nhìn thấy nụ cười, vẻ mặt hạnh phúc của nàng, lòng hắn đã hạnh phúc như muốn bay lên. Nàng là tính mạng của hắn, lần này, hắn sẽ không để nàng rời đi nữa.

Bí quấy rồi, Phùng Hành cũng không ngủ được nữa, liền mở mắt ra, ủy khuất nhìn cái người không cho nàng ngủ.

Hoàng Dược Sư thấy vậy, tay nhẹ nhàng nắm cái mũi của nàng捏捏: “Trời đã sáng lâu rồi, nàng còn muốn ngủ.” – Nói xong, không đợi Phùng Hành, hắn liền ngồi dậy, rời khỏi quan tài.

Ấm lỏ vừa đi, Phùng Hành lập tức cảm nhận được cái lạnh thấu xương, đầu óc nàng tỉnh hẳn, nhanh chóng đứng dậy, bước theo chân Hoàng Dược Sư.

Ấn sáng xong xuôi, hai người liền đi đến rừng trúc, hôm nay Hoàng Dược Sư sẽ dạy nàng sử dụng kinh công thế nào.

Thấy nàng đứng trước mặt hắn, vẻ mặt chăm chú kèm theo chút hưng phấn, Hoàng Dược Sư khẽ ho một tiếng, sau đó bắt đầu giảng giải:

-“Lần trước ta đã dạy cho nàng làm thế nào để vận hành chân khí, nàng có còn nhớ cách làm không?”

Phùng Hành nghe hỏi, lập tức gật gật đầu, gương mặt hơi ửng đỏ. Nhớ lần đó, sau khi dạy nhiều lần nhưng nàng vẫn không hiểu, dù sao thì mấy cái đan điền, bách hội, ... (tên huyết đạo) gì gì đó, nàng thật sự không biết nó.

Lúc đó, hắn liền mất hết nhẫn nại, quyết đoán coi hết y phục của nàng ra, rồi chỉ cho nàng vị trí các huyết đạo và cách vận hành chân khí, trong quá trình, còn xảy ra một vài chuyện ngoài ý muốn.

Bởi vậy mới nói, không trách khi xưa lúc Chu Bá Thông dạy huyết đạo cho Anh Cô, dạy dạy đến nổi lăn lộn lên giường. Mấy huyết đạo này, đúng là nguy hiểm mà.

Thấy nàng đỏ mặt, biết là nàng đang nhớ đến chuyện lần đó, đôi mắt Hoàng Dược Sư cũng trở nên sâu thẳm vài phần:

-“Khinh công cũng dùng nguyên lí như vậy, lần này, nàng sẽ dồn hết chân khí vào chân mình.”

-“A! Niệm(1)” – Phùng Hành nghe đến đây liền buột miệng.

Phát hiện Hoàng Dược Sư đang dùng ánh mắt khó hiểu nhìn nàng, Phùng Hành liền khoát khoát tay, tỏ vẻ không có gì, nhưng trong lòng lại ngẫm cảm thán. Nha, thì ra khinh công, nội lực gì đó cũng giống như niệm vậy, quả nhiên là mấy cái năng lượng như thế này, về cơ bản thì cũng giống giống nhau.

Giải xong một hồi, Hoàng Dược Sư nói: “Bây giờ, nàng thử làm xem sao?”

Được sư phụ cho thực hành, đồ đệ Phùng Hành vui vẻ ra mặt. Khinh công nha, nghĩa là bay bay trên trời như chim nha, nghĩ đến thôi là cảm thấy phấn khích rồi.

Tập trung tinh thần, dồn chân khí vào chân, sau đó nàng liền bắt chước bộ dạng của Gon và Killua (2), nhún chân một cái, lập tức, nàng liền bay vút lên cao, cách mặt đất khoảng 5m.

Thật sự bay được, Phùng Hành chưa kịp hưng phấn thì tức thời, nàng đã cảm nhận được sức mạnh của lực hút trái đất, cả người rơi tự do xuống.

Hoàng Dược Sư không dấu vết thở dài trong lòng, nhưng hành động lại vô cùng nhanh chóng, khẽ di chuyển, nhẹ nhàng tiếp được nàng vào lòng.

Vẫn chưa thoát khỏi cảm giác đáng sợ kia, Phùng Hành ôm chặt lấy cổ Hoàng Dược Sư, thở hổn hển, trái tim đập thình thịch, run run nói:

-“Roi, roi... Không phải là sau khi nhảy lên rồi thì sẽ lơ lửng ở trên ấy luôn sao, vì sao ta lại rơi.”

Nghe nàng lầm bầm, mặt Hoàng Dược Sư liền đen, trầm giọng nói: “Lơ lửng, nàng nghĩ đây là tiên thuật sao. Đây chỉ là khinh công, chỉ giúp cho đôi chân nàng có lực hơn thôi, giúp nàng nhảy cao, chạy nhanh, chứ không phải thật sự bay.”

Nghe hẳn thuyết giáo, Phùng Hành mặt đầy không thể tin nói: “Không thể bay?!” – Ánh mắt xem thường của Hoàng Dược Sư đảo tới, nàng liền thất vọng, suy sụp. Thì ra nội lực gì gì đó cũng không bằng niệm nha, nhìn người ta Gon và Killua lơ lửng trên trời, còn ngồi rồi tạo đủ tư thế trên không trung đáng hâm mộ biết bao.

Khi xác định nàng đã hoàn toàn lại, Hoàng Dược Sư liền để nàng xuống. Ai ngờ, khi hẳn vừa buông tay ra, cả người nàng liền mềm nhũn ngã xuống, hẳn nhanh chóng ôm nàng lại. Chỉ thấy nàng dùng vẻ mặt rối rắm, khóc không ra nước mắt nói:

-“Chân, chân run quá, đi không nổi.”

Hoàng Dược Sư: “...”

Nhìn Hoàng Dược Sư im lặng hồi lâu, Phùng Hành bắt đầu thấp thỏm, sao vậy, không phải là tức giận rồi chứ, nàng thật không có ý mà.

-“Thật là không khiến người khác bớt lo. – Giọng nói trầm ấm của hẳn lại vang lên, nhưng lúc này lại thêm một chút bất đắc dĩ và sùng nịch.

Hoàng Dược Sư nhanh chóng bế nàng lên, rào bước ra khỏi rừng trúc.

Thấy hẳn không có vẻ gì là giận, Phùng Hành dò xét hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy?”

Nghe thấy nàng đã bắt đầu dùng “chúng ta” chứ không phải là “ta” hay “người”, trong lòng Hoàng Dược Sư lại nhu hòa thêm mấy lần, giọng nói cũng dịu dàng hơn: “Về phòng. Ta giúp nàng bóp chân.”

Có được đáp án, Phùng Hành “a” một tiếng, sau đó nhu thuận dựa vào người hẳn, để hẳn bế nàng đi, trong lòng bất giác cảm thấy ngọt ngào.

(1): Niệm là từ xuất hiện trong bộ phim hoạt hình (manga) Hunter x hunter. Nó là một dạng lực lượng như nội lực, niệm có bốn trạng thái cơ bản: luyện, tuyệt, điểm, ngưng. Mặc dù trong phim có giải thích cộng thêm đã xem bộ phim này mấy lần rồi nhưng Trà chẳng bao giờ nhớ nổi chúng nó đại biểu cho cái gì.

(2): Hunter x hunter là bộ anime nói về tình bạn của các nhân vật với hai nhân vật tiêu biểu là Gon và Killua (cả hai đều 12 tuổi). Đây thật sự là một bộ phim hoạt hình hay nói về tình bạn và các cuộc phiêu lưu, cộng thêm tính cách trong sáng của Gon và Killua khiến cho phim có thêm nhiều tình tiết buồn cười hơn (mặc dù oánh lộn ì xèo). Khi xem bộ phim này, chợt Trà cảm thấy vui vẻ hơn.

Hunter x hunter thật sự là một anime đáng để xem, bạn nào chưa xem thì nên xem thử đi, sau đó đọc đồng nhân về truyện này cũng rất hay. Trong đó có “Chrollo em chỉ là người bình thường” (đã edit hoàn) của Mạn Không – một trong những tác giả mà Trà yêu thích nhất. Coi đi coi đi, hay lắm đó.

Chắc Trà sẽ viết một bài bình luận về Hunter x Hunter trong blog của Trà.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Cuộc sống trên đảo Đào Hoa của Phùng Hành bắt đầu trở nên có quy luật hơn.

Buổi sáng sau khi thức dậy, vận công điều tiết theo sự hướng dẫn của Hoàng Dược Sư, rồi mới đi tắm, dùng bữa sáng, ăn xong nghỉ ngơi một chút, sau đó đi thư phòng nghe Hoàng Dược Sư giảng giải về kỳ môn độn giáp.

Buổi trưa, Hoàng Dược Sư sẽ trở thành một vị phu quân nhị thập tứ hiếu, đến trù phòng nấu bữa trưa cho nàng, Phùng Hành cũng lẻo đẻo theo sau, thuận tiện ăn vụng một chút. Ăn xong, cả hai sẽ đi ngủ trưa trong đình nhỏ bên cạnh cái hồ lớn gần động Thanh Âm, nơi đây phong cảnh rất đẹp lại thoáng mát, rất thích hợp ngủ trưa.

Khi tỉnh dậy, thì đã là buổi chiều, Hoàng Dược Sư sẽ chỉ nàng luyện tập khinh công một chút, rồi cả hai lại đi tản bộ, thực hành một chút kì môn độn giáp của Phùng Hành.

Buổi tối chủ yếu là dùng để nghỉ ngơi, hai người dùng bữa xong thì sẽ thay phiên nhau đi tắm. Sau đó, thường thì Hoàng Dược Sư sẽ đọc sách, còn Phùng Hành thì tìm mấy quyển du kí trong thư phòng của hắn ra mà nhâm nhi đỡ buồn.

Khi có nhã hứng, Hoàng Dược Sư sẽ cùng nàng chơi cờ, sau một thời gian ép buộc thì Phùng Hành cũng biết chơi cờ vậy, nhưng trình độ thì thật không dám nói. Có lúc hắn lại muốn cùng nàng cầm tiêu hợp tấu, trong quá trình cũng không thiếu chỉ điểm nàng khiến cho cảm nghệ của nàng tiến bộ vượt bậc, có thể sánh ngang với sư phụ nàng rồi.

Bởi vậy mới nói, so với việc học cầm bao nhiêu năm cũng chỉ bung trà rót nước với sư phụ, cùng với học mới có mười mấy ngày mà đã lên trình với Hoàng Dược Sư thì hẳn rõ ràng là một đẳng cấp khác. Cho nên đồ đệ là nàng đây vốn không có gốc, là do sư phụ nàng không biết khai thác tiềm năng của nàng mà thôi.

_

Trên hồ nước lớn, Phùng Hành tĩnh tâm đứng giữa hồ, bàn chân đạp trên mặt nước như trên đất bằng, cả người ung dung thong thả, vạt áo màu xanh đồng màu với làn nước trong veo thấp thoáng bay tựa như tiên nữ.

Hoàng Dược Sư đứng trên bờ, mặt không thay đổi nhìn nàng, một hồi sau, mới nói: “Làm tốt lắm, bây giờ, bước đến bên ta.”

Phùng Hành đang cos tiên nữ, cộng thêm tự hào một chút về công phu đứng trên nước của mình. Nhưng vừa nghe Hoàng Dược Sư nói xong, liền giật mình không thể tin được, kêu nàng đứng đây thì được, nhưng mà bước đi, cái này, có phải là hơi nhanh không.

Nhận ra sự lo lắng của nàng, Hoàng Dược Sư liền trấn an: “Không sao, có ta ở đây.”

Quả nhiên, nghe xong lời này, tuy trong lòng còn hơi lo sợ nhưng nàng cũng cắn răng, bước về phía trước.

Phùng Hành bước đi rất cẩn thận, mỗi một bước nàng đều từ từ để chân xuống, đợi tới khi chắc chắn không rơi xuống thì nàng mới dám bước đi, cứ như vậy, một đoạn đường không ngắn bị nàng đi mất nửa canh giờ.

Đến khi gần đến bờ, nàng liền không kìm được mà lao thẳng đến hai tay đang rộng mở của Hoàng Dược Sư.

Ôm chặt lấy hắn, sau khi chắc chắn đã đứng trên bờ, nàng mới buông hắn ra, mặt hớn hờ nói: “Ta làm được rồi, ta vừa đi trên nước đó, ta thật là giỏi.”
– Nói xong còn cảm thán: “Đúng là thời thế tạo anh hùng..”

Hoàng Dược Sư nhìn thê tử đang héch mui lên trời tự hào, cảm thấy buồn cười nhưng cũng rất đáng yêu. Lúc này, Phùng Hành lại nói tiếp nữa về dưới.

– “Bần cùng sinh đạo tặc mà.”

Hoàng Dược Sư: “...”

Buổi tối, hai người đang dùng bữa. Mỗi khi đến bữa ăn, lí trí của Phùng Hành đều đi đâu mất, chỉ còn lại bản năng. Biết làm sao được, Hoàng Dược Sư nấu ăn quá ngon, đến nỗi nàng muốn nuốt luôn cả lưỡi.

Hoàng Dược Sư đưa tay, nhẹ nhàng lấy đi hột com trên má nàng, sau đó thật tự nhiên đưa nó vào miệng. Thấy thê tử đang ngơ ngác nhìn mình, hắn liền nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Phùng Hành lắc đầu không nói, tiếp tục chiến đấu khi trong lòng thì đang phun trào: coi đi coi đi, ăn đậu hủ cũng có thể làm ra vẻ văn đạm phong khinh như vậy, lão Tà huynh, ta đúng là nên học tập huynh mà.

Khi người ta thích nhau, thì sẽ luôn có khát vọng với cơ thể của đối phương, nàng cũng vậy, huống hồ Hoàng Dược Sur còn là dạng soái như vậy. Thế nhưng kiếp trước nàng là một người rất bảo thủ, cộng thêm khí tràng của Hoàng Dược Sur quá mạnh, khiến nàng không dám có hành động quá khích.

Nhưng mà sau khi suy nghĩ, nàng sớm muộn gì cũng sẽ bị Hoàng Dược Sur phát hiện, thời gian qua nàng không hề cố ý giả làm Phùng Hành nữa.

Tuy Hoàng Dược Sur hiện tại không có hành động gì, chắc là do niềm vui khi thể tử chết mà sống lại còn đang quá lớn, đợi một thời gian, khi hân bình tĩnh lại rồi, hẳn sẽ phát hiện những điều đáng ngờ ở nàng, đến khi đó, hẳn nhất định sẽ không tha cho nàng.

Dù gì cũng phải chết, vậy thì trước đó, nàng cũng phải sống cho không uổng được trọng sinh chứ. Bởi vậy, lâu lâu cũng phải ăn ít đậu hủ cho đỡ thèm, còn nhiều hơn thì nàng không dám nghĩ. Tuy nói sớm muộn gì cũng bị hấn giết, nhưng việc hấn tự nhận ra sự thật rồi giết cùng với nàng tự khiến cho hấn nhận ra sự thật rồi giết, cái chết thứ nhất còn dễ chấp nhận hơn.

Gắp thịt cua đã được hấn xử lí từ nãy giờ vào bát của nàng, không ngoài ý muốn thấy nàng hai mắt sáng lên, sau đó hớn hờ lấy đũa gắp thịt cua ăn ngon lành, Hoàng Dược Sur liền cảm thấy thỏa mãn.

-“ Vài ngày nữa ta sẽ đưa nàng đi Tương Dương xem Dung Nhi.”

Phùng Hành đang nhai thịt cua dừng một chút, sau đó không nói gì, ngược mặt lên chờ Hoàng Dược Sur nói tiếp.

-“ Dung Nhi vẫn chưa biết nàng đã tỉnh lại, nếu nhìn thấy nàng, chắc Dung Nhi sẽ vui lắm”

Phùng Hành suy nghĩ, nàng vốn không phải là Phùng Hành, có đi gặp Hoàng Dung hay không cũng không sao cả, chỉ là Hoàng Dược Sur đã lên tiếng, nàng không đi cũng không được.

Hơn nữa, đây là cơ hội được xem tận mắt Thần Điều Đại Hiệp, nàng cũng không muốn bỏ qua, vì vậy liền gật gật đầu, mọi chuyện để cho Hoàng Dược Sur an bài là được.

Hoàng Dược Sur thấy nàng ăn đến vui vẻ, cũng không nói nữa, cầm một con cua khác lên, một lần nữa lột thịt cua cho nàng ăn, chính hấn lại không ăn được mấy.

Phùng Hành thấy hấn chỉ lo gắp cho nàng mà không ăn, một cổ ngọt ngào, chua xót và đau lòng dâng lên.

Ngọt ngào vì thấy hấn mọi việc đều lo cho nàng, chua xót vì biết đối tượng hấn thật sự toàn tâm toàn ý không phải nàng, đau lòng hấn, vì người mà hấn yêu thương, nguyện trả giá hết thấy đã không còn trên đời.

Hai mắt nàng hơi cay, Phùng Hành cúi gầm xuống, không biết suy nghĩ cái gì, một lát sau, nàng liền bắt đầu dùng đũa, gắp thức ăn đưa đến trước mặt hấn.

Hoàng Dược Sur đang bóc thịt cua, thấy vậy cũng hơi ngạc nhiên, nhìn sang nàng, thấy Phùng Hành đang dùng một loại ánh mắt bao hàm tình ý và đau lòng nhìn hấn, nhẹ nhàng nói:

-“ Chẳng cũng ăn nữa!”

Trong lòng hấn mừng như điên, gương mặt hấn cũng nhu hòa mấy phần, há miệng cắn thức ăn trên đũa nàng, đôi mắt đầy tình cảm dịu dàng nhìn nàng cười, lúc này đây, hấn thật sự cảm thấy hạnh phúc, có nàng bên cạnh, hấn thật sự thỏa mãn.

Nhìn thấy nụ cười của hấn, Phùng Hành cũng cười theo, sau đó lại gắp thức ăn cho mình, trong quá trình, vẫn không quên gắp cho hấn, nàng một gắp, hấn một gắp, chẳng mấy chốc, đồ ăn trên bàn cũng không còn.

Vì ăn quá nhiều, hai người liền phải đi tản bộ lâu hơn mọi khi. Khẽ siết lấy bàn tay vẫn đang nắm lấy tay nàng, hấn khẽ dừng một chút, sau đó lại bước tiếp, nhưng bàn tay lại dùng sức thêm một chút.

Phùng Hành biết, sau đêm nay, có cái gì đó đã thay đổi, nàng đã càng ngày càng không thể kiềm chế được tình cảm dành cho hấn, nàng không thể nhìn thấy vẻ ảm đạm của hấn mà để yên, nàng không muốn làm hấn đau khổ, dù chỉ một chút.

Bây giờ, nàng chỉ muốn làm cho người nam nhân trước mắt nàng ngày ngày đều vui vẻ, hạnh phúc, ít nhất là khi nàng còn có thể, nàng muốn hấn sẽ cảm thấy khoái hoạt khi bên cạnh nàng.

_ Hết chương 9 _

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Đã quyết định sẽ đến Tương Dương, Hoàng Dục Sur liền dành mấy ngày để củng cố khinh công cho Phùng Hành, lại điều dưỡng thân thể nàng thêm một chút cho chuyến đường dài, chuẩn bị những hành lý cần thiết...

Trước đây hẳn đi một mình thì không cần phiền phức như vậy, nhưng bây giờ có nàng, mọi thứ cần phải kỹ lưỡng, hẳn không muốn để bất cứ thứ gì gây tổn hại đến nàng nữa, cũng không muốn vì bất cứ lý do gì khiến sức khỏe của nàng bị ảnh hưởng.

Vì thế, sau quá trình trang bị công phu, 10 ngày sau, Phùng Hành cùng Hoàng Dục Sur xách hành lý lên thuyền, rời xa Đào Hoa Đảo, hướng đến Tương Dương.

Cùng thời gian đó, người trong giang hồ cũng bắt đầu từ mọi nơi tề tụ về Tương Dương theo lời mời của hai vợ chồng Quách đại hiệp, Quách Tĩnh, Hoàng Dung để cử hành đại hội anh hùng, chọn ra võ lâm minh chủ, cùng chống quân Mông Cổ.

Ở xa xôi tại Chung Nam sơn, bên trong cổ mộ, Dương Quá cùng Tiểu Long Nữ đang cùng nhau luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh mà không hề hay biết, bánh xe số phận của họ đã bắt đầu lăn trong vô thức, phá vỡ cuộc sống yên bình của họ.

_

Lục Sơn Trang

Trong sương phòng, Hoàng Dung nằm yên trên giường, gương mặt tuy vẫn xinh đẹp nhưng thần sắc đã hơi nhuốm màu mệt mỏi.

Trước giường rất đông người đang đứng, trong đó có phu thê Lục Quán Anh – trang chủ Lục Sơn Trang, Quách Phù cùng huynh đệ họ Võ đang trông rất lo lắng, Quách Tĩnh ngồi bên giường, chăm chú nhìn vào vị đại phu đang bắt mạch cho thê tử.

Vị đại phu là một ông lão, râu tóc đã trắng đi rất nhiều, đối với nghề đại phu như ông, thì dáng vẻ này khiến cho người ta tin tưởng hơn nhiều.

Đại phu buông cổ tay của Hoàng Dung ra, khuôn mặt hiền lành phúc hậu nói với những người đang căng thẳng từ nãy giờ:

-“ Mọi người không cần lo lắng, Quách phu nhân không có việc gì lớn, chỉ là phu nhân đang mang thai, hài tử đã được hai tháng, bởi vì dạo gần đây làm việc hơi nhiều khiến cơ thể mệt mỏi, động thai khí một chút, uống vài thang thuốc an thai là không sao rồi.”

Mọi người trong phòng nghe tin này thì rất là vui mừng, Quách Tĩnh rồi rít cảm tạ đại phu, sau đó quay lại yêu thương vuốt tóc thê tử.

Lục Quán Anh đứng bên cạnh cũng chấp tay nói: “Chúc mừng Quách huynh.”

-“Cảm tạ, cảm tạ.”

Sau khi chúc mừng, hai phu thê liền lui đi, cũng chủ động tiễn đại phu ra ngoài, chừa lại không gian cho người một nhà nói chuyện.

Quách Phù nhanh chóng thể hiện tính hoạt bát của mình, hân hoan nói: “Vây là con sắp có thêm đệ đệ hoặc là muội muội rồi.” – Nàng hiện là con một, tuy là đại tiểu thư nói một không nói hai, người khác cũng không dám cãi lời nàng, nhưng nàng dù sao cũng nhỏ nhất nhà, nay sắp có người còn nhỏ hơn nàng, nàng đương nhiên phải vui mừng rồi.

Huynh đệ Võ gia thấy sư muội cao hứng, cũng phụ họa theo.

Hoàng Dung từ ái nhìn con cười, sau đó quay sang Quách Tĩnh nói: “Ta mong nó sẽ là nam hài, vậy thì có thể nối dõi tông đường nhà họ Quách rồi, nhưng nếu là nữ nhi cũng không sao.”

Quách Tĩnh nghe vậy liền cười cười, yêu thương vuốt tóc thê tử: “Đối với ta, nam hài hay nữ hài, đều là con của Quách Tĩnh ta, ta đều sẽ yêu thương.”

Võ Tu Văn nhìn Quách Phù nói: “Phải đó, dù cho sinh ra là tiểu sư muội hay tiểu sư đệ, tụi con đều sẽ hết lòng yêu thương, bảo vệ.”

Quách Phù và Võ Đôn Nho cũng gật đầu phụ họa. Người một nhà nói chuyện rôm rả, vui vẻ, khiến không khí trong phòng trở nên rất ấm áp, hài hòa.

Đột nhiên, Hoàng Dung nói: “Ta sẽ viết thư báo cho cha biết.”

Quách Tĩnh gật đầu: “Phải, điều này nên báo cho nhạc phụ biết.” – Lần này có việc vui, nếu nhạc phụ biết, có lẽ sẽ bớt đi thành kiến đối với hắn. Dù gì, việc hắn dẫn cả nhà đến Tương Dương cũng khiến nhạc phụ bất mãn.

Quách Phù và huynh đệ Võ gia thì lâm vào yên lặng. Đối với ngoại công và sư tổ của mình, tuy bọn họ luôn ôm lòng kính trọng và sùng kính vô bờ bến, thế nhưng họ cũng rất sợ vị ngoại công, sư tổ này.

Hoàng Dung vuốt nhẹ bụng mình, không biết cha sẽ như thế nào. Lần trước nàng mang thai Phù Nhi, tuy cha cũng không có tỏ vẻ gì nhưng người cũng khá lạnh nhạt, không bế bồng nó mấy lần, sau này cũng không chủ động dạy võ hay truyền thụ gì cho Phù Nhi.

Nàng mong đứa bé này là nam hài một phần là muốn nối dõi tông đường cho Quách gia, một phần nàng cũng muốn khiến cha chú ý, muốn người sẽ yêu thương đứa bé này và truyền thụ tuyệt học cho nó.

Cha vì yêu thương nương, không hề chứa được nữ nhân khác, đến nay cha cũng chỉ có một nữ nhi là nàng. Là nữ nhi của cha, nàng rất là vui mừng khi cha chung tình với nương như vậy, nhưng nàng cũng biết, việc không có truyền nhân khiến cha rất là tiếc nuối.

Sở học cả đời của cha nhiều vô số, nhưng lại không thể có được một truyền nhân thực thụ. Cũng trách nàng năm xưa ham chơi, không chịu học hành cho đàng hoàng, đến nay cũng không học được bao nhiêu bản lĩnh, thật không dám xưng là truyền nhân đảo Đào Hoa.

Nếu cha có thể xem đứa bé này là truyền nhân của mình, dạy hết tuyệt học cho nó, điều đó cũng có thể bù lại tiếc nuối của người, còn có thể khiến cho tương lai của đứa bé thêm đảm bảo, sau này, sẽ không ai có thể dễ dàng làm hại nó.

Trong lòng Hoàng Dung biết bao ngổn ngang, còn cái người đang khiến cho nàng ta suy nghĩ kia, hiện đang mĩm cười ôm lấy thê tử đang ngủ say, tận hưởng tiếng sóng biển, chờ đến khi mặt trời mọc, sẽ gọi thê tử dậy để ngắm.

_

Thành Tương Dương

Duyệt Lai là khách điểm là khách điểm lớn nhất trong Tương Dương thành, lão bản cũng là người trong giang hồ nên khách điểm không có quá nhiều quy củ như những nơi khác, mà trần đây không khí thoải mái, tự tại, vì vậy, đây cũng là nơi những nhân sĩ võ lâm hay lui tới.

-“Võ lâm đại hội vừa rồi, thật là sáng khoái, người của chúng ta đánh quân Mông Cổ tan tác, cái ông Quốc Sư gì đó, cũng phải trọng thương mà đi về.”
- Một người nói.

Chủ đề này nhanh chóng khiến mọi người chú ý, những người ngồi tại bàn khác cũng nhanh chóng vô giúp vui.” Phải đó, bọn Mông Cổ gì đó đúng là vô liêm sỉ, còn dám đến Trung Nguyên để giễu võ giương oai, cuối cùng lại bị những anh hùng của chúng ta đánh cho tan tác.”

Một người khác lại nói :” Thì đúng rồi, biết Quách phu nhân có thai mà còn muốn người đấu với hấn ta, đúng là hèn hạ.”

-“Phải đó, phải đó.”

Một người rời khỏi chỗ của mình, đi đến bên bàn kia, chấp tay nói:” Vị huynh đài này, vừa rồi tại hạ không thể đi đến Võ lâm đại hội xem được, huynh đài có thể kể cho ta nghe được không, có thể nói cho ta biết, Quách đại hiệp và Hoàng bang chủ là những người như thế nào không.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Những người trong khách điểm lập tức la lên phụ họa. Người kia liền đứng lên, hắng giọng, kể lại toàn bộ những chuyện xảy ra trong đại hội, trong lúc kể còn không quên tăng bốc, ca ngợi hai vợ chồng họ Quách, cũng tỏ cho mọi người nghe thần thái của những võ lâm cao thủ hàng đầu.

Còn về việc Dương Quá muốn lấy Tiểu Long Nữ, hấn lại tỏ vẻ xem thường, nêu ra một đồng lí lẽ luân thường, lấy đó làm tiền đề mà chỉ trích, không quan tâm việc bọn họ mới chính là người đánh đuổi Kim Luân Pháp Vương.

Lúc này, tại một bàn gần đó, có hai người đang ngồi. Nam nhân mặc áo xanh, gương mặt tuấn mỹ, cả người là khí thế khiến người ta không dám đến gần, nữ tử thì mặc một bộ y phục màu xanh nhạt thướt tha, có vẻ đẹp nhu hòa, khí chất trầm tĩnh.

Sau khi nam nhân nghe xong đám người kia nói chuyện thì khó chịu mà hừ nhẹ, sau đó xoay qua nữ nhân, gương mặt trở nên ôn nhu như nước, nhẹ nhàng hỏi: “Ăn no chưa.”

Phùng Hành nghe hỏi, thì ngưng ngay hành động bát quai của mình, gật đầu : “No rồi.”

Hoàng Dược Sư thấy đồ ăn trên bàn còn rất nhiều thì nhú mày, Phùng Hành thấy vậy, lập tức lúng túng, ngập ngừng nói : “Thật sự là ăn không vô nữa.”

Tưởng rằng sẽ bị răn dạy một phen, nào ngờ Hoàng Dược Sư lại không nói gì, chỉ cầm lấy hành lí trên tay, sau đó dắt tay nàng đến chỗ chường quầy đặt phòng.

Đúng như nàng dự đoán, Hoàng Dược Sư đặt một phòng. Sau khi tiến vào, hấn đặt hành lí trên bàn, ngồi xuống ghế không nói gì.

Phùng Hành biết hấn đang tức giận, không nói tới khí tràng, cả gương mặt của hấn hiện giờ trông rất đáng sợ, thấy vậy nàng cũng không dám hỏi gì nhiều, ngoan ngoãn tắm rửa, thay y phục.

Làm xong mọi thứ, thấy hấn vẫn không có động tĩnh gì, nàng nhanh chóng nằm lên giường, đắp chăn lại.

Lăn qua lăn lại một hồi, vẫn không sao ngủ được, cái bụng nàng lại bắt đầu kêu gào.

Kể ra, ở trên thuyền mấy ngày nàng đều có chút say sóng, cả người suy yếu, phần lớn thời gian dành cho việc ngủ, cũng chẳng ăn uống gì mấy.

Sau khi đến Trương Dương, cứ tưởng được ăn một bữa sáng khoái, nào ngờ mùi vị thức ăn lại dở như vậy, có cố gắng mấy cũng không nuốt nổi. Sau hai ba lần như vậy, nàng liền ngộ ra, không phải là do thức ăn ở đây dở, mà là do khẩu vị của nàng bị Hoàng Dược Sư dưỡng điều, trở nên khó tính.

Ôm cái bụng đói, nhưng lại không biết làm sao, nàng thật là muốn ăn đồ do hấn nấu, nhưng từ khi đến Trương Dương tới giờ, gương mặt hấn lúc nào cũng lạnh lùng, khiến nàng hơi sợ, làm sao mà dám nói.

Người ta nói, tức nước thì vỡ bờ. Sau khi cái bụng kháng nghị với chủ nhân của nó mấy lần mà không được đáp lại, thì nổi nóng, bắt chập tất cả phát ra tiếng vang rột rột.

Tiếng vang đã thành công khiến Hoàng Dược Sư hoàn hồn lại. Từ khi vào Trương Dương, đi đâu cũng nghe người ta nói đến chuyện ở Vô lâm đại hội. Tuy mọi người khen ngợi hết lời, nhưng người làm cha như hấn, nghe thấy xong chỉ muốn giết người.

Cái tên Quách Tĩnh đó, thê tử có thai lại vẫn để cho nó làm chuyện cật lực, xuất hiện trước công chúng, còn bị người ta khiêu khích. Nữ nhi của hấn cũng thật hồ đồ, có thai lại không tự chăm sóc mình cho tốt, suốt ngày đi theo tên ngốc kia bàn cái gì mà cứu nước.

Chúng nó nghĩ, với cái lực lượng còn con đó, có thể cứu được đất nước hay sao, ngu ngốc.

Cả người đang bao trùm lửa giận, lại bị tiếng đói bụng của thê tử đánh thức. Lúc này hấn mới chuyển tầm mắt lên nàng.

Chỉ thấy thê tử của hấn lúc này đang nằm trên giường, mái tóc đã xỏa ra hết, người mặc trung y chuẩn bị đi ngủ. Nhưng hai tay lại đang ôm bụng, gương mặt hơi trắng bệch, có nét kinh hoàng do sợ hãi vì đã làm phiền tới hấn.

Nhìn gương mặt e ngại, sợ sệt của nàng, Hoàng Dược Sư mới ý thức được, hành động mấy ngày nay của mình khiến nàng sợ rồi.

Nhanh chóng bước đến bên giường, ngồi xuống, giơ tay lên muốn vuốt tóc nàng, nhưng nàng lại hoảng sợ mà tránh ra, sau đó, như bất ngờ vì hấn không gây tổn thương cho mình, lại lảng lảng nhìn hấn.

Nhìn biểu cảm này của nàng, Hoàng Dược Sư cảm thấy nhói nhói trong tim, lại hối hận không thôi. Bao nhiêu cố gắng, mới khiến nàng trở nên thân cận với mình một chút, vậy mà chỉ một lúc sơ sẩy lại khiến bao nhiêu công sức đổ sông đổ bể.

Cứng nhắc để tay xuống, giọng điệu nhẹ nhàng hỏi nàng: “Đói bụng sao?”

Phùng Hành thấy cảm xúc của hấn bình thường, thì gạt đầu.

Hoàng Dược Sư hơi nhíu mày, hỏi: “Vì sao lúc này không ăn nhiều một chút?” - Hấn vẫn còn nhớ lúc này nàng bảo không ăn nổi nữa, nhưng thức ăn trên bàn lại còn rất nhiều.

Phùng Hành không nói chuyện. Chẳng lẽ nói là do nàng khó ăn khó ở, cảm thấy mùi vị không ngon nên không muốn ăn sao, nếu nói như vậy, hấn có cảm thấy nàng phiền phức không.

Thấy thê tử lại im lặng, Hoàng Dược Sư thở dài một cái, sau đó vươn tay bế cả người nàng tiến vào trong lòng, giọng điệu nhẹ nhàng nhưng lại pha lẫn một chút đau xót cùng bất đắc dĩ khó mà nhận ra:

- “Đừng sợ, ta sẽ không bao giờ thương tổn nàng.”

Phùng Hành nằm im trong lòng hấn, nghe tiếng tim đập có quy luật của hấn. Đợi một lúc lâu, mới dám vươn tay ôm lấy hấn.

Hoàng Dược Sư ôm một hồi, nghe thấy tiếng rột rột lại vang lên, lúc này hấn mới buông nàng ra, nhưng vẫn dùng tay kia vuốt má nàng: “Ta đi xuống hỏi chương quầy xem có gì ăn không nhé.”

Phùng Hành nghe vậy, ngược lại lắc đầu: “Không cần đâu.”

Thấy nàng không giống khách sáo, Hoàng Dược Sư lại nhíu mày, sau đó nói: “Là do mùi vị sao?”

Thấy nàng trầm mặt, hấn liền biết là mình đúng rồi. Bình tĩnh suy nghĩ một chút, đã biết lí do vì sao nàng không nói cho hấn biết, lại tự trách một trận.

Hoàng Dược Sư đứng dậy, ra khỏi phòng, trước khi đi còn nói với nàng: “Ta đi nấu cái gì đó cho nàng.”

Nhìn Hoàng Dược Sư đi ra khỏi phòng, Phùng Hành thở phào một hơi. Cái không khí áp suất thấp mấy ngày qua cũng biến đổi.

Khí tràng của cao thủ không thể khinh thường, nàng chỉ là một người bình thường, võ công cũng không biết, chỉ biết sơ sơ khinh công, làm sao mà chịu nổi.

Từ khi tỉnh dậy đến giờ, chưa lần nào nàng thấy hấn tức giận như vậy. Có vẻ như việc làm của hai vợ chồng Quách Tĩnh, không khiến hấn hài lòng cho lắm.

Ngay cả nàng cũng cảm thấy, hành động cứu nước gì đó là ngu xuẩn, không nói tới lực lượng không đủ. Cái triều đình nhà Tống này đã thối nát lắm rồi, cứu về lại đưa đất nước cho tội tham quan, ngu để này quản à.

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Bên hồ nước trong xanh, phần ván gỗ của đình như đang nổi trên dòng nước.

Một nữ nhân mặc y phục màu trắng thanh thoát, mái tóc đen dài bóng mượt hoàn toàn xõa ra. Nàng nằm trên đùi nam nhân, khiến cho phần tóc tán ra khắp nơi, xinh đẹp vô cùng.

Nam nhân diện mạo cao lớn, tuấn lãng, gương mặt nhu hòa nhìn nữ nhân đang nằm trên đùi mình, thỉnh thoảng lại nghịch ngợm đưa tay xuống dòng nước vớt lên mấy cánh hoa nhỏ trôi dạt theo dòng.

“Phu quân, chàng nói, chúng ta nên đặt tên con là gì?”

Nam nhân nghe hỏi, trầm tư một lát, bàn tay lại nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng đã hơi nhô lên của nàng. Một lúc sau, dưới ánh mắt chờ mong của thê tử, mới mỉm cười nói:

“Hoàng Ngao, con của ta, phải là kẻ kiêu ngạo nhất thế gian này, cũng phải là kẻ ngạo thị quần hùng, không ai có thể làm gì được nó, cũng không ai dám làm gì nó.”

Nữ nhân nghe xong, cười khanh khách: “Hài tử có thể gánh nổi cái tên này không thể.”

Nam nhân nhẹ nhàng nhéo lên gương mặt nàng, vẻ mặt đầy tự tin: “Con của Hoàng Dược Sư ta, đương nhiên là có thể.”

“Tự tin như vậy. Thế nhưng, nếu ta sinh là nữ nhi thì sao?” – Nói xong, chớp chớp mắt nhìn hấn, phu quân đại nhân, không phải chàng là kẻ trọng nam khinh nữ chứ, như vậy, thiệt là không ôn à nha.”

Hoàng Dược Sư nhìn đôi mắt đầy nghi ngờ của thê tử, oán giận vỗ nhẹ vào mông nàng: “Nghĩ bậy gì đó. Nếu như nàng sinh nữ nhi... vậy thì tên là Hoàng Dung.”

Nữ nhân ánh mắt hơi lóe lóe, sau đó vui vẻ nói: “Hoàng Dung, hoa Phù Dung, “thiên lâm táo tác nhất phạm hoàng, chỉ hữu phù dung độc tự phương” (Khắp rừng lá vàng rụng, chỉ có hoa phù dung còn tươi), Phù Dung, còn được mệnh danh là loài hoa phú quý.”

Nói đến đây, ánh mắt nàng liền sáng lấp lánh nhìn nam nhân, đã đặt cho nữ nhi cái tên như vậy, làm sao có thể là trọng nam khinh nữ, hơn nữa...

Nhìn thê tử thỏa mãn mỉm cười, khoe miệng của hấn cũng gọi con lên. Chỉ cần là nàng sinh, dù là nam hay nữ, hấn đều sẽ yêu thương.

Nữ nhân nằm một hồi, lại thắc mắc mở miệng: “Tuy là như vậy, nhưng nếu lần này ta thật sự sinh nữ nhi, chàng thật không ngại sao?” Dù sao, người trọng nam khinh nữ vẫn đầy rẫy ra đó.

Hoàng Dược Sư tỏ vẻ không sao cả, tùy ý nói: “Vậy thì lần sau sinh nam là được rồi.”

Nữ nhân nghe vậy thì cười thật tươi, hữu lực mười phần nói: “Được, ta nhất định sẽ sinh nam nhi cho chàng, tốt nhất là nam nữ đều có, cho dù có rồi, cũng tiếp tục sinh nữa, sinh thật nhiều.”

Nghe thê tử tuyên bố, nam nhân liền bật cười, bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, động tác ôn nhu như nước.

Tiếng cười của hai người vẫn vang xa, trong buổi trưa hè nóng nực, lại khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

_

Phùng Hành mở mắt ra, mơ hồ một hồi, mới bắt đầu sờ soạng bên cạnh. Như mọi ngày, bên cạnh đã sớm không còn người.

Nàng ngồi dậy, im lặng không nói lời nào. Nghĩ đến giấc mơ ban nãy, khoe miệng tràn ra một tiếng cười khổ, lại đến nữa sao.

Cứ mỗi lần những kí ức đó hiện lên, nhìn thấy cảnh ngọt ngào của hai người, lòng của nàng lại càng thêm nặng trĩu. Những hình ảnh đó như dao cắt vào trái tim nàng, khiến nó đau đớn, cũng bồi hồi khó hiểu.

Tuy đã biết một ít kí ức, thế nhưng Phùng Hành chưa bao giờ nói với Hoàng Dược Sư. Nói để làm gì, nếu đã không có dũng khí nói sự thật cho hắn, nói cho hắn biết việc này cũng chỉ để hắn hy vọng thêm thôi.

Tiếng mở cửa vang lên, sau đó là bóng người cao lớn bước vào. Nhìn người trên giường đang thất thần, Hoàng Dược Sư mở miệng: “Sao vậy?”

Phùng Hành hoàn hồn, thấy là hắn, cười gượng nói: “Không có gì!”

Nhanh chóng đứng lên rửa mặt, sau đó cùng hắn ra ngoài đại sảnh ăn sáng.

Đang nhấm nháp bánh bao nhạt nhẽo, chợt, Hoàng Dược Sư lên tiếng: “Ăn xong ta sẽ dẫn nàng đến Lục Gia Trang.”

Phùng Hành hơi không rõ vấn đề, suy nghĩ một hồi, mới nhớ ra, Lục Gia Trang là nơi vợ chồng Quách Tĩnh đang ở. Mục đích rời đảo lần này cũng là đi thăm gia đình bọn họ, vậy nên đi chỗ đó là đương nhiên.

Ậm ừ đồng ý, sau đó không nói gì tiếp tục gặm bánh bao.

Hoàng Dược Sư nghe thấy câu trả lời không có tinh thần của nàng, mày hơi nhíu. Lại nhìn cái bánh bao bị nàng gặm này giờ vẫn chưa xong, gương mặt lại âm trầm hơn. Mấy món ăn này không hợp khẩu vị của nàng, nên nàng ăn rất ít.

Phải nhanh chóng làm xong chuyện lần này, rồi về đảo. Không khí trên đảo, đối nàng vẫn tốt hơn. Ở đây tuy náo nhiệt, nhưng cũng quá ồn ào, nhiều chuyện thị phi, không thích hợp, sức khỏe của nàng vẫn chưa hoàn toàn tốt.

Phùng Hành không hề biết bộ dạng của mình đã bị Hoàng Dược Sư để ý. Nàng đang vì giấc mơ tối qua mà buồn rầu, nay lại sắp phải gặp Hoàng Dung, trái tim lại càng rối rắm. Đây có tính là mẹ kế phải đi gặp con gái riêng của chồng không.

Nghĩ như vậy, lại tự khinh bỉ bản thân một phen. Trên danh nghĩa, người ta còn là con ruột của nàng, huống chi, nàng với hắn còn không có làm cái gì kia đâu.

Thôi vậy, nhân sinh người ta có mấy mươi năm, đối với nàng, chắc nên dùng từ mấy năm. Dù sao, nàng không nghĩ Hoàng Dược Sư sẽ lâu như vậy mà còn không nhận ra nàng là đồ giả.

Dùng xong bữa sáng, Hoàng Dược Sư liền dắt nàng lên phòng thu thập hành lí, thật ra là hắn thu thập hành lí, còn nàng... vẫn là thu thập bản thân vậy.

Xong xuôi, cả hai trả phòng, đi đến Lục Gia Trang.

_

Trên đường tấp nập người đi kẻ đến, tiếng người bán hàng rong với đủ thứ mặt hàng khiến không khí trở nên nhộn nhịp.

Tay Phùng Hành bị Hoàng Dược Sư nắm, cả người nhìn tới nhìn lui, trong mắt là nồng đậm hứng thú. Đường phố cổ đại, đúng là mang một phen cảm giác khác.

Tuy lúc trước nàng cũng từng đi tham quan Hoàn Kiếm (phim trường Hoàn Kiếm á), thế nhưng ít nhiều vẫn sẽ có người mặc đồ hiện đại bên trong, còn có đủ thứ máy móc quay phim.

Hoàn toàn cổ trang như thế này, đương nhiên là cảm giác chân thật hơn.

– “Các người có nhìn thấy cô cô của ta đâu không?”

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Đó là tiếng nói của một thiếu niên, trong giọng nói không giấu được nỗi sự thất lạc và lo lắng. Phùng Hành tò mò nhìn theo phương hướng phát ra tiếng nói.

Người được hỏi gồm ba người, đều mặc đồ Mông Cổ, một người đàn ông trung niên, một người thì rất mập, người cuối cùng thì cao gầy, nhưng đôi mắt lại hơi xếch lên, lộ vẻ gian tà. Lại thêm một thiếu niên trông rất tuấn tú, nhưng mái tóc hơi rối, người ngồi trên ngựa, hiện đang lo lắng đợi mấy người kia trả lời.

Khi nhìn thấy đám người này, Phùng Hành chợt nghĩ, sao thấy quen quen vậy ta.

Mấy người kia lắc đầu nói : “Không thấy!”

Nam nhân trung niên trong đó còn ra vẻ khó hiểu nói : “Cô cô củangroi, không phải nên ở cùng với người sao?”

Thiếu niên nghe vậy, không trả lời, mà giục ngựa chạy đi luôn.

-“Sao vậy?” – Phùng Hành quay lại, nhìn thấy ánh mắt hiếu kì hỏi nằng, thì nhanh chóng lắc lắc đầu:

-“ Không có gì!”

Hai người lại tiếp tục đi. Chỉ là, vừa đi được hai ba bước, tiếng của đám người kia lại vang lên, lần này là người nam nhân trung niên trong đoàn đang nói chuyện.

-“Cô cô của hần không ở bên cạnh, chúng ta nên nhân lúc này trừ khử hần. À mà không, sao ta lại quên mất nhỉ, Hoàng bang chủ, lúc này không có hai người bọn họ giúp đỡ, chúng ta sẽ không cần phải sợ, ta nên đi giải quyết Hoàng bang chủ trước.”

Nói rồi, dẫn đầu lên ngựa, hai người còn lại cũng đồng thanh hô “dạ”, sau đó đoàn người nhanh chóng rời đi, lướt qua Hoàng Dục Sur và Phùng Hành.

Hoàng bang chủ, cô cô, ba người ăn mặc giống người Mông Cổ, nếu lúc này nằng còn không biết bọn họ là ai, thì thật là uổng cho cái đầu óc...không mấy thông minh của nằng.

Bọn họ chẳng phải là Dương Quá và ba người Kim Luân Pháp Vương cùng hai đồ đệ sao. Nghe bọn họ nói chuyện, dường như lúc này Kim Luân Pháp Vương muốn dẫn người đi hại Hoàng Dung thì phải, không được, Hoàng Dung không có Dương Quá và Tiểu Long Nữ ở bên cạnh, sẽ bất lợi vô cùng.

Phùng Hành nhanh chóng quay qua Hoàng Dục Sur, bấy lâu nay, nằng đã có thói quen, hễ có chuyện gì là tìm hần giúp đỡ.

Chỉ là, nhìn gương mặt âm trầm của Hoàng Dục Sur, có lẽ nằng không cần nói nữa, vì những lời ban nãy, hần cũng nghe thấy.

Hoàng Dục Sur nghe thấy đám người kia bàn luận nên hại nữ nhi của hần thế nào, trong lòng nổi lên sát khí, tức giận bọn người đó, nhưng cũng giận Quách Tĩnh, Dung Nhi đang có thai, vậy mà lại để nó đi lung tung một mình.

Hần không suy nghĩ nhiều, bây giờ sự việc đang nguy cấp, liền nói với thê tử: “Nằng quay lại quán trọ chờ ta, một lát nữa, ta sẽ trở lại.” – Đám người lúc này, võ công không phải tầm thường, hơn nữa lại đông người, tuy hần không sợ bọn họ, nhưng nếu để nằng đi theo, không thể tránh khỏi có lúc sơ sót, hần không muốn nằng bị thương, dù chỉ là một chút.

Phùng Hành cũng biết tự hiểu lấy, hiện giờ nằng chỉ biết mỗi kinh công, chạy trốn khỏi đám ô hợp thì còn được, đối phó với đám Kim Luân Pháp Vương, vậy thì chỉ có liên lụy mà thôi, vì vậy liền gật đầu:

- “Người cứ yên tâm đi đi, nhanh chóng cứu Dung Nhi về.”

-

Hoàng Dục Sur gật đầu, nhìn nằng một cái, sau đó mới chịu dùng kinh công đuổi theo.

Hoàng Dục Sur đi rồi, Phùng Hành chậm rãi bước từng bước trở về chỗ cũ, nếu đã có Hoàng Dục Sur, vậy thì không cần lo cho bọn người Hoàng Dung nữa.

Đi đường, quẹo trái, quẹo phải, nhìn nhìn mấy người bán hàng rong, lâu lâu lại tạt vô mua một chút. Cho đến khi cảnh vật xung quanh bắt đầu trở nên lạ lẫm, Phùng Hành biết, nằng, lạc đường.

Đứng giữa dòng người qua lại, gương mặt nằng trở nên rối rắm, giờ phải làm sao, nếu nằng không nhanh chóng quay trở lại, đến khi Hoàng Dục Sur quay về không thấy nằng, hần nhất định sẽ rất tức giận.

Đang hoang mang, thì nằng bị một người đụng mạnh từ sau lưng. Phùng Hành lao đảo một chút mới đứng vững. Cái người đụng phải nằng, không nói không rằng mà chạy luôn.

Nhìn thấy hành động vội vã của hắn, Phùng Hành liền nghĩ, sao cái cảnh này nàng cũng thấy quen quen. Nghĩ nghĩ, liền lấy tay sờ sờ túi tiền bên hông. Quả nhiên, không thấy. Biết ngay mà, đừng người ta xong không xin lỗi mà còn vội vàng chạy thì chẳng phải là trên tivi hay diễn, mấy tên móc túi sao.

Bị trộm tiền, Phùng Hành lập tức thi triển khinh công gà mờ của mình đuổi theo, trên đường còn hô lớn : “Ăn trộm, bắt ăn trộm.”

Tên trộm nghe tiếng kêu của nàng, nhanh chóng chạy xa hơn Phùng Hành liều mạng đuổi theo, tuy nói có khinh công, chạy chắc chắn nhanh hơn hắn, thế nhưng nàng lại chưa quen sử dụng ở nơi đông người như thế này, cộng thêm cái tên kia hay quẹo đi quẹo lại, khiến nàng mỗi lần đổi hướng đều rất khó khăn.

- "Tránh ra, tránh ra!" - Lại đẩy ra một đám người.

Mà tên kia cũng thông minh, hắn vừa chạy vừa cầm con dao ra quơ quơ phía trước, khiến cho đám người không ai dám cản đường hắn.

Vì thế, đến khi Phùng Hành nhìn thấy xung quanh là cây cối, cũng chưa đuổi kịp hắn.

Chạy một hồi, có lẽ biết hắn không thể cắt đuôi nàng, nên cũng ngoan ngoãn dừng lại. Phùng Hành dừng trước mặt hắn, thờ dõc nói: “Tên kia, đừng hòng chạy, mau trả tiền lại đây.”

Tên trộm ánh mắt hung ác nhìn nàng, khiêu khích nói: “Còn lâu, đi chết đi.” – Vừa nói xong, liền cầm con dao trong tay, đâm thẳng về hướng nàng.

Phùng Hành kinh hãi, nhanh chóng tránh sang một bên, không ngờ tên này lại liều mạng vậy. Thấy nàng tránh, tên trộm kia liền đâm nhát thứ hai.

Phùng Hành tránh trái tránh phải, một hồi thì đuôi sức, nàng học cũng chỉ là khinh công, đâu có biết oánh lộn gì, sức khỏe lại kém, tránh một hồi, nàng đã có chút không chống đỡ nổi.

Tên trộm thấy nàng đã bắt đầu đuối sức, các đòn tấn công càng lúc càng nhanh hơn, một lát sau, cũng thành công vạch một đường lên vai của nàng.

Lần đầu tiên trong hai đời bị người ta dùng dao chém, Phùng Hành có hơi kinh hoàng. Dù sao, trước kia nàng cũng sống trong thế giới hòa bình, chỉ cần nhìn thấy mấy tên lưu manh là nàng đã sợ lắm rồi, huống chi bây giờ còn bị chém chảy nhiều máu như vậy.

Lúc này, nàng đã bắt đầu hối hận, biết thế lúc này không đuổi theo hắn, dù sao Hoàng Dược Sư cũng giàu mà, để khi hắn quay về xin hắn vài đồng cũng được. Bây giờ lại thành ra như vậy.

Ngay lúc này, Phùng Hành liền nhìn thấy có bóng người ở bên dưới gốc cây cách đó không xa, không suy nghĩ gì nữa, Phùng Hành liền liều mạng chạy về phía đó, kêu cứu :

- “Cứu với, có kẻ muốn giết người, làm ơn giúp với!”

Người kia quay lại nhìn nàng, trông thoáng chốc, Phùng Hành hơi ngơ ngẩn một chút, không ngờ trên đời lại có nữ nhân đẹp như vậy.

Nữ nhân đó nhanh chóng đứng lên, từ trong tay áo tuôn ra hai dải lụa dài, như có ý thức, dải lụa liền đánh về phía tên trộm, nữ nhân thay đổi tư thế, áo trắng phiêu diêu, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần không một tia cảm xúc, tựa như tiên nữ trên trời không nhiễm bụi trần.

Chẳng mấy chốc, tên kia bị đánh cho bất tỉnh. Nữ nhân cuối cùng cũng thu dải lụa lại. Phùng Hành đứng đó, nhìn nhìn tên trộm đang nằm dưới đất, lại nhìn nhìn nữ nhân đang đứng bên cạnh, nghĩ nghĩ, chạy tới bên tên trộm, bắt đầu lục lọi tìm túi tiền của mình

_ Hết chương 13 _

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Chương 14

Lấy được tiền, còn nhân tiện moi thêm vài cái hà bao khác, không khách khí lấy ngân lượng từ trong đó ra bỏ vào của mình, dù sao hắn cũng là trộm của người khác, nàng chỉ là xài giùm ... người khác thôi.

Làm xong xuôi, nàng quay lại nhìn nữ nhân lúc nãy đã cứu mình. Nàng ta lại quay lại chỗ cũ, ngồi xuống, ngẩn người.

Phùng Hành dè dặt lại gần, thanh thanh giọng nói: “Cám ơn cô nương về việc lúc nãy.”

Nữ nhân đó vẫn không có phản ứng gì, chỉ ngồi đó, ngay cả một ánh mắt cũng không cho nàng. Phùng Hành thấy vậy, cũng không để ý thái độ của nàng

ta, cao thủ mà, thường không được bình thường, nàng có kinh nghiệm rồi.

Nghĩ nghĩ, cũng không làm phiền người ta nữa, xoay người, tính toán rồi đi.

Tiểu Long Nữ ngo ngắc ngắc nhìn trời xanh, trong lòng nhớ lại những kí ức tốt đẹp khi còn ở Cổ Mộ với Quá Nhi. Những ngày tháng đó thật sự rất tuyệt, nếu như cả hai mãi mãi cũng không cần ra khỏi Cổ Mộ thì hay biết mấy.

Nếu như chỉ ở trong Cổ Mộ, bọn họ cũng không cần phải để ý đến ánh mắt thế nhân, cứ sống tùy ý tiêu sái theo ý thích, không cần quan tâm cái gì đạo lý luân thường, cũng không ai phản đối việc nàng muốn làm nương tử của Quá Nhi.

Chìm đắm trong những kí ức, nhưng Tiểu Long Nữ vẫn cảnh giới xung quanh. Tiếng bước chân soàn soạt do dẫm lên lá cây, là tiếng bước chân của nữ nhân lúc này.

Phùng Hành dè dặt đi đến trước nữ nhân đã cứu mình lúc này, đối diện với ánh mắt trong suốt như hồ nước xuân thu, nhưng lại thấp thoáng sự nhớ nhung, đau khổ,...trong trường hợp này, tốt nhất là không nên làm phiền người ta, thế nhưng, nàng cũng không còn cách nào nữa.

–“Vị cô nương này...ta..lạc đường.” – Thấy nữ nhân vẫn cứ nhìn nàng, nhưng lại không nói gì, vẫn giữ vẻ điềm tĩnh lạnh lùng như cho dù trời có sập xuống, nàng ta vẫn sẽ như vậy.

Phùng Hành nhìn nhìn, sau đó lại dò hỏi: “Có...có thể dẫn ta ra khỏi chỗ này không? Hay là chỉ đường thôi cũng được.”

Người ta vẫn không để ý nàng, thấy vậy, Phùng Hành suy sụp cúi đầu. Ngay lúc nàng nghĩ đến sẽ đi chỗ khác chờ Hoàng Dược Sư đi tìm mình, thì một tiếng nói thanh lãnh, trong trẻo, không mang theo tí cảm xúc nào vang lên.

–“Ta cũng không biết đường.”

Phùng Hành giật mình, quay lại nhìn. Thì ra là không biết đường sao. Vậy thì phải làm thế nào, nàng không biết đường, nếu như đi bậy đi bạ, lỡ càng lạc thì sao. Nghĩ nghĩ một hồi, Phùng Hành quyết định không đi tìm đường, mà ngoan ngoãn ngồi tại chỗ chờ Hoàng Dược Sư đến cứu.

Dù sao, Hoàng Dung người ta cũng có hai con bạch điều, khi cần, cũng có thể làm như chó cảnh sát mà dùng. Chắc lát nữa, nó cũng “đánh hơi” thấy nàng thôi.

Chọn một gốc cây gần đó, ngồi xuống, dựa lưng vào gốc cây, sau đó lấy túi tiền ra, đếm đếm cho đỡ buồn. Nàng cũng không dám ngồi gần người ta, dù sao cả hai cũng không quen biết. Cũng vì vậy, nàng đã không để ý, cảm xúc của người kia dần dần biến hóa.

Đôi con ngươi không có tiêu cự, cả người như thiếu sức sống, dường như, trên đời không còn gì khiến nàng ta bận tâm nữa.

Đếm đi đếm lại, đếm hết tiền lại xem xem trên người mình có gì quý giá không, đem ra ước lượng một chút, ước lượng xong rất vui vẻ cho hay, nàng cũng là một tiểu phú bà, cả người toàn hàng hiệu.

Tuy không biết đánh giá chất lượng sản phẩm thời nay như thế nào, thế nhưng cảm giác thoải mái khi chạm vào vải này, độ tinh xảo đến từng chi tiết của trâm cài tóc này, đôi hài xinh xinh nhưng mang thoải mái không kém giày thể thao này, đôi hoa tai ngọc lưu ly trong suốt ánh màu xanh phản chiếu dưới ánh mặt trời,...chắc chắn. Cờ này không phải Chenal cũng là Gucci.

Ngắm chán rồi, lúc này Phùng Hành mới đưa mắt lại chỗ nữ nhân kia.

Úc, trống không. Đi mất rồi. Nàng nhìn nhìn xung quanh, vẫn không tìm thấy bóng dáng của nàng ta, trong lòng đầy cảm khái. Quả nhiên là cao thủ có khác, đi mà không gây tiếng động, khiến cho người ta không thể phát giác.

Nhìn một hồi, đang định quay lại chỗ ngồi, thì một hình ảnh đập vào mắt của nàng. Trên mặt nước của dòng sông cạnh đó, một bóng dáng trắng tinh trôi nổi giữa dòng. Cả người như thoát cả sức lực, túy ý mặt nước vô tình đẩy đi.

Phùng Hành liền hoảng, nhanh chóng chạy lại gần mép sông để nhìn kĩ hơn. Quả nhiên là nàng ta, nhưng vì sao đang yên đang lành lại chơi trò tự tử rồi.

Phùng Hành đoán nàng ta tự tử cũng không phải không có lí do, đối mặt tan rã, lơ dờ như cái xác không hồn. Hơn nữa, nàng ta lợi hại như vậy, không lí gì không thể thoát khỏi dòng sông, đằng này, lại mặc cho dòng nước đưa đẩy, dần dần chìm xuống, thậm chí có va vào đá cũng không có phản ứng. Tình hình này, có muốn nghĩ khác cũng không được.

Dù gì người ta cũng đã từng cứu mạng mình, Phùng Hành liền dùng kĩ thuật đi trên nước không mảy thành thực của mình, đi đến bên cạnh nàng ta. Vừa đi vừa hô lớn:

–“Nè, cô nương, có gì từ từ giải quyết, đừng nghĩ quẩn, phải biết quý trọng sinh mạng mình...”

Phùng Hành vừa vận nội lực chống đỡ đôi chân vừa cố sức khuyên nhủ nàng ta, nàng ta là cao thủ, nếu như nàng ta có thể suy nghĩ thông suốt, thì cũng không cần nàng phải cứu, như vậy, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn.

Thế nhưng nói một hồi, người ta cũng không thềm để ý đến nàng. Một lát sau, Phùng Hành không thềm nói nữa, mà cố hết sức đi đến bên người nàng ta.

Mỗi bước đi đối với nàng là vô cùng khó khăn. Dù sao con sông này cũng không yên ắng như hồ nước ở Đào Hoa đảo, nó chẳng những có dòng chảy xiết, mà xung quanh còn có vô vàn đá ngầm nhô lên.

Khi Phùng Hành tần tần khó khăn, sắp đi đến bên người nữ nhân kia, thì sự cố đã xảy ra. Một tảng đá ngầm ẩn dưới dòng nước xiết, ngay lúc nàng không đề ý, đã vô tình vấp phải nó. Phùng Hành bất ngờ té xuống sông.

Dòng nước nhanh chóng bao lấy nàng, chui vào miệng, khoang mũi nàng, lại mạnh mẽ không để cho nàng có cơ hội đứng lên.

Sắc nước, lại thiếu dưỡng khí, Phùng Hành nhanh chóng lâm vào mơ hồ. Trước khi chìm vào hôn mê, Phùng Hành nghĩ.

Từ nay về sau, quyết không làm cái gì mà báo ân nữa, làm một kẻ vô ơn bội nghĩa sẽ sống lâu hơn.

Hoàng Dược Sư.

Xin lỗi.

Người lại phải trải qua cảm giác mất đi thế từ... một lần nữa rồi.

Thật xin lỗi...

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Chương 15

Khi Hoàng Dược Sư dùng khinh công đuổi tới nơi, thì mọi chuyện đã gần như kết thúc.

Đám người Kim Luân Pháp Vương tập kích Hoàng Dung, Quách Phù và huynh đệ Võ gia. Ngay lúc nguy cấp, Dương Quá đã xuất hiện kịp thời, cứu họ một lần nữa, nhưng cũng bởi vì vậy mà trọng thương tới hôn mê, Hoàng Dung thì vừa bị thương vừa động thai khí nên cũng ngất xỉu.

Thấy tình hình đó, Quách Phù và huynh đệ Võ gia mặc kệ Dương Quá trọng thương nằm đó, cùng nhau dìu Hoàng Dung về Lục gia trang.

Hoàng Dược Sư đứng tại một chỗ kín đáo gần đó, nhìn thấy hết mọi chuyện, không kiềm được nhủ mày, nặng nề hừ một tiếng. Đúng là cái thứ không lên được mặt bàn.

Tuy nói hắn là người nửa chính nửa chính nửa tà, chỉ làm mọi chuyện mà mình yêu thích, thế nhưng cũng không đến mức vứt bỏ ân nhân cứu mạng mình như vậy. Việc làm của bọn Quách Phù, hoàn toàn khiến Hoàng Dược Sư thất vọng, cũng phần nộ không thôi.

Ngay khi hắn đang định đi ra cứu Dương Quá, thì một bóng người xuất hiện.

Đó là một cô nương áo xanh, tay cầm ngọc tiêu, trên mặt đeo lên một lớp mặt nạ da người, trông vô cùng kì quái. Cô nương đó đến gần Dương Quá, sau đó, mang hắn đi.

Hoàng Dược Sư chỉ cần nhìn sơ cũng biết, đó là đệ tử nhỏ nhất của mình, Trình Anh. Năm xưa ông nhận Trình Anh làm đồ đệ cũng bởi vì một lúc xót thương cho hoàn cảnh của nàng ta.

Thế nhưng tư chất Trình Anh thường thường, cũng không học được bao nhiêu bản lĩnh, nhưng tâm tính lại thiện lương, vì vậy khi nàng ta đem Dương Quá đi, hắn cũng không quá lo lắng. Tính chắc Trình Anh sẽ chăm sóc tốt cho Dương Quá.

Vì thế, sau khi Trình Anh đi chẳng bao lâu, hắn lập tức dùng khinh công, đuổi theo đám người Hoàng Dung.

Hiện giờ Dung Nhi đang có thai, lại vừa bị nội thương, có lẽ sẽ có ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng, hắn cần phải xem trước cho nó.

Quách Phù và huynh đệ Võ gia đang thúc ngựa chạy về Lục gia trang, cả người vô cùng căng thẳng. Nương đang hôn mê, không biết tình hình ra sao. Lần này cũng do nàng ta bướng bỉnh chạy đi, mới khiến nương phải chạy ra tìm nàng, rồi gặp phải bọn Mông Cổ.

Lúc này, một bóng người từ đâu tới, chặn ngay trước ngựa của nàng ta. Vốn bản tính điêu ngoa cộng thêm hiện tình hình đang gấp, Quách Phù không nhìn người đang chặn đường là ai, vẫn cứ thúc ngựa nhanh hơn, miệng hét :

-“Tránh ra!”

Thấy người trước mặt vẫn không có ý định tránh, Quách Phù cắn răng, rút cây roi bên hông ra, hướng phía trước quát tới.

Hoàng Dược Sư mảy mui càng sâu, đưa cháu gái này của hắn, quá lỗ mãng. Chậm rãi đưa tay lên, dùng nội lực thi triển đàn chỉ thần công, búng vào chân con ngựa, khiến con Tiểu Hồng Mã của Quách Phù ngã xuống, Quách Phù không tránh khỏi việc té xuống đất.

Hoàng Dược Sư thi triển khinh công, nhanh chóng tiếp được Hoàng Dung trước khi nàng ta rơi xuống.

-“Phù muội!” – tiếng huynh đệ Võ gia khản trương kêu to. Quách Phù là người trong lòng của bọn họ, thấy người trong lòng bị như vậy, cả hai đều vô cùng đau lòng.

Võ Tu Văn chạy tới nhanh hơn một bước, cẩn thận dìu Quách Phù đứng dậy, ân cần hỏi: “Không sao chứ?”

Quách Phù lắc đầu. Thấy nàng thật sự không có việc gì, cả hai đều thở phào một hơi. Võ Đôn Nho quay sang nhìn Hoàng Dược Sư, dùng bội kiếm chỉ vào Hoàng Dược Sư, quát:

-“Người là người phương nào, mau buông sư mẫu của ta ra !”

Cũng không trách Võ Đôn Nho không nhận ra Hoàng Dược Sư, từ khi Hoàng Dung thành thân đến nay, Hoàng Dược Sư cũng không cử động đi gặp bọn họ, càng không cho phép bọn họ đi vào trung tâm Đảo Đào Hoa.

Chỉ có mỗi năm đến ngày giỗ của Phùng Hành, mới cho phép bọn họ vào bái tế, nhưng cũng chỉ giới hạn cho Quách Tĩnh, Hoàng Dung, Quách Phù, không hề có ngoại nhân.

Vì vậy có thể nói, trong đám người đang đứng đây, ngoại trừ Hoàng Dung đang hôn mê ra, cũng chỉ có Quách Phù là có thể nhận ra Hoàng Dược Sư. Nhưng Quách Phù vừa mới té ngựa, cả người hơi chật vật, vì vậy không có nhìn kỹ, nên nhất thời cũng chưa nhận ra hắn là ai.

Võ Đôn Nho thấy nam nhân trước mắt không trả lời, liền tức giận nói lại lần nữa: “Ta hỏi người là ai, vì sao lại bắt sư mẫu ta.”

Võ Tu Văn cũng đứng lên dậm nhíp: “Sư phụ của bọn ta là Quách Tĩnh Quách đại hiệp, nếu như để sư phụ ta tìm đến nơi, người chắc chắn sẽ không có kết cục tốt.”

Hoàng Dược Sư trong lòng càng thêm tức giận, thật là lũ ngu ngốc .

Bình sinh, Hoàng Dược Sư ghét nhất hai loại người, một là người xấu xí, hai là người ngu ngốc, mà huynh đệ Võ gia, chính là loại người vừa xấu xí vừa ngu ngốc. Vì vậy, hắn không muốn đáp lời với hai người này.

Chưa gì hết đã khai ra thân thế của mình, lỡ Hoàng Dược Sư là địch nhân của bọn họ, nếu vậy thì chỉ khiến cho mọi người tệ hơn.

Hơn nữa, đi đâu cũng đem tên của phụ mẫu, sư phụ ra dùng, bộ bọn hắn nghĩ rằng, Quách Tĩnh và Dung Nhi đã vô địch thiên hạ rồi à, ai cũng phải sợ họ sao,.

Hai huynh đệ Võ gia thấy nam nhân kia cũng không chịu buông Hoàng Dung ra, liền cầm bội kiếm, chĩa thẳng vào Hoàng Dược Sư, phát động tấn công.

Võ học mà hai huynh đệ dùng, chính là của Giang Nam Thất Quái, đối với Hoàng Dược Sư, cho dù là Thất Quái có còn đây, cũng không là gì với hắn, huống chi là hai tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng.

Khi thấy hai mũi kiếm dần dần tới gần mình hơn, hắn mới đưa tay khẽ điểm một chút, lập tức, hai huynh đệ Võ gia bị đánh văng ra phía xa, bội kiếm thì bị gãy thành nhiều mảnh.

Thấy bọn họ ngay cả một kích cũng không chống đỡ được, Hoàng Dược Sư hừ một tiếng: “Vô dụng.”

Không thèm quan tâm tới bọn họ nữa, hắn nhanh chóng đưa tay bắt mạch cho Hoàng Dung, sau đó điểm điểm mấy huyệt đạo trên người nàng, cuối cùng mới lấy cườ hoa ngọc lộ hoàn ra cho nàng dùng.

Sau khi Quách Phù thấy huynh đệ Võ gia bị đánh văng ra, mới nhìn rõ được mặt của Hoàng Dược Sư, nàng vừa kinh hãi vừa sợ sệt, nhanh chóng đứng dậy, chạy tới bên cạnh hắn, đến khi cách Hoàng Dược Sư khoảng năm bước, liền quỳ cù đứng đó, khẽ gọi : “Ngoại công.”

Tiếng gọi này nhanh chóng khiến hai huynh đệ Võ gia muốn đứng lên tấn công Hoàng Dược Sư một lần nữa đành chỉ.

Hai người khiếp sợ vô cùng, bất khả tư nghị nhìn gương mặt tuấn mỹ, nhìn như chỉ mới 25, 26 tuổi của hắn. Người này thật sự là Đông Tà Hoàng Dược Sư, một trong thiên hạ ngũ tuyệt, là sư tổ của bọn họ sao. Nhưng vì sao lại trẻ như thế, trông còn trẻ hơn cả sư phụ của bọn hắn. Thế nhưng Phù muội đã gọi như vậy, vậy thì không thể sai được.

Lại nghĩ tới hành động lỗ mãng của mình lúc nãy, hai người liền thấp thòm, chỉ sợ là để lại ấn tượng xấu đối với vị sư tổ này rồi.

Hoàng Dược Sư, một trong thiên hạ ngũ tuyệt (năm người lợi hại nhất) luôn là đối tượng để bọn họ sùng kính, thậm chí còn hơn cả sư phụ của bọn họ.

Khi biết Đông Tà Hoàng Dược Sư là sư tổ của mình, bọn họ đã rất hưng phấn và tự hào.

Tuy chưa bao giờ gặp người, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến việc bọn họ tôn trọng, sùng bái người. Nay, người thật xuất hiện trước mặt bọn họ, bọn họ lại hành động thật lỗ mãng, điều này khiến hai người lo lắng không thôi.

Sau khi Quách Phù gọi một tiếng ngoại công, Hoàng Dược Sư chỉ ừm một tiếng, sau đó không nói gì nữa, mà chỉ trầm mặc truyền nội lực cho Hoàng Dung.

Chỉ một lúc sau, Hoàng Dung liền tỉnh dậy.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Khi Hoàng Dung tỉnh, đập vào mắt là gương mặt tuấn mỹ pha lẫn tức giận của Hoàng Dược Sư, nàng thần thò một chút, sau khi xác định đích thực người trước mắt là cha nàng thì Hoàng Dung mới nhanh chóng ngồi dậy, ngáp ngừng pha chút vui sướng, kêu:

–“Cha! Sao người lại ở đây!?” – Phải nói là nàng rất vui mừng, vì chán ghét Tĩnh ca ca, cho nên cha cũng không muốn gặp nàng, thường thì một năm cũng chỉ có thể gặp cha một lần vào ngày giỗ của nương.

Hoàng Dược Sư mặt không đổi sắc đứng lên, châm chọc mở miệng: “Sao? Ta đương nhiên là phải đến để xem thử phong thái anh hùng của vợ chồng Quách đại hiệp rồi. Quả nhiên là khí thế hiên ngang, ngay cả Quách phu nhân cho dù đang mang thai cũng thể hiện bản lĩnh không tầm thường, thật sự khâm phục.”

–“Cha...”

Hoàng Dung càng nghe Hoàng Dược Sư nói, càng cảm thấy xấu hổ, nếu như nàng không nghe ra cha đang tức giận, thì thật uổng phí công nuôi dưỡng của cha.

Không muốn để Hoàng Dược Sư nói thêm, nàng liền đổi đề tài: “Cha! Người đã đến đây rồi thì nhất định phải đến Lục Gia Trang một chuyến, cha con chúng ta cũng đã không gặp nhau thời gian dài rồi, người nhất định không thể chối từ.”

Sau đó nàng bước đến bên cạnh huynh đệ Võ gia và Quách Phù, kéo bọn hắn đến trước mặt Hoàng Dược Sư, giới thiệu:

–“Cha, người chưa gặp Đôn Nho và Tu Văn phải không, đây đều là đệ tử của Tĩnh ca ca. Nào, hai đứa mau đến bái kiến sư tổ đi.”

Võ Tu Văn và Võ Đôn Nho nhìn nhau, đồng loạt quỳ xuống, chấp tay, hô: “Đồ tôn Võ Tu Văn, đồ tôn Võ Đôn Nho, bái kiến sư tổ.”

Cả hai dập đầu trước Hoàng Dược Sư mà trong lòng đầy vui sướng, một cổ kiêu ngạo tràn vào đáy lòng. Sư phụ của bọn họ là cao thủ nhất lưu trên giang hồ, sư tổ của bọn họ lại là Đông Tà Hoàng Dược Sư, một trong thiên hạ ngũ tuyệt, chỉ dựa vào bấy nhiêu thôi, trong giang hồ còn ai có thể chọc tới họ.

Cả hai đều cố gắng gây ấn tượng tốt cho Hoàng Dược Sư, chỉ cần sư tổ nhìn trúng, dạy cho họ một ít bản lĩnh, vậy thì võ công của họ sẽ tiến bộ vượt bậc, không cần đề tên Dương Quá kia vào mắt.

Hai huynh đệ đều ôm mộng đẹp và ảo tưởng trong tương lai. Chỉ là, câu nói tiếp theo của Hoàng Dược Sư khiến cho cả hai đều vỡ mộng.

–“Bọn hắn là đồ đệ của Quách Tĩnh, học lại là võ công của Giang Nam Thất Quái, làm sao có thể là đồ tôn của ta.”

Dừng một chút, hắn lại nói: “Hơn nữa, Đão Đao Hoa cũng không có loại người vô liêm sỉ, bỏ mặc ân nhân vừa cứu mình bị thương ở lại như vậy.”

Hoàng Dung nghe vậy thì kinh ngạc vô cùng, nàng tức giận nhìn bọn họ, gần từng tiếng hỏi: “Phù Nhi, Tu Văn, Đôn Nho là như vậy sao?”

Huynh đệ Võ gia không hèn mà cùng cúi đầu. Quách Phù e sợ nhìn Hoàng Dược Sư, lún túng nói: “Lúc đó, chúng con lo lắng cho nương quá, nên quên mất Dương đại ca.”

Hoàng Dung nghe nữ nhi nói vậy, cả một lúc không thể nói được lời nào.

Hoàng Dược Sư nghe xong Quách Phù nói, ừm một tiếng. Hắn nhân dịp nhìn Quách Phù trước mặt, đây là cháu gái của hắn, nàng ta có gương mặt giống Dung Nhi sáu phần, nhưng tính tình kiêu ngạo, chua ngoa, lại bất tài.

Trước kia, nhìn thấy nàng điều ngoa, hẳn chỉ nghĩ, đã là cháu gái của Đông Tà, thì có bản lĩnh để kiêu ngạo. Nhưng khi hôm nay nhìn thấy nàng và hai tên tiểu tử kia không do dự bỏ lại ân nhân cứu mạng của mình, hẳn đã rất thất vọng.

Hoàng Dung lớn giọng trách móc: “Vì sao các con có thể làm như vậy, còn không mau quay lại đem Dương đại ca về đây.

-“Không cần, đã có người đem tên tiểu tử kia đi rồi, các người có thể yên tâm về người đó.”

Hoàng Dung nghe vậy, cũng yên tâm phần nào. Nàng lại quay sang Hoàng Dược Sư, kéo lấy một tay của hắn, nói: ‘Cha, nếu vậy, bây giờ người theo con về Lục gia Trang đi, con gái có rất nhiều chuyện muốn tâm sự với người.’”

Hoàng Dược Sư nhìn hoàng Dung, gật đầu, dù gì mục đích của hắn khi rời đảo cũng là đến gặp nữ nhi.

Thấy cha gật đầu, Hoàng Dung vô cùng vui sướng, nhìn bọn Quách Phù giục: ‘Nhanh, dẫn ngựa lại đây.’

-“Không cần, các người về nhà trước đi, ta cần phải đi đón một người, sau đó mới đến Lục Gia Trang.”

Hoàng Dung nghe hắn nói vậy, liền tò mò hỏi: “Đón người? Cha đi chung với ai à!?” – Nàng rất bất ngờ, dù sao thì trước giờ, Hoàng Dược Sư cũng chỉ thích độc lai độc vãng.

Hoàng Dược Sư không trả lời Hoàng Dung mà chỉ nói: “Là ai, đến khi gặp con sẽ biết.”

Hoàng Dung nghe vậy, nhanh chóng chạy đến bên người Hoàng Dược Sư, cười nói: “Cha đón người, vậy thì để chúng con đi theo luôn đi, sau đó chúng ta cùng nhau về Lục Gia Trang.” – Nàng phải giữ chặt cha, không để cho hắn đổi ý. Khó khăn lắm cha mới đồng ý đến thăm nàng, nàng quyết không để chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Hoàng Dược Sư nuôi Hoàng Dung lớn khôn, đương nhiên biết nàng đang nghĩ gì. Hắn cũng không thèm để ý. Khẽ gật đầu đồng ý, sau đó dùng khinh công bay đi.

Hoàng Dung, Quách Phù và hai huynh đệ Võ gia nhanh chóng đuổi theo. Vì đồng ý để cho bọn họ theo sau, nên hắn không đi quá nhanh, để bọn họ có thể theo kịp.

Một lúc sau, Hoàng Dược Sư là người đến khách điểm đầu tiên.

Sau khi nhìn xung quanh mà không thấy bóng Phùng Hành đầu. Chân mày khẽ nhíu, một cổ khủng hoảng dần dần dâng lên trong lòng.

Bên trong có một tiểu nhị đang tiễn khách ra, Hoàng Dược Sư liền tiến lên, bắt lấy cánh tay tiểu nhị hỏi: “Người có nhìn thấy nương tử của ta quanh đây không?”

Tiểu nhị đầu tiên là sững sốt, sau khi cẩn thận nhìn lại, liền nhận ra Hoàng Dược Sư, dù sao, hai người có khí chất bất phàm như vậy, có muốn quên cũng khó.

-“Thì ra là khách quan. Từ khi hai người đi rồi, không hề thấy phu nhân quay lại.”

Hoàng Dược Sư nghe xong tiểu nhị nói thì bất an trong lòng càng tăng lên. Nàng không rành đường Trương Dương thành, nàng có thể đi đâu được chứ.

Hoàng Dung lúc này mới đuổi tới nơi, thấy cha mình đang thất thần đứng bên kia, trên gương mặt không giấu được bất an và lo lắng, liền tới gần hỏi: “Cha, sao vậy?”

-“Nàng không có lại đây, khẳng định là bị lạc rồi. Nàng không biết đường ở đây, khẳng định là đang chờ ở đâu đó.” – Hoàng Dược Sư biết tính tình của thế tử mình, nàng nếu một khi bị lạc, sẽ không đi lung tung, mà ngồi một chỗ chờ hắn tìm đến, vì nàng biết, hắn nhất định sẽ tìm được nàng. Nàng luôn nhu thuận như vậy.

Tuy không biết nàng/hắn trong miệng của cha là ai, nhưng nhìn thần sắc lo lắng của người, chắc hẳn người đó và cha có quan hệ không tầm thường, Hoàng Dung liền tiến lên, nói:

-“Cha, đừng quá lo lắng, bây giờ chúng ta chia nhau đi tìm, thành Trương Dương cũng không lớn lắm, chúng ta nhất định có thể tìm thấy.”

Hoàng Dược Sư nghe vậy, thoáng gật đầu, nhưng lo lắng trong lòng cũng không có vơi bớt đi.

Hoàng Dung kể sơ mọi chuyện cho bọn Quách Phù vừa tới nơi, sau đó quay sang Hoàng Dược Sư hỏi: “Cha, người cha muốn tìm có đặc điểm gì?”

-“Là một nữ nhân khoảng 20, gương mặt thanh tú, cao chừng này, người mặc y phục màu hồng phấn, tóc không búi mà tết đuôi sam.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Bầu trời trong xanh không một gợn mây, từng làn gió mát rượi len qua kẽ tóc tạo cảm giác rất thoải mái. Xung quanh trồng vô số loài hoa lạ, màu sắc rực rỡ đông đưa trong nắng, ta có thể nhìn thấy hình bóng của rất nhiều bướm và ong đang chăm chỉ thu thập mật hoa ngọt ngào.

Phùng Hành hít vào một ngụm không khí trong lành, cả người trở nên vô cùng khoan khoái. Đúng là cổ đại tốt, những nơi như Đào Hoa Đào và nơi đây cũng rất tốt. Thức ăn tươi ngon không chất bảo quản, không khí sạch sẽ, trong lành, không có hiệu ứng nhà kính, ánh nắng cũng trở nên tươi tắn và ấm áp vô cùng.

Nàng nhìn nhìn khung cảnh xung quanh, hệ sinh thái phát triển vô cùng tốt, cây xanh, hoa tốt, núi non hùng vĩ, thật sự là cảnh đẹp hiếm có trong thế gian, chỉ nhìn thôi, cũng khiến người ta khỏe ra nhiều. Nơi này thật sự rất tốt, đương nhiên, sẽ càng tốt hơn nếu như tên nó không phải là Tuyệt Tình Cốc.

Đúng vậy, sau khi cố gắng cứu Tiểu Long Nữ không thành, cả hai liền không tránh khỏi kịch tình trong nguyên tác, trôi đến Tuyệt Tình Cốc. Cả hai đều hôn mê, đến sáng nay mới tỉnh. Tuyệt Tình Cốc cũng không có gì, chỉ là nơi đây có một lão giả dề vô liêm sỉ tên Công Tôn Chi.

Phùng Hành quay sang nhìn Tiểu Long Nữ thần sắc vô cảm xem cảnh vật trước mặt, nàng biết, lúc này nàng ta vô cùng tuyệt vọng, không muốn màng đến gì nữa, nếu không thì cũng không nghĩ quần mà tự sát.

Phùng Hành thở dài trong lòng, tiến lại gần, khẽ cầm tay Tiểu long Nữ, thành công khiến tầm mắt nàng ta đặt lên người mình. Cố gắng bày ra một nụ cười tươi rói, nhẹ giọng nói:

-“Ân nhân này, nơi này thật sự là một nơi đẹp để lánh đời phải không?”

Tiểu Long Nữ vẫn ngồi yên, nhìn cảnh vật trước mặt, nhưng ánh mắt không hề có tiêu cự. Phùng Hành tự cổ vũ trong lòng, lại tiếp tục khơi chuyện:

-“Ta còn chưa biết tên ân nhân đó, ân nhân tên gì vậy, ta tên là Phùng Hành, ân nhân có thể gọi là A Hành cũng được.”

Thấy nàng ta vẫn không có vẻ gì là muốn đáp lời, Phùng Hành khẽ thở dài. Đi đến trước mặt nàng ta, ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt nàng ta, cười nhẹ nói:

-“Trên đời này không có chuyện gì là không giải quyết được, người còn sống thì còn hy vọng, không nên nghĩ quần như thế.”(Tác giả: Hoa Sơn Trà - Beta: rinnina - Truyện chỉ đăng tại [\[url=diendanlequydon.com\]](http://diendanlequydon.com)Diễn Đàn Lê Quý Đôn[/url] và Hoa Sơn Trà Blog)

Tiểu Long nữ kinh ngạc nhìn nàng, dường như không nghĩ nàng sẽ nói với nàng ta những lời này. Có lẽ do chưa có ai nói với nàng ta như vậy, cũng có lẽ do Phùng Hành là người vì cứu nàng ta nên cũng bị lưu lạc đến đây. Chỉ thấy Tiểu Long Nữ im lặng một hồi, sau đó mới nhẹ giọng nói:

-“Ta muốn làm nương tử của Quá Nhi, nhưng lại không được. Vậy ta có thể làm sao?”

Nghe ra trọng giọng nói của nàng ta là sự đau khổ, tuyệt vọng, lại đầy quyến luyến đối với “Quá Nhi”, Phùng Hành liền vì tình yêu đầy trắc trở của hai người này mà cảm thấy tiếc nuối.

Thật ra, trong các cặp đôi của Kim Dung gia gia, thì Phùng Hành thích nhất là cặp Dương Quá và Tiểu Long Nữ. Bởi vì Dương Quá là kẻ dám yêu dám hận, lại không để cho người mình yêu vì mình mà phải gặp uly khướt, cho dù có bị thế gian phản đối, hấn cũng thà phản bội thế gian, chứ không buông tay Tiểu Long Nữ. Ngày sau, dù biết Tiểu Long Nữ đã bị Đoàn Chí Bình vấy bẩn, cũng không để ý, vẫn yêu thương nàng ta như xưa, còn nguyện vì nàng ta mà từ nay quy ẩn giang hồ.

Giữa cái thời phong kiến coi trọng luân lý, coi trọng danh dự, coi trọng trinh tiết này, tình yêu của cả hai lại gặp nhiều trắc trở. Tiểu Long Nữ lớn hơn Dương Quá rất nhiều, hai người lại là sư đồ, Tiểu Long Nữ lại bị người khác... phải nói, tình yêu của họ phải vững vàng như thế nào mới có thể trụ tới cùng.

Vì vậy, Phùng Hành rất muốn giúp đỡ hai người này, có lẽ không nhiều, nhưng nàng sẽ giúp họ trong khả năng của mình, ít nhất, để họ không phải đi lòng vòng nhiều như vậy. Mà việc hiện tại nàng có thể làm, chính là khơi thông suy nghĩ của Tiểu Long Nữ, tránh cho nàng ta hồ đồ, nhận lời cầu thân của Công Tôn Chi, từ đó, khiến cho cả Dương Quá lẫn nàng ta đều rơi vào tình trạng khó khăn nhất của họ.

Phùng Hành giả bộ làm mặt thắc mắc, hỏi Tiểu Long Nữ: “Vì sao lại không được, là do hấn thích người khác sao?”(Tác giả: Hoa Sơn Trà - Beta: rinnina - Truyện chỉ đăng tại [\[url=diendanlequydon.com\]](http://diendanlequydon.com)Diễn Đàn Lê Quý Đôn[/url] và Hoa Sơn Trà Blog)

Tiểu Long Nữ nghe hỏi thì lắc lắc đầu, nhanh chóng đính chính: “Quá Nhi nói, hấn yêu là ta, hấn nguyện lấy ta là thê tử.”

Phùng Hành nghe vậy, vui vẻ cười, nói; “Nếu cả hai đều yêu nhau như vậy, thì cứ thành thân là được rồi.”

Tiểu Long Nữ khẽ lắc đầu, gương mặt buồn bã đáp: “Thế nhưng ta là sư phụ của Quá Nhi, mọi người sẽ không tán đồng việc đó. Nếu hấn và ta thành

thân, mọi người trong giang hồ sẽ chê cười hần.”

Phùng Hành nghe tới đây, liền nghiêm túc nhìn Tiểu Long Nữ: “Thế nhưng, hần thật sự yêu ngươi phải không, nếu như vậy, hần cũng sẽ giống như ngươi, vì không được ở bên nhau mà đau khổ. Ngươi có thể vì cái nhìn của những người khác, mà làm hần đau khổ như vậy sao?”

Tiểu Long Nữ sững sốt, nàng thật sự không nghĩ đến vấn đề này. Bởi vì biết mình và Quá Nhi không thể ở cùng nhau, nàng đã đau khổ, tuyệt vọng đến không muốn sống. Như vậy, Quá Nhi thì sao, hần cũng sẽ đau khổ như vậy sao?!

Thấy thần sắc Tiểu Long Nữ thay đổi, Phùng Hành biết nàng ta nghe được lời mình nói, liền tiếp: “Ngươi sợ mọi người chê cười hần, vậy thì tìm một nơi ở ẩn, không gặp bọn họ nữa là được. Hơn nữa, mọi người nhiều việc như vậy, làm sao có thời gian chê cười các ngươi cả đời, hơn nữa, cho đến khi có chuyện khác xảy ra, bọn họ cũng sẽ không còn nhớ đến chuyện của các ngươi mà chê cười nữa. Nhưng ngươi lại vì một khoảng thời gian nhỏ nhoi bị chê cười đó, mà muốn cùng hần tách ra cả đời sao?” (Tác giả: Hoa Sơn Trà - Beta: rinnina - Truyện chỉ đăng tại [\[url=diendanlequydon.com\]](http://diendanlequydon.com) Diễn Đàn Lê Quý Đôn[/url] và Hoa Sơn Trà Blog)

Đôi mắt Tiểu Long Nữ lại trừng lớn hơn nữa, phải rồi, tại sao mình phải vì những kẻ không liên quan đó mà rời xa Quá Nhi chứ. Thế nhưng, khi nghĩ đến những lời nói của Quách phu nhân, nàng lại do dự:

-“Nhưng bá bá và bá mẫu của hần cũng không muốn chúng ta ở bên nhau, hơn nữa, Quá Nhi lại thích đi đây đi đó, khó tránh khỏi bị người ta bắt gặp chúng ta ở cùng nhau, đến lúc đó, ta cũng không muốn thấy hần bị người khác khinh bỉ.”

Thấy Tiểu Long Nữ hoang mang, tín nhiệm nhìn mình như một đứa bé đang lạc đường trong đêm tối, cần tìm người dẫn nó về nơi có ánh sáng, Phùng Hành liền cười thật tươi, nụ cười ấy khiến cho Tiểu Long Nữ cảm thấy tối tăm, tuyệt vọng trong mấy ngày nay tan biến, cảm thấy như được cô vũ, vực dậy tinh thần, nàng chỉ nghe nàng ta nói:

-“Hần sẽ vì bá bá, bá mẫu không cho mà buông tha ngươi sao?”

Tiểu Long Nữ vô thức lắc đầu, khi Quách đại hiệp và Quách phu nhân phản đối, Quá Nhi thà rằng bị đánh chứ không chịu nhận sai, vẫn muốn mình làm nương tử của hần.

-“Vậy thì còn sợ gì nữa. Hần thích đi đây đi đó, vậy thì tìm nơi nào mà mọi người không biết các ngươi là ai mà đi, hoặc là không nói cho người ta biết ngươi từng là sư phụ của hần là được. Huống chi, chưa chắc gì hần đã sợ miệng lưỡi thế gian.”

Nàng nhưng là còn nhớ, lúc có người kêu Dương Quá hãy giải trừ quan hệ sư đồ với Tiểu Long Nữ, sau đó cưới nàng, hần lúc đó đã không do dự mà lắc đầu, ngông cuồng tuyên bố nói: “Ta chính là muốn cô cô vừa là sư phụ của ta, vừa là nương tử của ta.” (Tác giả: Hoa Sơn Trà - Beta: rinnina - Truyện chỉ đăng tại [\[url=diendanlequydon.com\]](http://diendanlequydon.com) Diễn Đàn Lê Quý Đôn[/url] và Hoa Sơn Trà Blog)

Tiểu Long Nữ cẩn thận nhắm mắt từng từ, từng từ mà Phùng Hành nói, càng nghĩ, gương mặt nàng ta lại càng tươi sáng, khác hần về thiếu sức sống lúc đầu. Một lúc sau, nàng ta nhìn lên Phùng Hành, nở nụ cười thật tươi, nói:

-“Cám ơn ngươi!”

Phùng Hành bất giác đưa tay ôm lấy trái tim, tiên nữ nha, tiên nữ cười lên càng giống tiên nữ nha. Sau đó cũng hỏi đáp lại nàng ta bằng một nụ cười.

Giữa lúc hai người đang vui vẻ vì đã cởi được khúc mắc của Tiểu Long Nữ, một giọng nói trầm thấp của nam nhân truyền tới:

-“Hai vị cô nương đã tỉnh rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Phùng Hành vô thức đến gần bên Tiểu Long Nữ hơn, mong có thể dùng thân thể phát dục khiêm tốn của mình có thể che đi tầm mắt đang hướng tới Tiểu Long Nữ của nam nhân trung niên trông có vẻ đầy khí thế kia.

Không cần đoán, tên có gương mặt nhìn là thấy đầy dâm dê, cộng thêm chòm râu dê trên mặt hần nữa là nàng liền biết, tên này chính là Công Tôn Chi, cóc chủ Tuyệt Tình Cốc, cũng là kẻ vì muốn lấy Tiểu Long Nữ mà khiến cho cả hai phải trúng độc hoa tình, không thể không có 16 năm cách xa kia.

Công Tôn Chi vừa nghe hạ nhân nói hai nữ nhân được hần cứu đã tỉnh thì liền lập tức đến xem.

Tầm mắt đảo qua Phùng Hành, sau đó đặt lên gương mặt tuyệt mỹ của Tiểu Long Nữ, trong lòng không khỏi vì vẻ đẹp của nàng mà tán thưởng.

Tiểu Long Nữ vì vừa được khơi thông đầu óc, cảm thấy mình có thể ở bên người mình yêu nên rất hạnh phúc, khi nhìn Công Tôn Chi cũng không khỏi mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

-“Đa tạ người đã cứu chúng ta.” – Nếu là bình thường, Tiểu Long Nữ sẽ chỉ dùng “ta”, nhưng Phùng Hành vừa giúp nàng như vậy, với tính cách của nàng, đã đưa Phùng Hành về dưới cánh của mình.

Công Tôn Chi nhìn nụ cười của Tiểu Long Nữ, ánh mắt ám ám, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ vân đạm phong khinh, hỏi:

-“Tại hạ là cóc chủ Tuyệt Tình Cốc, Công Tôn Chi, không biết hai vị cô nương là?” – Vừa nói, vừa nhìn lần lượt Tiểu Long Nữ và Phùng Hành. Khi ánh mắt đảo đến Phùng Hành thì khẽ dừng lại một chút.

Thật ra thì không phải Phùng Hành không đẹp. Phùng Hành là một mỹ nhân có nét đẹp khác hoàn toàn với Tiểu Long Nữ. Nếu Tiểu Long Nữ là tiên nữ có vẻ đẹp quang diệu quần phượng, không giống như người trần thì Phùng Hành lại mang một nét đẹp ngọt ngào, nhu hòa, đôi mắt dịu dàng như biết nói khiến người ta cảm thấy thân thiết, thoải mái.

Vì vậy, nếu dựa vào ấn tượng đầu tiên thì ánh mắt của mọi người hầu hết sẽ tập trung lên người Tiểu Long Nữ, nhưng nếu như tiếp xúc thêm một chút, có lẽ sẽ bị khí chất thoải mái trên người Phùng Hành thu hút.

Thấy ánh mắt của Công Tôn Chi đặt trên người mình, Phùng Hành không khỏi cảm thấy như bị độc xà nhắm tới. Không đợi Tiểu Long Nữ nói gì, đã giánh mở miệng trước:

-“Chúng tôi họ Liễu, là tỷ muội, ta là tỷ tỷ.” – Khi xem phim, nhớ là Tiểu Long Nữ lấy họ Liễu, vì vậy nàng dùng luôn, khỏi mắc công suy nghĩ.

Công Tôn Chi lần Tiểu Long Nữ đều bất ngờ nhìn nàng, Tiểu Long Nữ như là nghĩ tới cái gì, cũng không vạch trần lời nói dối của nàng, chỉ có Công Tôn Chi cười như không cười nhìn nàng, có vẻ không tin nói:

-“Nàng nói, nàng là tỷ tỷ.” – Tuy không nói là mặt oa nhi (loli), nhưng nhìn thế nào, nàng ta cũng là muội muội mới đúng chứ.

Thấy ngữ điệu nghi ngờ của hắn, cộng thêm ánh mắt không đồng ý của Tiểu Long Nữ, Phùng Hành liền tức giận nghiêng răng nói: “Nhìn cái gì, ta thật sự lớn tuổi hơn.”

Tuy Tiểu Long Nữ cũng đã hơn 20, nhưng mà gì thì cũng nhỏ hơn Hoàng Dung, mà nàng, là mẹ của Hoàng Dung đó, nói đến lớn, nàng còn lớn hơn nàng ta một bối phận nữa kia.

Tiểu Long Nữ thấy vậy, gương mặt không hề thay đổi, giọng điệu không hề phập phồng nói: “Công Tôn cóc chủ, đó thật sự là gia tỷ.”

Công Tôn Chi nghe Tiểu Long Nữ nói vậy cũng chỉ đành chấp nhận. Hắn liền ân cần hỏi thăm cả hai:

-“Liễu đại cô nương...”

-“Phu quân của ta họ Hoàng!” – Phùng Hành nhanh chóng đính chính, để cho tên này biết nàng đã thành thân, thì độ an toàn sẽ cao một chút.

Công Tôn Chi sững sốt, nhưng sau đó lại nhìn kiểu tóc tết bím của nàng cùng với nhớ lại kiểu tóc của nàng lúc hắn cứu cả hai, thì liền im lặng chấp nhận, nhưng trong lòng thì lại tiếc nuối không thôi. Nhưng cũng may là người muội muội lại để kiểu tóc của thiếu nữ chưa thành thân nên hắn lại cảm thấy vui vẻ.

-“Hoàng phu nhân, Liễu muội. Đã gặp nhau tất có duyên, nếu hai người không chê, có thể ở lại đây đến khi nào cũng được.”

Phùng Hành nhìn Công Tôn Chi, trong lòng âm thầm khinh bỉ, chưa gì đã kêu người ta là Liễu Muội, lại còn mở miệng giữ lại như thể sợ người ta đi mất (hắn chính là sợ như vậy), nàng liền nói:

-“Thật đa tạ phiền Công Tôn cóc chủ, nhưng tỉ muội chúng tôi cũng ngại phải làm phiền ngài. Bây giờ cũng tỉnh rồi, chúng tôi sẽ nhanh chóng đi ngay.” – Đi nhanh chừng nào hay chừng ấy.

Tiểu Long Nữ cũng muốn nhanh chóng gặp lại Dương Quá, gật gật đầu đồng ý.

Công Tôn Chi nhìn Phùng Hành, tỏ vẻ không đồng ý, nói: “Sao Hoàng phu nhân lại nói như vậy, có gì mà phiền với không phiền chứ, cứ ở lại đây tùy thích. Hay là, Hoàng phu nhân cảm thấy nơi đây tiếp đãi không được chu toàn.”

-“Không không không, cóc chủ đã rất chu đáo.” – Phùng Hành trong lòng chỉ muốn đánh hắn bầm dập, nhưng mà mình vẫn còn đang ở trên địa bàn của hắn, nếu như thật sự làm hắn bất mãn, nói không chừng với tính cách nham hiểm của hắn, sẽ gây bất lợi cho cả hai.

Suy nghĩ vất óc, cuối cùng nàng nói: “Thật ra, ta cùng muội muội là do trong lúc sơ ý, lạc mất phu quân của ta, nếu như không nhanh chóng trở lại, hắn sẽ lo lắng.”

Công Tôn Chi lo lắng nói: “Vậy thì cũng đường thương xong rồi hãy đi, hai người bị rơi xuống nước trogn thời gian dài như vậy, lại bị đá ngầm va đập rất nhiều, sức khỏe còn chưa hồi phục, nếu bây giờ lên đường, sợ là không ra được đây nữa là, nói chi đi xa.”

Đây có được coi là uy hiếp không. Tên dê già này quyết giữ nàng và Tiểu Long Nữ lại đây mà, thế nhưng, lời hắn nói nàng lại phản bác không được, nếu như còn cứng rắn đi, chẳng phải là đối đầu với hắn sao.

Bắt đắc dĩ gật đầu, trong lòng thầm nhủ, phải cẩn thận tên này mới được, may mà trong này còn có một Công Tôn Lục Ngạc, chứ nếu chỉ có tên dê già này, thì thật là nguy hiểm thật cùng.

Mong sao Dương Quá tới sớm một chút, đón Tiểu Long Nữ thuận tiện đưa nàng đi luôn.

Công Tôn Chi hải lòng nhìn cái gật đầu của Phùng Hành, hắn quay sang Tiểu Long Nữ đang im lặng này giờ, hào hứng nói:

-“ Hai người cứ yên tâm ở đây dưỡng thương, cảnh sắc ở Tuyệt Tình Cốc, chắc chắn hai người sẽ thích, đây là tiên cảnh hiếm có trên đời này.”

Phùng Hành ở phía sau nhìn Công Tôn Chi giới thiệu cảnh đẹp vừa tăng bốc Tuyệt Tình Cốc với Tiểu Long Nữ mà thầm khinh bỉ.

Đảo Đào Hao còn đẹp hơn chỗ này nhiều. Ở đó, cảnh vừa đẹp hơn nơi đây, cũng không có lão già dê, đảo chủ cũng ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, võ công cao cường, lại yêu thê tử, nữ nhi.

Chứ đâu có giống cái thứ già dê, gương mặt thì nham hiểm, lại bám váy đàn bà, hèn hạ, dùng xong còn đập bỏ, đã ngoại tình còn hại luôn thê tử, cuối cùng còn nhẫn tâm hại cả nữ nhi của mình.

Giờ nghĩ lại mới thấy, Hoàng Dược Sư và Công Tôn Chi đúng là hai thái cực mà.

Buồn bã nhìn lên bầu trời trong xanh không một gợn mây, Hoàng Dược Sư, bây giờ người đang ở đâu, nhanh tới đón ta đi.

Hoàng Dược Sư đang đứng trên nóc nhà, tay cầm ngọc tiêu, đôi mắt ngẩn nhìn trời, trong mắt là sự lo lắng, nhưng nhớ khôn xiết.

A Hành.

Khẽ siết ngọc tiêu trong tay, hắn cúi đầu, thì triển khinh công, nhanh chóng tung người đi xa.

A Hành, chờ ta, ta nhất định sẽ tìm được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Từng ngày trôi qua, có lẽ do có nội công hùng hậu thể nên vết thương của Tiểu Long Nữ nhanh chóng khỏi sặc. Chỉ là Phùng Hành thì không được tốt như vậy.

Nàng võ công kém, ngã xuống hồ bị dòng nước chảy xiết cuốn đi, va đập không ít, đến bây giờ, đầu đầu trên cơ thể cũng là những vết bầm, xanh tím, những vết thương đã kết vảy do va vào nơi sắc nhọn.

Cộng thêm trước đó thân thể của nàng đã yếu yếu trước rồi, nên lần này lại khiến cho căn cơ bị tổn thương, muốn khôi phục không phải là không thể, nhưng thời gian thì hơi lâu.

Điều này khiến cho tâm tư muốn mau mau rời khỏi Tuyệt Tình Cốc của Phùng Hành ngấm nước nóng. Mấy hôm nay nàng lại thấy tần suất xuất hiện của Công Tôn Chi nhiều hơn trước, thì biết ngay, tên kia nhất định đang lên kế hoạch thả dê.

Phùng Hành đi lòng vòng trong Tuyệt Tình Cốc, mục đích là muốn tìm Tiểu Long Nữ, một khi nàng ta ở một mình, thì hết tám chín phần sẽ “tình cò” gặp Công Tôn Chi, vì vậy lần nào nàng cũng phải tìm sót vó, ngăn cản lão ta có thời gian dụ dỗ Tiểu Long Nữ.

Đi một hồi, thì nhìn thấy một cô nương áo xanh, dáng người yếu điệu thướt tha, tay cầm một cái giỏ trúc, đang chăm chú thu thập cánh hoa.

Phùng Hành nhìn thấy người này, gương mặt vốn ngưng trọng liền trở nên thoải mái, nhanh chóng tiến lại gần, gọi: “Lục Ngạc.”

Nếu như nói Tuyệt Tình Cốc này có ai khiến cho nàng vừa có hảo cảm, vừa thương tiếc, thì chắc chắn chỉ có con gái ruột của Công Tôn Chi, Công Tôn Lục Ngạc. Nàng ấy thật sự là một cô nương tốt, dịu dàng, tốt bụng, hiểu lễ nghĩa, lại giàu đức hy sinh.

Nếu như ai lấy được nàng, thì đó chính là điều may mắn. Thế nhưng, nàng ta lại đem lòng yêu thương Dương Quá, một tình cảm không được đáp lại, nhưng vẫn luôn âm thầm ủng hộ cho tình yêu của hắn, đến cuối cùng, vì cứu hắn mà bị chính cha mẹ ruột của mình bức tử.

Vì vậy, mấy ngày dường như ở trên Cốc, Phùng Hành đã nhanh chóng làm thân với cô nương tốt bụng này, cho dù không nói là sẽ cầu được nài ta trợ giúp, nhưng ít nhất thì cũng có người để trò chuyện.

Riêng Công Tôn Lục Ngạc, có lẽ do từ nhỏ lớn lên trong Cốc, ngoại trừ nhà hoàn thì không gặp cô nương trạc tuổi mình (trạc tuổi?), nên cũng rất thích Phùng Hành, cả hai nhanh chóng thân nhau, bây giờ đã có thể gọi thẳng tên rồi.

Công Tôn Lục Ngạc dừng việc thu thập cánh hoa trên tay, quay đầu lại, nhìn theo tiếng kêu, mỉm cười đáp lại: “A Hành.”

Bị một tiểu cô nương xấp xỉ tuổi cháu gái mình gọi như vậy, cảm nghĩ của Phùng Hành là: không sao, dù sao tuổi tâm lý của nàng cũng chỉ có 23, với lại, đâu ai biết thân thể này là của một lão bà bà.

-“Lại đang làm gì vậy? Lấy cánh hoa để tắm à?”

Công Tôn Lục Ngạc cầm một cánh hoa trên tay, đưa đến bên miệng Phùng Hành, nhẹ giọng hỏi:

-“Là ‘Hoa Tinh’, có muốn nếm thử không?”

Phùng Hành nhận lấy cánh hoa, không đưa vào miệng mà chỉ hỏi: “Nếm? Cái này á?”

Công Tôn Lục Ngạc nhẹ “ừm” một cái, sau đó cũng ngắt lấy một cánh hoa, đưa vào miệng, vẻ mặt trông vô cùng thích thú.

Phùng Hành nhìn động tác của nàng ta, lại nhìn nhìn cánh hoa trên tay mình, tuy nàng không phải dạng không thịt không vui, nhưng tại sao lại phải lưu lạc đến mức ăn cỏ vậy.

Công Tôn Lục Ngạc lại lấy một cánh hoa đưa vào miệng, vừa ăn vừa thúc giục nàng: “Nếm thử đi, mùi vị rất ngon.”

Phùng Hành từ từ đưa cánh hoa vào miệng, khẽ ngậm, sau đó thử nhai nhai, vẻ mặt kinh hi kêu lên: “Là ngọt!”

Nhưng chưa đến một lát sau, vẻ mặt của nàng tại nhần như trái khổ qua, đáng thương hê hê, mếu máo: “Ngươi gạt ta, ngon cái gì, đáng quá.”

Công Tôn Lục Ngạc nghe thấy lời lên án của Phùng Hành, thì bật cười, nói: “Đương nhiên, vì đây là hoa Tinh mà.”

Nàng ta lại quay sang hái hoa, vừa hái vừa nói: “Vị của nó giống như tình yêu vậy, có lúc ngọt ngào làm cho người ta say mê, có lúc lại đắng cay, khiến người ta đau khổ.”

Phùng Hành theo sau, nghe vậy thì thâm cảm thán, thì ra đây là Chocolate thời cổ đại, lại bước thêm vài bước đến gần Công Tôn Lục Ngạc, trêu chọc:

-“Nghe ngươi tả rõ ràng như vậy, chẳng lẽ đã nếm thử rồi?”

Công Tôn Lục Ngạc không hổ là cô nương cổ đại, bị trêu chọc thì nhanh chóng đỏ mặt, thẹn thùng nói: “Đâu có, ta chỉ là nghe người ta nói vậy thôi. Nhưng thật ra, ta rất muốn trải nghiệm cảm giác yêu ai đó, chắc là rất hạnh phúc.”

Phùng Hành nghe tới đây, lại chen vào nói: “Nhưng cũng rất đau khổ.”

Công Tôn Lục Ngạc sững sờ, quay lại nhìn nàng, sau đó, vẻ mặt nàng ta lại trở nên dịu dàng, nhìn nàng, nói: “Thế nhưng, nếu như đó là cảm giác mà người mình yêu mang đến, thì cho dù là đau khổ, cũng sẽ cam tâm chịu đựng, cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc, phải không?”

Phùng Hành nghe vậy, chợt giật mình, lại nghĩ tới tình cảm của mình dành cho Hoàng Dược Sư, mặc dù nàng biết người hấn yêu không phải mình, nhưng vẫn tham luyến sự dịu dàng của hấn, mặc dù khi những kí ức tràn về ngày càng nhiều, nàng càng đau khổ, nhưng vẫn muốn ở bên cạnh hấn, cho đến lúc hấn phát hiện sự thật, giết nàng thì mới thôi. Chỉ cần có thể bên cạnh, ngắm nhìn hấn, thì nàng đã rất hạnh phúc.

-“A Hành, A Hành!! Ngươi sao vậy?”

Phùng Hành hoàn hồn, thấy Công Tôn Lục Ngạc đang dùng ánh mắt lo lắng nhìn mình, nhanh chóng nặn ra một nụ cười: “Không có gì, chỉ là cảm thấy ngươi nói rất đúng.”

Công Tôn Lục Ngạc mỉm cười: “Đúng không? Ngươi cũng thấy vậy à?”

Phùng Hành gật đầu, lại nhìn nàng ta đang tiếp tục thu thập cánh hoa, lên tiếng nói: “Để ta giúp ngươi.”

Công Tôn Lục Ngạc thấy nàng muốn giúp, cũng đồng ý, nhưng không quên dặn dò: “Ngươi phải chú ý, chỉ ngắt cánh hoa, không được động vào gai của hoa, gai của nó có độc, nếu như bị đâm, sẽ trúng độc, sau này mỗi khi ngươi nghĩ tới người ngươi yêu, trái tim sẽ đau đớn không chịu nổi. Mà thuốc giải thì có hạn.”

Phùng Hành nhanh chóng gật đầu, tỏ vẻ nghe lời, độc của hoa Tinh, nàng khi xem phim cũng đã biết, chẳng phải cái này khiến cho Dương Quá với Tiểu Long Nữ mấy phen lao đao sao. Nhưng mà nàng nhớ, để giải độc này, ngoài viên thuốc giải hiểm hại ở chỗ Công Tôn Chỉ, hình như là còn có thể dùng cái gì nữa thì phải, nhưng mà thời gian xem phim cũng đã lâu, mọi thứ cũng trở nên mơ hồ rồi, nàng không tài nào nhớ nổi tên của loại thuốc giải đó.

-“Cha, Liễu cô nương!”

Đang suy nghĩ, thì tiếng nói của Công Tôn Lục Ngạc lại lọt vào tai.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Khi nhìn thấy cảnh Công Tôn Chỉ đang cầm tay của Tiểu Long Nữ, trong lòng Phùng Hành thầm kêu: không ổn, nhanh chóng chạy lại bên cạnh hai người, làm dịu bớt bầu không khí ái muội kia.

- “Muội muội, sao vậy?” – Phùng Hành làm như vô ý chen vào giữa hai người.

Tiểu Long Nữ nhìn Phùng Hành mỉm cười: “Không có gì, chỉ là bị gai hoa đâm thôi.”

“Gai ?” – Công Tôn Lục Ngạc như nghĩ tới cái gì, đi tới bên cạnh nàng ta, cầm bàn tay lên xem chỗ đang chảy máu.

“Là gai hoa Tinh, gai của hoa này có độc đó.” – Công Tôn Lục Ngạc lo lắng nói.

Công Tôn Chỉ lúc này mới chịu lên tiếng, chỉ thấy hắn mỉm cười nhìn vào Tiểu Long Nữ, bình tĩnh trấn an:

- “Không có gì, độc hoa Tinh chỉ phát tác khi người trúng độc nghĩ tới người mình yêu, chỉ cần không nghĩ tới, sẽ không sao?”

Tiểu Long Nữ nghe thấy tác hại của độc hoa Tinh, cũng trở nên hoang mang: “Thế nhưng trong lòng ta có Quá Nhi, làm sao có thể không nghĩ tới hắn ?”

Vừa nhắc tới Dương Quá, Tiểu Long Nữ liền đưa tay lên bầu ngực, ngay chỗ trái tim, gương mặt nhăn lại tỏ vẻ đau đớn, mọi người nhìn vào liền biết ngay, độc đang phát tác.

Phùng Hành khẩn trương hô to: “Cố gắng đừng nghĩ tới hắn nữa, nghĩ sang chuyện khác đi!”

Tiểu Long Nữ gật đầu, không biết nàng ta nghĩ đến việc gì, thế nhưng lát sau, quả nhiên gương mặt không còn tái nhợt như lúc đầu nữa.

Mọi người lo chú ý đến tình hình của Tiểu Long Nữ mà không để ý lúc Tiểu Long Nữ nhắc tới Dương Quá, đôi mắt Công Tôn Chỉ trở nên thâm sâu mảy phần.

Phùng Hành lúc này mới quay sang Công Tôn Chỉ, hỏi: “Xin hỏi Công Tôn cốc chủ, độc hoa Tinh có thuốc giải không?”

Công Tôn Chỉ nhìn Phùng Hành, ra vẻ tiếc hận nói: “Lúc trước trong cốc xảy ra một vụ cháy, thuốc giải hoa Tinh đã bị thiêu rụi gần hết, đến nay cũng chỉ còn một viên, được dùng làm thuốc cứu mạng, thứ lỗi ta không thể đem ra được.”

Phùng Hành nghe tới đây, liền biết tên này có âm mưu, hơn nữa không để gì đưa ra thuốc giải, vốn để bị gai đâm là do lỗi của Tiểu Long Nữ, giờ hắn đã nói đó là thuốc cứu mạng, cũng không thể bắt hắn giao ra đi.

Tiểu Long Nữ trấn an nhìn Phùng Hành: “Không sao, sau này ta ít nghĩ tới Quá Nhi một chút, sẽ không có chuyện gì, hơn nữa, trên đời này có nhiều kẻ nhân dị sĩ như vậy, thế nào cũng có người chế ra thuốc giải được độc hoa Tinh.”

Phùng Hành thấy nàng không có buồn bã gì, cũng yên tâm, đúng vậy, nàng còn nhớ là thật sự có một người tìm ra được thuốc giải độc hoa Tinh, hình như là người quen của Hoàng Dung thì phải, đã lâu nên nàng không nhớ rõ, cũng chẳng nhớ được thuốc giải là gì, thôi thì đành chờ sau khi ra khỏi cốc rồi, nhờ Hoàng Dung tìm người vậy.

Nghĩ vậy, tâm trạng Phùng Hành nháy mắt sáng sủa hẳn, cùng Tiểu Long nữ và Công Tôn Lục Ngạc rôm rả nói chuyện phiếm, cô ý làm như vô tình bỏ lại Công Tôn Chỉ phía sau.

_

Bên này Phùng Hành đang làm tất cả mọi cách để phòng sói, bên kia, sau khi Dương Quá được Trình Anh cứu, thì ở tạm một nhà gỗ ngay ngoại ô, còn có Lục Vô Song và Cô Ngốc (trong nguyên tác là đi cùng với HDS, thế nhưng giờ anh đi với chị, nên đành để Cô Ngốc đi với Trình Anh), bốn người vừa trị thương, vừa tìm cách chống lại Lý Mạc Sầu.

Dương Quá bây giờ đang bị thương, hai người Trình Anh và Lục Vô Song võ công thường thường cùng với sự trợ giúp của cô Ngốc nên miễn cưỡng

chống chọi được với Lý Mạc Sầu, nhưng cũng không được bao lâu.

Cũng may Hoàng Dược Sư xuất hiện kịp thời, đuổi Lý Mạc Sầu đi, mọi người mới xem như thoát nạn.

_

Tháng 12, trên đảo Đào Hoa là cả một vùng trắng xóa, cây cối xanh tươi nay chẳng thấy đâu, chỉ còn những đồng tuyết lớn phủ lên những cành cây trơ trọi, khiến cho khung cảnh thêm tiêu điều.

Chỉ là, có người không cảm thấy như vậy.

Trên người Phùng Hành mặc một cái áo choàng lông thú màu trắng, xung quanh may viền đỏ, trên cổ cũng được bao một cái khăn choàng lông chồn, cả người nàng trông như một quả cầu lông, gương mặt trắng như tuyết nay ứng đỏ vì lạnh.

Nàng chạy lăng xăng khắp nơi, bàn tay hốt từng nắm tuyết nhỏ đắp lên thành một cái núi nhỏ.

Hoàng Dược Sư nhìn thấy cảnh này, chỉ có thể âm thầm thở dài, cũng may là hắn đã lường trước, sai hạ nhân làm cho nàng một cái bao tay, nếu không, với cái thú vui này của nàng, chẳng phải là lạnh chết hay sao.

Hắn bước đến gần nàng, nhìn thấy nàng cứ đắp từng nắm từng nắm tuyết lên thành một khối, cuối cùng, cũng thành một hình thù, nhìn nhìn, thử mở miệng:

-“Hồ lô?”

Phùng Hành nhìn hắn, cười thật tươi, nói: “Không phải hồ lô, là người.”

Nói rồi, nàng cầm theo mấy viên than đã chuẩn bị từ trước, đắp lên hai bên làm mắt, cù cà rốt làm mũi, thậm chí nàng còn thấy trái chuối vàng mà hắn rất khó khăn mua được trong mùa này ra làm miệng, hai cành cây khô làm tay. Sau đó cười toe toét khoe với hắn.

Hoàng Dược Sư nhìn nhìn “người” đang ngu ngu nhìn hắn, một lát sau, dưới ánh mắt mong mỏi của thê tử, mới thốt lên: “Người tàn tật!”

Phùng Hành nghe vậy, nụ cười trên mặt cứng lại, nhìn nhìn người mà mình vừa làm xong, không có chân, quả nhiên là người tàn tật sao.

Nhìn nàng rồi rồi rầm rầm một hồi, Hoàng Dược Sư cũng không chịu được, đi tới, bế bổng nàng lên, xách vào trong: “Chơi đủ rồi, trời lạnh, mau vào nhà.”

-“Nhưng còn nó !”

Hoàng Dược Sư tỏ vẻ: “Không sao, lần sau ta sẽ tạo cho nàng một người thật sự.” (là “tạo người” ấy)

Phùng Hành nghe vậy, liền ngượng ngùng, vùi gương mặt đỏ ửng của mình vào lòng hắn, thầm than: nói chuyện không đứng đắn tạo nào.

_

Phùng Hành mở mắt ra, nằm một hồi, lại ngồi dậy, bước xuống giường, vớ lấy cái áo khoác mặc vào, sau đó đi ra ngoài sân.

Dạo gần đây, nàng càng thường xuyên mơ thấy chuyện của hắn và “nàng”. Nhìn lên bầu trời đầy sao, đôi mắt Phùng Hành nhòe nhòe, rồi từng giọt, từng giọt rơi xuống.

Đây là cái mà Lục Ngạc nói, cho dù có đau khổ, cũng cam tâm nhận sao. Mặc dù đau đớn này là nàng cam tâm tình nguyện nhận, nhưng thật sự, lòng vẫn rất đau.

Hoàng Dược Sư, người đang ở đâu. Lúc này, người có đang nhớ đến ta... hay... nhớ “nàng”?

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Từng ngày từng ngày trôi qua, Phùng Hành càng lúc càng lo lắng. Cái tên Công Tôn Chỉ đạo gần đây không còn biết tiết chế nữa, luôn tìm kiếm cơ hội để có thể gần gũi với Tiểu Long Nữ, dụ dỗ nàng ta.

Vết thương của nàng đã khỏi hẳn, nếu được, nàng muốn cùng Tiểu Long Nữ rời khỏi Tuyệt Tình Cốc ngay bây giờ, thế nhưng tên Công Tôn Chi lại nắm lần bảy lượt ngăn cản, tuy lời nói là muốn tốt cho hai người, thế nhưng lòng dạ của hắn sao nàng lại không hiểu.

Tuy trong cơ thể Tiểu Long Nữ đang có độc hoa Tình, nhưng nàng cũng không sợ lắm, chẳng phải là có thần y gì đó quen với Hoàng Dung hay sao, chỉ cần tìm nàng ta hỏi thăm là được.

Hơn nữa, gần đây ánh mắt của Công Tôn Chi nhìn nàng, đã dần không có thiện ý, tuy hắn che giấu khá tốt, nhưng sẽ có những lúc lơ là, mà nàng thì vô tình bắt được ánh mắt lạnh lùng của hắn lúc đó.

Vì vậy, Tuyệt Tình Cốc đã càng ngày càng nguy hiểm, nàng phải mau chóng thương lượng với Tiểu Long Nữ, nhanh chóng rời khỏi, chứ nếu tên Công Tôn Chi phát giác ra, trở mặt thì nguy.

Phùng Hành làm ra vẻ như không có gì, thoải mái cùng Tiểu Long Nữ dùng bữa tối với hai cha con Công Tôn Chi, vô tư nói chuyện phiếm với Công Tôn Lục Ngạc.

Nhìn Công Tôn Lục Ngạc, trong lòng Phùng Hành đầy rối rắm. Nàng đang phân vân không biết có nên để Công Tôn Lục Ngạc biết tình hình sau đó nhờ nàng ta giúp đỡ hay không.

Tuy Công Tôn Lục Ngạc là một cô nương tốt, thế nhưng dù sao đó cũng là cha nàng ta, là người đã cùng nàng ta sống nương tựa lẫn nhau đến bây giờ, mà nàng thì không có tự tin có thể khiến Công Tôn Lục Ngạc có thể giống như đối xử Dương Quá vậy, giúp đỡ hết mình.

Vẫn là không nên nói với nàng ta thì hơn.

Ăn cơm xong, lại tiêu thực, làm một vài trò giải trí, sau đó mọi người liền chia tay nhau, đi ngủ.

Phùng Hành tắm xong, liền đi đến trước cửa phòng của Tiểu Long Nữ, gõ cửa. Bên trong liền truyền ra giọng nói trong trẻo, lạnh lùng của nàng ta: “Ài?”

– “Ta, A Hành!”

Nghe thấy là tiếng của Phùng Hành, Tiểu Long Nữ liền đi ra mở cửa, trong lòng lại đầy thắc mắc, dù sao, Phùng Hành rất ít khi tới vào giờ này.

Phùng Hành bước vào phòng, không ngoài dự đoán, đập vào mắt là một sợi dây thừng dài được mắc trên cột, dây hẳn là “giường” của nàng ta. Nàng thật là khó hiểu, trước đây nàng ta ngủ dây thừng, có thể hiểu là do không thể chung giường với Dương Quá, thế nhưng bây giờ một mình một phòng, nàng ta vẫn ngủ dây thừng, chẳng lẽ nàng ta là thể chất chịu ngược.

Tiểu Long Nữ cũng không để ý đến việc Phùng Hành nhìn chằm chằm vào “giường” của mình, mà ung dung ngồi xuống ghế, rót cho Phùng Hành một ly trà, sau đó hỏi:

– “Có chuyện gì vậy?”

Phùng Hành hồi hồn lại, bây giờ mới nhớ đến mục đích mình tới đây, liền đi đến trước mặt nàng ta, vô cùng tự nhiên nói:

– “Lâu rồi tỷ muội chúng ta không ngủ chung, nên hôm nay ta muốn ngủ cùng muội!”

Tiểu Long Nữ đang định nói “ta không ngủ giường”, thế nhưng nhìn đôi mắt đang chớp chớp ra hiệu với mình, liền nhẹ giọng nói: “Ta cũng vậy!” – Sau đó dùng ánh mắt khó hiểu nhìn nàng.

Phùng Hành vui vẻ vì sự phối hợp của nàng ta, nàng ngồi xuống trước bàn, giả bộ hỏi thăm Tiểu Long Nữ, nhưng lại dùng ngón tay, chấm lấy nước, sau đó viết “có ai đang theo dõi hay không”. Tuy nàng không có võ công, không thể biết được liệu có người hay không, nhưng điều đó cũng không thể làm nàng bớt cảnh giác, cứ đóng kịch một hồi cho chắc ăn.

Tiểu Long Nữ cũng giả vờ như nói chuyện phiếm với nàng, nhưng đầu lại gật nhẹ. Phùng Hành liền hưng phấn, quả nhiên ta đoán không sai mà. Sau đó lại giả bộ nói chuyện phiếm, nhưng lại lén trao đổi với Tiểu Long Nữ bằng cách viết chữ xuống bàn.

Hai người ngồi nói chuyện tầm phào một hồi, liền lên giường, giả bộ ngủ. À không phải, là Tiểu Long Nữ giả bộ ngủ, còn Phùng Hành thì ngủ thật.

Đến lúc nửa đêm, khi xác định kẻ do thám đã đi, Tiểu Long Nữ liền lay lay Phùng Hành dậy, hỏi rõ mọi chuyện.

– “Người nói Công Tôn cốc chủ muốn giữ chân chúng ta lại? Vì sao?”

Đề cập đến vấn đề nghiêm trọng, Phùng Hành liền tỉnh hẳn. Nàng nhỏ giọng kể hết mọi chuyện cho Tiểu Long Nữ nghe, từ ánh mắt dâm dê của hắn, lần việc hắn nắm lần bảy lượt lấy cớ không cho hai người đi. Cũng chỉ có kẻ ngây thơ không màng thế sự như Tiểu Long Nữ mới tin vào mấy lời lừa gạt của hắn.

Tiểu long Nữ rất im lặng nhưng Phùng Hành biết, nàng ta nghe vào tai. Tuy không rành thế sự, không thể nhận ra ánh mắt của Công Tôn Chi và mấy lời nói dối của hắn, thế nhưng việc cho tới bây giờ, hai người vẫn không thể thoát khỏi Tuyệt Tình Cốc là sự thật.

Thế là hai người liền lên kế hoạch, rời khỏi Tuyệt Tình Cốc.

Mấy ngày sau, để tránh cho Công Tôn Chi nghi ngờ, Phùng Hành liền dẫn Tiểu Long Nữ cứ làm ra vẻ như không biết gì, dùng tránh né việc hấn tì đến nàng, còn nàng thì giả bộ loanh quanh, nhờ Công Tôn Lục Ngạc dẫn đi tham quan Tuyệt Tình Cốc, tìm hiểu địa hình.

Mấy ngày trước nàng cứ lo canh Tiểu Long Nữ và Công Tôn Chi, thành ra bây giờ mới phải đi dò xét.

Hai người cứ chia ra hành động như thế, cho đến năm ngày sau, cả hai liền quyết định, sẽ âm thầm rời đi vào lúc trời tờ mờ sáng.

Tối trước hôm rời đi, Công Tôn Chi vẫn như mọi ngày, đòi dùng bữa chung với mọi người, lấy lý do, càng đông càng vui, sau đó bắt chuyện với Tiểu Long Nữ.

Phùng Hành thì như thường lệ, nói chuyện phiếm với Công Tôn Lục Ngạc, nhìn gương mặt xinh đẹp mỹ miều của Lục Ngạc, trong lòng Phùng Hành lại đầy áy náy.

Nàng cũng phát hiện, khi Công Tôn Chi giữ hai người lại, Công Tôn Lục Ngạc cũng rất vui vẻ, nàng ta lớn lên trong cốc, có lẽ cả đời này cũng không thể rời khỏi đó, giống như trong nguyên tác.

Cha vì háo sắc mà hy sinh mình, khó khăn lắm mới tìm thấy mẹ trong huyết động, từ đó nhận ra bộ mặt lòng dạ thú của cha, cứ tưởng rằng, sau này, mẹ nàng ấy sẽ vì bù đắp mà yêu thương nàng.

Thế nhưng, người mẹ vì báo thù, không để ý đến mọi chuyện, cuối cùng, nàng ta cũng phải theo mẹ mà rời khỏi nhân thế. Cuộc đời nàng là một chuỗi bi kịch, ngay cả tình yêu đầu, vừa chớm nở cũng đã lụi tàn, vì người ấy đã sớm yêu thương người khác.

Nếu như có thể Phùng Hành thật sự muốn làm gì đó cho nàng ta, thế nhưng nàng biết, mình không phải là thánh, cũng không phải mấy dạng nữ chính xuyên không đầy tài năng, có thể giải quyết mọi chuyện, thậm chí mạng của nàng, cũng có thể mất trong nay mai, mất vào tay người nàng yêu nhất.

Vì vậy, ngoài việc thương cảm, nàng thật sự không biết làm gì hết.

Mang tâm trạng tồi tệ bước vào phòng, đột nhiên, Phùng Hành vỗ mạnh vào hai má, đến giờ khắc này lại đi suy nghĩ lung tung, nàng cũng không phải thánh mẫu, con người luôn ích kỷ, vì vậy nàng chỉ có thể ích kỷ, những suy nghĩ như vậy sẽ chỉ khiến cho nàng càng rơi vào tình trạng khó khăn.

Nếu đã không giúp được, nàng cũng chỉ có thể bỏ qua, chứ nếu dây dưa, để Công Tôn Chi phát hiện cái gì, vậy thì hay rồi, lúc đó nàng không còn là thánh mẫu nữa, mà nàng cấp thành nãi tử nhân.

Sau khi tỉnh táo lại, nàng bắt đầu xem xét những vật dụng có thể mang theo, lúc đến đây, nàng cũng chỉ có cái thân này, vì vậy khi ra đi, ngoại trừ y phục và trang sức trước đó, nàng cũng không mang theo cái nào, chỉ cảm thêm mỗi lư, hay những thứ thực dụng khác.

Chuẩn bị xong, liền tranh thủ ngủ sớm, chờ đến khi trời gần sáng, cả hai sẽ rời khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Nửa đêm canh ba, Tuyệt Tình Cốc vốn nằm ở nơi hẻo lánh nay lại càng yên tĩnh tốt độ, mọi người đều chìm trong giấc ngủ say, b chỉ có những người có nhiệm vụ canh gác đêm nay vẫn đang cố chống lại cơn buồn ngủ, gật gù gật gù canh giữ.

Thấy Tiểu Long Nữ gật đầu, Phùng Hành nhanh chóng sử dụng khinh công phi lên phía trước, theo sát nàng ta.

Võ công của nàng không bằng Tiểu Long Nữ, cho nên cánh giới cũng không bằng, vì vậy việc cánh giới và hạ gục thuộc hạ của Tuyệt Tình Cốc do Tiểu Long Nữ đảm nhận, Phùng Hành chỉ cần không bị phát hiện, đã là một sự giúp đỡ rất lớn.

Vòng vòng vèo vèo, khi vừa nghe thấy tiếng bước chân, Tiểu Long Nữ lập tức ra hiệu cho Phùng Hành dừng lại, núp ở một nơi, tốt nhất chớ bút dây động rừng, chờ cho lũ người đó đi qua thì cả hai lại đi, nhưng nếu không thể, thì Tiểu Long Nữ chỉ còn cách ám toán bọn họ.

Việc ám toán hẳn có thể không làm thì tuyệt đối không làm, nên biết là cho dù là điểm huyết hay là giết, lỡ bị người tuần tra phát hiện “hiện trường gây án”, thì bọn họ không thể âm thầm rời đi như kế hoạch ban đầu được.

Cứ lập đi lập lại nhiều lần như vậy, thậm chí có nhiều lúc tránh người của Tuyệt Tình Cốc, mà cả hai không thể không vòng đến đường xa hơn, ép buộc cả một buổi, cho đến khi trời tờ mờ sáng, cuối cùng họ cũng sắp bước ra khỏi Tuyệt Tình Cốc.

Càng đi xa, Phùng Hành càng hoan hỷ, không ai có thể biết, thoát khỏi Tuyệt Tình Cốc đó là việc khiến nàng vui và hạnh phúc tới cỡ nào. Phải biết rằng, trong Thần Điều, Công Tôn Chi và Cừ Thiên Xích trong Tuyệt Tình Cốc này là kẻ mà nàng còn sợ hơn cả đại boss Kim Luân.

Kim Luân người ta ít nhất còn là người tốt, chỉ là quan điểm khác nhau thôi, còn Công Tôn Chi và Cừ Thiên Xích, hừ, cái đám vừa xấu vừa vô liêm sỉ đó, thật đúng là ... không biết diễn tả như thế nào.

Nàng còn nhớ, có một nhân vật trong Thần Điều từng chỉ vào mặt Cừ Thiên Xích mà nói: phu quân bà thì muốn lấy Long cô nương, bà lại muốn Dương huynh đệ lấy con gái mình, cả nhà bà, thật đúng là hèn hạ mà.

Nói thật, nàng rất là đồng tình với câu nói này, nhưng mà thời gian đã lâu, nàng cũng không nhớ được, vị anh hùng đã nói câu này là ai, nếu không, nhất định sẽ tìm đến, đàm đạo một phen. (Nếu ta không nhầm thì hình như người nói câu này là Lục Vô Song phải không ta?)

Vì Tiểu Long Nữ chiếu cố đến thực lực của Phùng Hành, nên cũng không đi nhanh lắm, mặc dù vậy, Phùng Hành vẫn mất rất nhiều công sức mà đuổi theo, cho đến khi đã ra khỏi địa phận của Tuyệt Tình Cốc, mới coi như an toàn. Đến lúc này, Phùng Hành mở miệng gọi Tiểu Long Nữ:

–“Long cô nương... Long... cô cô... Chúng ta nghỉ.. nghỉ chút được không...ta thật sự.. đi hết nổi rồi!”

Giờ Tiểu Long Nữ đang rất hưng phấn, cứ nghĩ đến chuyện rời khỏi Tuyệt Tình Cốc, sẽ đi tìm Dương Quá ngay, vì vậy mà đã bắt gặp đi nhanh hơn.

Khi nàng ta nghe thấy tiếng gọi thều thào của Phùng Hành, mới trấn tĩnh lại, nghe lời mà đi Phùng Hành qua một bên nghỉ ngơi, nhưng cũng không quên nói:

–“A Hành, người thật vô dụng!” – Khi nói, ánh mắt nàng ta vẫn trong suốt như vậy, vẫn tĩnh lặng như vậy, như thể điều nàng ta nói là sự thật ấy.

Mắt Phùng Hành tròn trắng, quả thật điều nàng ta nói là sự thật, thế nhưng có thể nói uể uải một chút được không, nàng cũng đau lòng chó bộ.

Tiểu Long Nữ không để ý ánh mắt ai oán của nàng, tiếp tục nói: “Chúng ta chỉ có thể nghỉ một chút, đến khi trời sáng, Công Tôn Chi nhất định sẽ phát hiện chúng ta mất tích, sẽ phái người ra bắt chúng ta. Tuy võ công của ta cao, nhưng cũng không thể chống lại Tuyệt Tình Cốc người đồng thể mạnh, hơn nữa, võ công của Công Tôn Chi, còn cao hơn cả ta.”

Điều Tiểu Long Nữ nói, Phùng Hành cũng đã sớm nghĩ tới, chỉ là cơ thể của nàng quả thật không thể chịu đựng nhiều như vậy, cái xác tê liệt hơn mấy chục năm, muốn khôi phục như trước không phải nói được là được.

Trước đây, Hoàng Dược Sư vẫn luôn điều dưỡng cơ thể cho nàng, nhưng từ khi rời xa hắn, cơ thể của nàng liền đậm chân tại chỗ.

Chỉ là, nếu không thoát khỏi Công Tôn Chi, vậy thì hậu quả khó lường. Vì vậy, Phùng Hành chỉ tính ngồi nghỉ một lát, rồi lập tức đi ngay.

Chỉ là, khi cả hai chuẩn bị tiếp tục lên đường, thì Tiểu Long Nữ lại đột nhiên dè tay nàng lại, kéo vào nắp ở bụi cây gần đó, nói nhỏ: “Có người đến, hơn nữa, rất lợi hại.”

Phùng Hành nghe vậy, liền căng thẳng, có người, chẳng lẽ... Công Tôn Chi, không nhanh chứ vậy chứ, trời còn chưa sáng hẳn mà.

Thế nhưng, lời đối thoại của kẻ kia, à là những kẻ kia mới đúng, khiến cho Tiểu Long Nữ tỏ ra rất vui mừng.

–“Đứng lại, người phải nói cho ta biết, người lấy cái chuông ở đâu?” – Một giọng nam nhân trung khí mười phần nói.

Đáp lại hắn là tiếng nói mang theo đầy sự tình nghịch của một cụ già: “Không nói, không nói, không nói, có giới thì người đuổi theo đi!”

Phùng Hành còn chưa biết được người tới là ai, Tiểu Long Nữ đã nhảy ra khỏi chỗ nắp, hướng đến hai người kia, tha thiết hô: “Quá Nhi!”

Thanh niên anh tuấn đang chăm chú đuổi theo người già kia, khi nghe tiếng của Tiểu Long Nữ, cũng dừng lại, quay sang phía nàng, nhìn thấy là dung nhan mà mình hằng nhớ đêm mong kia, liền kích động chạy lại, ôm lấy nàng ta hô to: “Cô cô!”

Dương Quá bế bổng Tiểu Long Nữ lên, ôm chặt vào lòng, vừa ôm vừa nói: “Cô cô, người đã đi đâu, Quá Nhi rất nhớ người, nếu người giận Quá Nhi, người cứ đánh Quá Nhi, mắng Quá Nhi, nhưng cầu xin người đừng rời khỏi Quá Nhi, Quá Nhi không thể không có người.”

Phùng Hành nhìn đến đây, liền nhớ ra, đây không phải là lúc Dương Quá đuổi theo Chu Bá Thông sau đó vô tình đến Tuyệt Tình Cốc hay sao. Nhưng lúc này bọn họ đã thoát ra, cho nên thay vì gặp nhau ở Tuyệt Tình Cốc, bọn họ lại gặp nhau giữa đường.

Chu Bá Thông phía trước thấy Dương Quá không đuổi theo nữa, liền không vui quệt mồ hôi, chạy ngược lại, chạy xung quanh hai người đang thi nhau tỏ lộ tình cảm, nhào:

–“Sao lại không chơi nữa, mau đuổi theo ta đi chứ, sao lại dừng lại, không vui chút nào.”

Vì Chu Bá Thông phá bình, Dương Quá lẫn Tiểu Long Nữ không thể không buông tay trong lưu luyến. Tiểu Long Nữ kéo tay Dương Quá, muốn dẫn lại chỗ Phùng Hành, nhằm giới thiệu nàng với hắn, dù sao, đây là người bạn cùng lứa đầu tiên của nàng từ khi ra khỏi Cổ Mộ (cùng lứa?)

Chỉ là, chưa kịp nói năng gì với Dương Quá, Chu Bá Thông bên cạnh họ sau khi nhìn thấy Phùng Hành đã nhảy căng lên, lập tức trốn sau lưng Dương Quá, còn run rẩy la: “Maaaaaaa! Ma ời, ma ời, đừng tìm ta, ta sợ ma lắm, ta sợ lắm!”

Dương Quá không hiểu sao đối với hành động của Chu Bá Thông, liền lôi ông ra khỏi người mình, không khỏi nói: “Chu huynh, huynh nói gì vậy, ở đây làm gì có ma.”

Chu Bá Thông bị lôi ra đứng trước mặt Phùng Hành thì tái mặt, không khỏi lại trốn sau lưng Dương Quá, một tay chỉ vào Phùng Hành, nói:

– “Đó, ma đó, Hoàng phu nhân, Hoàng phu nhân, ta với bà không có ân oán gì hết, chuyện năm xưa bà lừa ta Cửu âm chân kinh, ta sẽ không trách bà, bà đừng ám ta nha, bà đi tìm Hoàng Lão Tà đi, ha!”

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Cả Dương Quá lẫn Tiểu Long Nữ đều quay lại nhìn Phùng Hành, tuy nhiên Dương Quá vẫn chưa biết được ngọn nguồn của chuyện năm xưa nên không thể nào rõ được chuyện mà Chu Bá Thông vừa nói là chuyện “Phùng Hành” đã từng lừa Chu Bá Thông, học thuộc lòng Cửu Âm Chân Kinh rồi chép lại cho Hoàng Dược Sư.

Còn Tiểu Long Nữ thì càng không biết gì về chuyện giang hồ cả, cả hai người quay lại cũng chỉ thuần túy thắc mắc vì sao Chu Bá Thông cứ chặc chặc Phùng Hành là ma.

Phùng Hành mỉm cười bước tới gần Chu Bá Thông, thấy hấn lại lùi thêm vài bước vì thế không tiến tới nữa, chỉ đứng ở gần đó, nói:

– “Ta không phải ma, ta là người, người xem, ta có chân, cũng có hơi ấm!”

Chu Bá Thông nhìn nhìn chân của Phùng Hành, sau đó lại nhìn nhìn Phùng Hành, gương mặt vẫn lóe ra chữ “không tin”. Phùng Hành thấy vậy, thì chỉ Tiểu Long Nữ, nói:

– “Không tin người hỏi nàng ta đi, nàng ta đã ở cùng ta suốt thời gian qua, nếu ta thật sự là ma, thì đã ám chết nàng ta từ lâu rồi, phải không?”

Chu Bá Thông quay sang Tiểu Long Nữ, sợ sệt hỏi: “Thật vậy?”

Tiểu Long Nữ cũng không keo kiệt gật đầu. Lúc này Chu Bá Thông mới coi như yên tâm, chỉ thấy ông ta thờ phào một cái, về mặt lại bắt đầu trở nên tinh nghịch, vây quanh Phùng Hành, chạm chạm vào tay nàng, sau đó lại nhanh chóng tránh ra, kinh hi nói:

– “Đúng là có hơi ấm, vậy người không phải ma rồi! Tiểu cô nương, nhìn người giống hệt Hoàng phu nhân, làm ta sợ chết khiếp!”

Dương Quá lúc này mới tiến tới, hứng thú hỏi Chu Bá Thông: “Chu huynh, Hoàng phu nhân mà huynh nói, là ai vậy?”

Chu Bá Thông trả lời: “Thì là thê tử của Hoàng lão tà, Hoàng phu nhân chứ ai?”

Dương Quá nghe vậy, cũng kinh ngạc quay đầu, nhìn Phùng Hành đầy thâm ý.

Phùng Hành biết, trong nguyên tác, Dương Quá là người phải ra đời sớm, vì vậy rất thông minh khôn khéo, nhìn như vậy, biết ngay là hấn đang nghi ngờ mình rồi. Nếu nàng nhớ không lầm, lúc này là lúc Dương Quá cho rằng Quách Tĩnh và Hoàng Dung là kẻ thù giết cha của hấn, nếu như hấn biết nàng thật sự là mẹ của Hoàng Dung, nhất định sẽ đề phòng mình.

Phùng Hành suy tính xong, liền giả bộ sững sờ nói: “Ta thật sự trông giống thê tử của Hoàng đảo chủ sao, thế nhưng, cũng chỉ là người giống người thôi, các người xem, ta trông bao nhiêu tuổi chứ, làm sao có thể là thê tử của Hoàng đảo chủ được!?”

Dương Quá nghe vậy, suy nghĩ một hồi, cũng thấy là một cô nương trẻ tuổi như vậy, không thể nào là thê tử của Hoàng đảo chủ được, vì vậy buông nghi ngờ xuống.

Tiểu Long Nữ im lặng từ nãy giờ bỗng lên tiếng: “Trời sáng rồi, chúng ta đi nhanh lên, nếu như người của Tuyệt Tình Cốc đuổi theo, vậy thì rắc rối!”

Phùng Hành lúc này mới nhớ đến chuyện này, lo sốt vó. Dương Quá thắc mắc vài câu, cũng bị Tiểu Long Nữ bỏ qua, nói là sau khi an toàn mới trả lời hấn.

Ở đây, mọi người chỉ có một con ngựa, theo lí, thì nên để Phùng Hành ngồi, vì nàng yếu nhất, hơn nữa cũng không còn sức chạy, thế nhưng nàng lại

không biết cỡi ngựa, trước kia Hoàng Dược Sư cũng chỉ là đi thuyền, xe ngựa, hoặc là chính hấn ôm nàng đi, chưa bao giờ để cho nàng phải bận tâm đến, nay gặp tình huống như vậy, cũng không biết làm sao.

Vì vậy, chỉ còn cách Tiểu Long Nữ cùng nàng cỡi một con ngựa. Đúng lúc này, bọn người của Kim Luân tới, vì thế, mọi người cùng nhau rời đi. Riêng Chu Bá Thông, sau khi thấy bọn người Kim Luân tới, cũng lập tức biến đi đằng nào rồi.

_

Phùng Hành ngồi trên lưng ngựa, dây cương thì bị Kim Luân cầm ở phía trước, hấn vừa cưỡi ngựa vừa dắt ngựa cho nàng, cả bọn chậm chậm mà đi, không còn vội vã như mấy ngày trước.

Nàng buồn bực nhìn cặp tình nhân tay trong tay ở phía trước, trong lòng thì phun tào: các người thật sự là người cổ đại sao, mức độ sến súa của mấy người còn vượt hơn cả các cặp tình nhân thời hiện đại, có lẽ ở bên Tây mới có thể sánh được với mấy người!!!

Hai ngày nay, nàng thật sự là bội phục cặp đôi này rồi, khanh khanh tata thì không nói, thế nhưng, nhiều người nhìn như vậy, thật sự là...xấu hổ quá.

Thế nhưng, nhìn Tiểu Long Nữ đang vui cười hạnh phúc ở phía trước, ở gần với Dương Quá, thì có nghĩa là số lần phát độc tăng lên nhiều. Tuy vẫn không thấy nàng ta tỏ vẻ gì, nhưng nàng biết, độc có phát.

Điều này khiến cho nàng nghĩ đến, sau khi tới Tương Dương, nhất định sẽ nhờ Quách Tĩnh dùng nội công áp chế độc một chút, sau đó nhờ Hoàng Dung tìm tới cái ông thần y gì đó, hoặc ít nhất thì nhờ Nam Đế cũng được.

Tiểu Long Nữ và Dương Quá dù sao cũng là cháu của bọn họ, lại có công giữ gìn Tương Dương, chắc chắn họ sẽ giúp.

Ở đằng sau, Phùng Hành đang rối rắm suy nghĩ, thì chợt, nghe giọng của Dương Quá:

-“Hoàng phu nhân, hiện giờ chúng tôi chuẩn bị đi đến một nơi, phu nhân có tính toán gì không, có cần chúng tôi liên hệ với gia nhân của phu nhân không?” (Dương Quá không hề biết Phùng Hành là tên của thê tử Hoàng Dược Sư nha, cho nên nghe tên xong cũng không có phản ứng gì.)

Chuyện Phùng Hành từng nói mình đã có phu quân với Công Tôn Chỉ, Tiểu Long Nữ vẫn nhớ, vì vậy nói cho Dương Quá, mặc dù vậy, ai cũng không hề nghĩ tới, họ Hoàng này là Hoàng Dược Sư.

Phùng Hành nghe Dương Quá hỏi, liền nói: “Ta tính đến Tương Dương thành, ta và phu quân bị lạc nhau ở đó, nên ta tính tới đó chờ hấn.”

Dương Quá cũng có nghe Tiểu Long Nữ nói đến chuyện Phùng Hành vì cứu nàng khỏi tự sát mà bị trôi từ Tương Dương thành đến Tuyệt Tình Cốc, khi ở đó thì lại rất sẵn sóc cho Tiểu Long nữ, vì vậy, trong thâm tâm, hấn hết sức biết ơn Phùng Hành.

Sau khi thấy nơi Phùng Hành đi cũng là nơi hấn muốn tới, nên Ingò lời mời: “Ta và cô cô cũng muốn tới Tương Dương, hay là như vậy, chúng ta đi cùng đi, có ta và cô cô đi cùng, sẽ an toàn hơn.”

Tuy đã biết trước hấn sẽ nói vậy, nhưng Phùng Hành vẫn ra vẻ vui mừng hớn hở gật đầu. Tuy hai ngày nay nàng luôn ở cùng với họ, thế nhưng mỗi khi nói đến chuyện của Quách Tĩnh và Hoàng Dung, mọi người đều tránh đề nàng nghe thấy, dù gì trông nàng cũng là người Tống.

Cả bọn Kim Luân, ngoại trừ Kim Luân thì không ai ăn mặc giống Mông Cổ, vì vậy họ cũng không sợ nàng nghi ngờ. Phùng Hành cũng rất phối hợp mà tỏ vẻ không biết gì, nên lần này Dương Quá mới chịu dẫn nàng theo mà không sợ nàng phá hư kế hoạch báo thù của hấn.

Sau khi quyết định đến Tương Dương, Dương Quá chia tay với bọn Kim Luân, lên đường tới Tương Dương thành. Lần này cũng là Dương Quá cưỡi một con ngựa, Tiểu Long Nữ và nàng một con.

Sau một ngày một đêm đi liên tục, đến lúc trời tối, cuối cùng họ cũng đã đến Tương Dương.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Ban đêm, thành Tương Dương vẫn được canh giữ rất nghiêm ngặt, cổng thành đóng chặt, binh lính trên Tường thành thì hết sức cảnh giác.

Dương Quá phải hô to báo tên họ, sau khi hai huynh đệ họ Võ xác nhận, mới ra lệnh cho binh lính mở cổng thành.

Phùng Hành đi theo bọn họ đến chỗ ở của Quách Tĩnh, Hoàng Dung, trong lòng thì đang hồi hộp từng đợt. Dù gì một nhà họ Quách cũng là thân thích

của “nàng”, bây giờ gặp họ, Phùng Hành vẫn có một chút lo lắng.

Quách Tĩnh, Lỗ Hữu Cước và một người trung niên trông có vẻ rất trí thức ra đón bọn họ. Nhìn thấy Dương Quá, Quách Tĩnh trông rất vui mừng, trò chuyện mấy câu, Phùng Hành mới biết, người trí thức kia là đồ đệ của Nam Đế, Chu Tử Liễu.

Trên bàn cơm, Phùng Hành nhìn Quách Tĩnh, quả nhiên, cả người đầy chính khí, trông chính trực vô cùng. Thế nhưng lại không thể giấu được vẻ mệt mỏi do phải trấn giữ thành bấy lâu.

Sau khi hỏi thăm chuyện của Dương Quá, lúc này Quách Tĩnh mới chú ý tới Phùng Hành: “Quá Nhi, vị cô nương này là...?”

Theo cách đi đứng của nàng ta, hẳn đã nhận ra, đây là người võ công không cao, nói đúng ra thì giống người mới tập thôi, ngay cả bọn đệ tử tập nham cũng không thắng nổi, nhưng cách ăn mặc lại cho thấy, không phải xuất thân từ nhà tầm thường, nên hẳn liền thắc mắc.

Dương Quá, liền giới thiệu Phùng Hành với Quách Tĩnh: “Quách bá bá, đây là Hoàng phu nhân, trên đường đã giúp Quá Nhi một vài việc, nay Hoàng phu nhân đang thất lạc với phu quân, vì vậy mong Quách bá bá cho nàng ta ở lại một vài hôm, chờ phu quân nàng tới tìm.”

Quách Tĩnh nghe nói Phùng Hành có ân với Dương Quá, thì cười khách sáo cảm tạ, sau đó nhiệt tình nói Phùng Hành cứ yên tâm chờ cho tới khi phu quân tới đón.

Trong quá trình nói chuyện, Dương Quá cũng từng hỏi đến Hoàng Dung, thế nhưng Quách Tĩnh cho biết, hai hôm nữa nàng ta sẽ lâm bồn, vì vậy lúc này không tiện ra ngoài.

Nghe được không thể gặp được Hoàng Dung, không hiểu sao trong lòng Phùng Hành lại có một chút thất lạc, nàng không hiểu, theo lý thì Hoàng Dung và nàng không có quan hệ gì, biết được sẽ gặp Hoàng Dung, nàng cũng từng hỏi hớp, nhưng nếu không gặp được, nàng lại cảm thấy tiếc nuối.

Sau khi ăn uống xong xuôi, Quách Tĩnh liền sắp xếp cho bọn họ nghỉ ngơi. Phùng Hành quay về phòng. Nhớ tới Quách Phù mà nàng nhìn thấy khi nãy.

Vẫn còn là một con nhóc con, nàng ấy rất xinh đẹp, nếu nhìn kĩ, sẽ thấy Quách Phù trông giống nàng 3 phần, phần còn lại chắc giống mẹ nàng ta, Phùng Hành nghĩ.

Đối với Quách Phù, nói thật thì Phùng Hành không hề ghét. Tuy nói nàng ta điêu ngoa tùy hứng, đánh đá, đầu óc lại không thông minh, thế nhưng, có một điểm mà Phùng Hành thấy Quách Phù rất giống Hoàng Dược Sư.

Đó là tính bao che khuyết điểm, tuy Quách Phù đối với mọi người chưa ngoa, đánh đá, nhưng đối với người trong nhà lại rất nhu thuận, hiểu chuyện, vì người nhà có thể hy sinh cả tính mạng.

Nếu không phải như vậy, vì sao sau này Quách Tương bị bắt, ngay cả Quách Tĩnh lẫn Hoàng Dung đều muốn “vi đại nghĩa diệt thân”, bỏ qua con gái của mình, thì chỉ có Quách Phù một mình xông lên, muốn cứu muội muội.

Đến bây giờ, Quách Phù vẫn chưa làm ra chuyện gì lớn, cho nên Phùng Hành quyết định, sẽ canh Quách Phù thật kĩ, quyết không để cho Quách Phù phạm sai lầm. Cháu gái của nàng, không nên như vậy.

Suy nghĩ xong xuôi, Phùng Hành yên tâm đắp chăn, đi ngủ. Thế nhưng nàng đã không để ý. Bất giác, trong thâm tâm nàng đã coi Quách Phù, Hoàng Dung là người nhà của mình rồi.

_

Sáng hôm sau, khi Phùng Hành thức dậy, thì mọi người đã ra ngoài đánh giấc rồi.

Nhắm nháp bánh bao mà gia tộc mang lên, bây giờ là lúc chiến sự khó khăn, cũng không ai rảnh rỗi mà nấu mấy món ngon cho nàng, cũng may mà mấy ngày ăn uống ở Tuyệt Tình Cốc, nàng đã dần quen ăn những món bình thường.

Chỉ nếu như là lúc trước, Hoàng Dược Sư nuôi nàng kĩ như vậy, thì sợ là không nuốt nổi mấy cái bánh này.

Từ hôm qua Hoàng Dung cũng đã nghe đến việc Dương Quá đưa một người lạ tới. Do được Chu Tử Liễu nhắc nhở, nàng cũng nghi ngờ Dương Quá, hôm qua nàng cũng đã nói cho Tĩnh ca ca, thế nhưng huynh ấy cũng rất tin tưởng Dương Quá.

Vì vậy, nàng định đến gặp vị Hoàng phu nhân này một lần, xem xem có tìm được manh mối nào không.

Khi Hoàng Dung đến, chỉ thấy một nữ nhân mặc áo xanh nhạt đang ngồi gặm bánh bao. Mái tóc trên đầu được tùy ý cột lại bằng một sợi dây lụa màu xanh, trên đầu không có thêm trang sức gì cả.

Thật ra, bình thường đều là Hoàng Dược Sư tết tóc cho nàng, nàng cũng không tự làm được, khi đến Tuyệt Tình Cốc, thì có Tiểu Long Nữ giúp nàng, nhưng hôm nay thì mọi người lại ra ngoài đánh giấc hết, không có ai giúp đỡ, Phùng Hành chỉ tùy ý cột lấy.

Hoàng Dung gõ gõ cửa phòng, nói: “Hoàng phu nhân, ta vào được chứ?”

Phùng Hành quay người lại thì nhìn thấy một nữ nhân rất xinh đẹp, bụng đã nhô cao, liền biết, đây chính là Hoàng Dung, bất giác, nàng đã buông bánh

bao xuống, đến bên người Hoàng Dung, dịu dàng ta vào phòng:

-“Mời vào, mời vào!”

Hoàng Dung từ khi nhìn thấy gương mặt của Phùng Hành, vẫn cứ nhìn chăm chăm vào nàng, cho đến khi Phùng Hành đỡ nàng ngồi lên ghế, mới hoàn hồn lại. Nhìn dung nhan hết sức quen thuộc trước mắt, Hoàng Dung bỗng thấy ánh mắt cay cay.

Từ khi thành thân đến nay, nàng đã không còn được vào mặt thất thăm mẹ nữa, nhưng gương mặt đã nhìn từ nhỏ đến lớn, sao nàng có thể quên. Sau một thời gian dài, lại nhìn thấy dung nhan quen thuộc, không khỏi khiến nàng xúc động.

Nhìn kĩ Phùng Hành mấy lần, nàng mới lên tiếng hỏi thăm: “Ta tên Hoàng Dung, phu quân tên Quách Tĩnh, Hoàng phu nhân có thể gọi ta là Quách phu nhân.”

-“Quách phu nhân.” - Hình như hơi rối loạn bởi phận một chút, thế nhưng bây giờ nàng thật sự không dám nói sự thật cho Hoàng Dung nghe.

Dù sao, chuyện người chết sống dậy quả thật là khó tin, nói không chừng, người ta còn cho nàng là có ý đồ.

Hoàng Dung nghe vậy thì mỉm cười, sau đó lại hỏi: “Nghe Quách Nhi nói, vì giúp nó mà phu nhân bị lạc khỏi phu quân, thật sự là có lỗi. Hoàng phu nhân có thể nói cho ta biết, mọi chuyện là như thế nào không, ta có thể nhờ cái bang tìm phu quân giúp.”

Phùng Hành mỉm cười: “Không có gì, ta và phu quân đến Tương Dương thăm người thân, nhưng giữa đường thì lạc nhau. Nếu Quách phu nhân có thể giúp, thì thật không còn gì bằng.”

Hoàng Dung nhìn như không để ý, hấp một ngụm trà, sau đó hỏi: “Chẳng biết quê quán của phu nhân ở đâu, có thể cho ta biết không, như vậy cũng tiện để ta tìm người thông báo cho gia nhân. Biết đâu bây giờ, phu quân của phu nhân đã về đến cố hương rồi.”

Phùng Hành nghe vậy, vội vàng lắc đầu, chắc chắn nói: “Không đâu, nếu không tìm được ta, hẳn sẽ không trở về.” – Theo những gì nàng hiểu về hắn, nàng có thể chắc chắn như vậy.

Ánh mắt Hoàng Dung lóe lóe, cười nói: “Có vẻ như người rất tin tưởng phu quân của mình.”

Phùng Hành gật đầu, cười vô tâm vô phé nói: “Tất nhiên rồi!”

Nói xong, Phùng Hành không tự chủ được uống một hớp nước. Nàng biết, Hoàng Dung đây là muốn moi tin từ nàng.

Hoàng Dung quan sát Phùng Hành một hồi, lại hỏi: “Nhìn phu nhân còn trẻ như vậy, không biết năm nay đã được bao nhiêu?”

Phùng Hành nghe hỏi, ngẫm nghĩ một hồi, nói: “Ta năm nay 23.” Nhưng mà là tuổi tâm lí, nàng nhủ thầm.

Hoàng Dung thờ dãi trong lòng, mặc dù biết là không thể, nhưng nàng không tự chủ được muốn dò hỏi người này. Tuy nay nàng đã thành gia thất, thế nhưng, niềm khát khao đối với mẫu thân lại chưa hề vơi đi. Vì vậy, khi nhìn thấy Hoàng phu nhân, lại thấy nàng nói phu quân mình họ Hoàng, thì lại không tự chủ được suy nghĩ lung tung.

Nghĩ đến đây, nhìn nhìn gương mặt trẻ tuổi tươi tắn của Phùng Hành, trong lòng lại ề ề ảm nùng, cũng phải thôi, làm sao có chuyện người trước mắt đây lại là mẹ của nàng được. Thế nhưng, thật sự là giống quá.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Ngồi nói chuyện một hồi, Hoàng Dung cũng rời khỏi, trước khi đi, nàng còn dặn Phùng Hành cứ tùy ý, nếu có gì không vừa lòng thì cứ nói ra. Dù biết là không phải, nhưng gương mặt của Phùng Hành khiến Hoàng Dung không tự chủ được muốn đối xử tốt với người này.

Tiến Hoàng Dung đi, Phùng Hành ngồi lại trên bàn, suy nghĩ về đoạn đối thoại của hai người. Nàng biết, Hoàng Dung hơi nghi ngờ thân phận của nàng, nhưng cũng chỉ là nghi ngờ mà thôi. Bởi vì gương mặt này là của Phùng Hành, nên mới khiến Hoàng Dung mơ màng một thoáng.

Nghĩ đến đây, nàng lại bắt đầu rối rắm, không biết phải đối xử với Hoàng Dung ra sao. Tuy nói hiện tại Hoàng Dung là nữ nhi của nàng, thế nhưng, nói theo một cách khác, Hoàng Dung cũng không phải là con của nàng. Để một người mới 23 tuổi như nàng nhận là mẹ của một đứa con gái còn lớn tuổi hơn mình, nói thật, có chút khó chấp nhận.

Ngày hôm đó, quân đội trấn giữ thành Tương Dương chiến thắng trở về, không khí u ám mấy ngày qua đã biến mất, đại soái mở tiệc linh đình chúc mừng, khắp nơi trong thành đều rất náo nhiệt, Phùng Hành cũng được mời đi tham dự, thế nhưng, nàng lại từ chối.

Thật tình là nàng không thích hành động của Quách Tĩnh chút nào, cứ thích làm anh hùng rơm, bộ cha người đặt cho người cái tên Tĩnh thì người cứ phải nhớ đến mối thù Tĩnh Khang gì đó hả, sau đó đâm đầu chạy đi đánh giặc.

Quân triều đình mãi cũng không chịu viện trợ, vậy mà còn ngu ngu đưa mặt ra cho người ta giết, đúng là đầu óc ngu si, trong đầu chỉ biết ngu trung.

Phải nói, trong phương diện đánh giá Quách Tĩnh, nàng và Hoàng Dược Sư có suy nghĩ giống nhau, đúng là phu xướng phụ tùy mà.

Mọi người đều kéo nhau đi dự tiệc, Phùng Hành một mình ngồi trong sân hóng gió, trước mặt là đĩa điểm tâm, tuy nói không phải do đích thân Hoàng Dung xuống bếp, nhưng vì để bảo đảm chất lượng cuộc sống, Hoàng Dung cũng dạy một ít bản lĩnh cho đầu bếp.

Vì vậy mà chất lượng ẩm thực của Phùng Hành cũng được nâng lên, khiến nàng vui mừng biết mấy.

Nhâm nhi miếng bánh hoa quế, hấp một ngụm trà thơm, nhìn về phía ngôi đình cách đó không xa. Nơi đó, Quách Phù cùng với Võ Đôn Nho đang “tâm tình”.

Tuy với trình độ của Phùng Hành thì không thể nghe được gì, nhưng dựa vào tình hình hiện nay, thì chắc là Võ Đôn Nho đang tán tỉnh Quách Phù, còn Quách Phù thì phối hợp e thẹn một chút, sau đó làm giá một chút.

Cắn hết hai cái bánh hoa quế, Võ Đôn Nho cũng rời đi. Thế nhưng, nàng vừa cầm cái bánh hoa mai lên nhâm nhi, Võ gia lại tới nữa, lần này là Võ Tu Văn. Cứ như nhìn một bộ phim với nội dung y hệt, nhưng nam chính bây giờ đã thay đổi.

Phùng Hành lại rót một ly trà, lắc lắc đầu, cái tình dây dưa giữa hai người như thế này, 99% không phải là gen nhà nàng, chắc chắn là của tên Quách Tĩnh kia. Dù sao, nếu năm đó Thành Cát Tư Hãn không có ý định xâm chiếm Trung Nguyên, có khi Quách Tĩnh bây giờ là Kim Đào Phò Mã rồi ấy chứ.

Phùng Hành lúc này vẫn chưa ý thức được, không tự giác, nàng đã xem Quách Phù là cháu gái của mình, còn bàn luận về gen của nhà mình nữa. Điều này cũng có nghĩa, tuy bề ngoài nàng đang rối rắm, thế nhưng trong tâm, nàng đã tự xem Hoàng Dung là nữ nhi nàng sở sinh rồi. Cái tính bao che khuyết điểm nặng nề ấy, đúng là đặc trưng của Đào Hoa đảo.

Sau khi Võ Tu Văn rời đi, Quách Phù cũng định trở về phòng, nhưng khi nàng xoay người, lại nhìn thấy Phùng Hành đang ngồi ở phía xa xa, vì vậy thay đổi ý định, đến gần nói chuyện. Cái người này, chính là cùng về đây với tên Dương Quá kia.

Bởi vậy, khi Phùng Hành đang mắng Quách Tĩnh ngon lành, thì Quách Phù đã tiến tới, rất tự nhiên ngồi xuống trước mặt nàng, còn không khách khí rót cho mình một ly trà khác. Sau đó khinh khinh nhìn Phùng Hành, mở miệng:

“Ngươi thấy rồi?”

Phùng Hành ngơ ngác nhìn Quách Phù đang ngồi trước mặt, hỏi: “Thấy gì?”

Quách Phù cảm tức liếc người trước mặt, khi nhìn thấy đôi mắt mơ màng của nàng, trong lòng lại ghen khui: “Hừ! Chính là chuyện lúc nãy!”

Phùng Hành không để ý gương mặt thối của Quách Phù, cười cười nói: “À, Quách đại cô nương, đúng là nhiều người theo đuổi.”

Quách Phù nghe nàng ta nói như vậy, thì khoái trá hất mặt lên: “Tất nhiên, ta đường đường là nữ nhi của Quách đại hiệp và Hoàng bang chủ, người có mặt một chút, tất nhiên là chọn ta. Không giống một số người, không biết tốt xấu, cũng không ngần ngại xem, vị trí của mình là ở đâu, làm sao có thể khiến bản cô nương để mất tới!”

Phùng Hành nhìn Quách Phù đang oán giận trước mặt, nàng biết Quách Phù đang nói tới Dương Quá, cầm bình trà lên, châm cho nàng ta một chút, không để ý nói:

“Phải phải, nữ nhi của Quách đại hiệp và Hoàng bang chủ là giỏi nhất, không nam nhân nào chống lại được sức quyến rũ của nàng ta.”

Quách Phù đang cảm thấy sung sướng khi được Phùng Hành khen ngợi, thế nhưng, câu nói tiếp theo lại khiến nàng không vui được nữa.

“Chứ không phải bị sức quyến rũ của Quách Phù thu hút.”

_ Hết chương 25 _

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Au: Hoa Sơn Trà

Be: rinnina

Lời nói của Phùng Hành thật sự đã khiến Quách Phù tức giận, nàng ta lập tức đứng phắt dậy, đập bàn, hùng hổ nói: “Người nói cái gì?”

Phùng Hành không để ý đến hành động của nàng ta, tự nhiên nói tiếp: “Ta nói có gì không đúng? Quách đại tiểu thư, con gái của Quách đại hiệp và Hoàng bang chủ.”

Thấy nét mặt nàng ta từ từ âm trầm, Phùng Hành lập tức đứng lên, đưa tay dọn dẹp những thứ trên bàn, vừa nói:

– “Nếu như bỏ đi những tiền tố lúc này, thì có ai biết cô nương là ai chứ, mà cũng chẳng ai cần biết đâu. Cha cô, mẹ cô, nhắc đến họ, không ai dùng tên gọi ‘đệ tử Bắc Cối’ hay ‘con gái của Hoàng Dược Sư’ cả, thế nhưng, liệu có ai từng gọi cô là Quách Phù chưa. Tiểu cô nương, cô vẫn chưa làm được gì cả, tất cả những gì cô nương làm cho tới bây giờ là dựa vào danh tiếng của cha mẹ để hất mặt lên, kiêu ngạo với đời thôi.”

Cô nương vui vẻ vì có nhiều người theo đuổi, nhưng liệu trong những người đó, có ai là thiếu niên anh tài, có ai, vì cô nương mà mạng sống cũng không cần chưa. Không có, đúng không. Cô nương xem thường Dương Quá, cảm thấy hắn là cô nhi, bán hàn. Ấy vậy mà người ta ai cũng biết đến hắn, gọi hắn là “Dương huy nh đệ”, có võ công cao ấy chứ.

Cô nương xem thường Long cô nương, nhưng người ta lại có Dương Quá yêu thương, yêu hơn cả chính hắn. Thật ra, trong thâm tâm cô nương cũng hiểu rằng, cô nương đang ghen tị với họ.

Cô nương mở miệng là xem thường hắn, xem thường tình yêu của hai người họ, mở miệng là một đồng thứ lễ giáo gì đó. Nói thật, cũng may là không ai lấy cô nương để liên hệ với ngoại công của cô nương. Thử nghĩ coi, cháu gái Đông Tà mà lại nông cạn như vậy. Người của Đào Hoa đảo ai mà không coi thường lễ đời, chỉ làm theo ý mình thích chứ. Chẳng trách hắn không muốn gặp các người.

Hơn nữa, ngoài miệng thì xem thường bọn họ, nhưng cô nương lại tự nhiên mà gần gũi với cả hai huynh đệ nhà họ Võ. Chà, hành động này cũng tuân theo lễ giáo thật đấy.”

– “Đó là vì ta lớn lên cùng với bọn họ, thân như người nhà.” – Nghe đến đây, Quách Phù không nhịn được phẫn bác. Thế nhưng, gương mặt trắng bệch của nàng ta lúc này cũng đã tiết lộ tâm tình của mình.

Phùng Hành uống một hớp trà, sau đó nhìn thẳng vào mắt Quách Phù, cho đến khi nàng ta chịu không nổi, phải quay đầu sang chỗ khác thì mới nói tiếp:

– “Trong lòng cô nương có nghĩ như vậy hay không thì tự cô nương biết rõ. Thế nhưng Quách Phù, cô nương nên nhớ, một nữ nhân chỉ có thể lấy một phu quân. Hành động nửa vời của cô nương bây giờ, sớm muộn gì cũng có kết quả xấu xảy ra thôi.”

Nói xong, không nhìn gương mặt trắng bệch của Quách Phù, quay lưng đi tới trù phòng. Nãy giờ nói nhiều, nàng hơi đói. Đi được vài bước, nghĩ nghĩ, lại nói:

– “Một điều cuối cùng. Quách Phù, việc cô nương cứ ở giữa hai nam nhân như vậy. Cho dù sau này cô nương có thành thân với một trong số họ hay thành thân với người khác, nếu như phu quân của cô nương nhớ đến việc này, thì họ sẽ nghĩ gì về cô nương.”

Nói xong, Phùng Hành bước thẳng. Theo lí mà nói, Quách Phù là cháu gái của nàng, vì vậy, nàng không muốn nàng ta giống như trong nguyên tác, làm bậy như vậy. Cháu gái của Đông Tà, phải là người mà người người ngưỡng mộ, chứ không phải “Quách đại cô nương.”

Phùng Hành quay lưng bước đi mà không nhận ra, tại một chỗ gần đó, có một người đã chứng kiến tất cả. Người đó nhìn theo bóng lưng của Phùng Hành, đôi mắt ẩn chứa sự nghi ngờ.

Sáng hôm sau, khi Phùng Hành ngáp ngắn ngáp dài đi tới trù phòng dùng bữa sáng thì thấy trong phủ vắng đến kì lạ. Hỏi han thì mới biết, thì ra huynh đệ nhà họ Võ đêm qua trà trộn tới chỗ quân Mông Cổ, mong lập được đại công nào đó, ai ngờ bị bắt.

Phùng Hành nghĩ, không phải linh như vậy chứ, ngày hôm qua nàng vừa mới “trù ẻo” xong, hôm nay chuyện xấu thật sự tới rồi.

Chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra, hai huynh đệ nhà họ Võ cuối cùng cũng được cứu về thôi. Hơn nữa, hành động lần này cũng khiến cho Dương Quá coi bỏ khúc mắc về thù hận của cha hắn với Quách Tĩnh, nhưng hình như cái giá phải trả là Quách Tĩnh bị thương nặng vì cứu hắn.

Nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng không có thiệt hại gì to lớn, vì vậy không quan tâm nữa. Thế nhưng, không hiểu sao trong thâm tâm nàng lại có một cổ bất an, dường như, có chuyện gì đó mà nàng quên mất, một chuyện rất quan trọng.

Phùng Hành cứ thấy trong lòng bồn chồn mãi, cho đến khi Quách Tĩnh và Dương Quá cùng nhau đi tới chỗ bọn người Mông Cổ, sự khó chịu trong lòng lại dâng lên. Thật ra, là chuyện gì.

Sau khi bọn họ đi, tất cả mọi người đều tập trung trong đại sảnh. Hoàng Dung và Tiểu Long Nữ đang ngồi ở chủ vị, Quách Phù từ khi nàng bước vào tới giờ, vẫn không dám nhìn nàng, mọi người không ai nói gì, khiến bầu không khí trở nên yên tĩnh, áp lực lạ thường.

Phùng Hành bất an cắn cắn ngón tay, đây là một trong những thói quen xấu của nàng, cứ hề căng thẳng, là cắn ngón tay. Nhớ lúc đầu khi vừa “nhập” vào thân thể này, do lo lắng Hoàng Dược Sư sẽ phóng phụ cốt châm vào người mình mà nàng cũng từng lo sợ mấy hồi, cứ hay cắn ngón tay.

Bị Hoàng Dược Sư răn dạy mấy lần, mới bỏ bớt. Nay không có hấn ở bên cạnh, cái thói quen này cũng bắt đầu quay lại.

Hoàng Dung dường như cũng nhận ra tâm hồn nàng không yên, vì vậy lên tiếng hỏi: “Phu nhân có chuyện gì sao, không khỏe à, có cần nghỉ ngơi không?”

Phùng Hành giật mình, đưa mắt nhìn sang, thấy Hoàng Dung đang dùng ánh mắt lo lắng, dịu dàng nhìn mình, nàng cũng có vài phần cảm động. Lại nhìn thấy cái bụng nhô cao của Hoàng Dung, Phùng Hành liền lắc đầu:

“Ta không sao, ngược lại là phu nhân, người cũng sắp lâm bồn rồi, lúc này là lúc nên nghỉ ngơi cho tốt mới phải.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Au: Hoa Sơn Trà

Be: rinnina

Hoàng Dung nghe nàng nhắc tới đứa bé, thì nhẹ nhàng vuốt bụng, nói: “Ta không muốn quay về phòng, sợ quay về rồi, lòng lại lo lắng hơn trước. Ta muốn mình có thể nghe được tin tức của Tĩnh ca ca sớm nhất.”

Phùng Hành thấy Hoàng Dung cố chấp, cũng không khuyên nữa. Nhìn nhìn cái bụng của Hoàng Dung, đây là long phượng thai Quách Tương và Quách Phá Lỗ. Trước kia khi xem phim, nàng chú ý tới Quách Tương nhiều hơn, vì nàng ta gặp nhiều rắc rối hơn.

Nhưng bây giờ khi nghĩ đến Quách Phá Lỗ, Phùng Hành lại nhủ thầm, Quách Tĩnh cuối cùng cũng có con trai để nối dõi.

Chợt, đang suy nghĩ về Quách Phá Lỗ, bỗng hình ảnh của một đứa bé khác không tự chủ mơ hồ lướt qua đầu Phùng Hành

“Sư mẫu, sư mẫu, bọn sư huynh lại bắt nạt con.”

“Sư mẫu, Mặc Nhi nhất định sẽ bảo vệ muội muội/đệ đệ.”

“Sư mẫu đừng lo, con thật sự không đau, thật đấy, người xem...”

Phùng Hành hai tay ôm trán, gương mặt hoảng hốt, miệng run run khẽ gọi: “Mặc Nhi.”

Đến lúc này, nàng đã nhớ ra chuyện gì rồi, hèn gì từ sáng tới giờ nàng luôn bồn chồn không yên..

Gương mặt Phùng Hành trắng bệch, trong lòng lại rối như tơ vò, Phùng Mặc Phong, đệ tử nhỏ nhất của Hoàng Dược Sư, là đứa bé được nàng yêu thương nhất. Nhưng hôm nay, nếu như mọi chuyện xảy ra giống như trong nguyên tác, thì nó sẽ mất mạng vì cứu Quách Tĩnh và Dương Quá.

Phùng Hành bối rối cắn ngón tay, đây là một thói quen xấu của nàng, trong lòng đang gấp đến cực điểm. Nàng muốn đi cứu Phùng Mặc Phong, nhưng nàng lại không biết võ công, nàng lại không có cách nào nói cho Hoàng Dung và Tiểu Long Nữ biết mọi chuyện.

Đang suy nghĩ phải làm thế nào, thì một giọng nói chứa đầy lo lắng vang lên: “Hoàng phu nhân, phu nhân không được khỏe sao, gương mặt trắng bệch rồi kia.” – Đó là Hoàng Dung.

Phùng Hành ngẩng mặt lên, thì thấy Tiểu Long Nữ, Quách Phù cũng đều đang nhìn mình, liền nói: “Không có gì, chỉ là... hơi có chút bất an mà thôi.”

Hoàng Dung thấy Phùng Hành thật không sao, liền yên tâm, cười trấn an nói: “Phu nhân không cần quan tâm quá, Tĩnh ca ca võ công cao cường, ở đó có mấy người có thể đầu lại huynh ấy, lại có Quá Nhi đi cùng, sẽ không sao đâu.”

Phùng Hành cúi mặt xuống, suy nghĩ một hồi, lại ngẩng lên, nhìn thẳng vào ánh mắt của Hoàng Dung: “Thế nhưng, nếu bọn Mông Cổ dùng thủ đoạn thì sao? Quách đại hiệp dù gì cũng là chủ soái quân ta, họ sẽ làm mọi giá để lưu hấn ở lại.”

Hoàng Dung nghe xong, gương mặt cũng trở nên phiền muộn: “Cái này, ta cũng có nghĩ đến, chỉ sợ là bọn Mông Cổ dùng ám chiêu, cho dù có Quá Nhi...” Nói đến đây, Hoàng Dung chợt nghĩ đến chuyện Chu Tử Liễu đã nói mấy ngày hôm trước.

Lần này trở về, thái độ của Quá Nhi rất lạ, nàng đã nghĩ, có khi nào Quá Nhi nghi ngờ cái chết của cha nó là do bọn họ làm, nên ghi hận hay không. Tình ca ca tin Quá Nhi như vậy, nếu như Quá Nhi thật sự muốn đánh lừa huynh ấy, sẽ rất dễ dàng.

Nghĩ đến khả năng này, tâm tình Hoàng Dung cũng đứng ngồi không yên, cuối cùng, không nhịn được nữa, đứng lên nói: “Không được, ta phải đến chỗ Tình ca ca.”

Phùng Hành nghe vậy thì cả kinh, nàng muốn cứu Phùng Mặc Phong, nhưng cũng không muốn Hoàng Dung đi nạp mạng.

Quách Phù đã đứng lên, lại gần nắm lấy tay Hoàng Dung, sốt sắng nói: “Không được, mẫu thân, người bây giờ cũng sắp lâm bồn rồi, nếu đi sẽ rất nguy hiểm.”

Nói xong lại oán hận nhìn Phùng Hành: “Cũng tại người nói vậy, cha ta võ công cái thế, làm sao có thể có chuyện gì chứ.”

Phùng Hành không có thời gian quan tâm đến Quách Phù, cũng lo khuyên can Hoàng Dung: “Phải đó, phu nhân cũng sắp lâm bồn rồi, nếu như bây giờ đi, chẳng phải sẽ liên lụy Quách đại hiệp và Dương Quá sao?”

Hoàng Dung ngồi xuống, có vẻ như đã không còn muốn đi nữa, nhưng gương mặt vẫn còn rất lo lắng: “Vậy phải làm sao đây, Tình ca ca và Quá Nhi có thể sẽ gặp nguy hiểm.”

Phùng Hành cũng không biết phải làm sao, suy nghĩ một hồi, chợt, một ý nghĩ lóe lên trong đầu, nàng liền nói: “Phu nhân đừng lo, không phải Dương Quá đã đi theo sao, nếu như Quách đại hiệp thật sự gặp chuyện, Dương Quá chắc chắn sẽ liều mạng để cứu hân, dù sao, từ lớn tới nhỏ, Quách đại hiệp luôn rất thương Dương Quá mà.”

Ở bên kia, Tiểu Long Nữ luôn im lặng từ nãy tới giờ, khi nghe tới câu nói của Phùng Hành, cũng không khỏi phải suy nghĩ. Đúng vậy, Quá Nhi luôn nói Quách bá bá đối xử với hân rất tốt, Quách bá bá của hân rất thương hân.

Tuy lần này Quá Nhi mang trong mình thù hận, nhưng Quá Nhi thật sự có thể xuống tay sao? Nếu như hân không thể thì sao, nếu như Quá Nhi mềm lòng, cả Quá Nhi cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Phùng Hành đã thử thả mồi câu, thế nhưng mãi vẫn chưa thấy Tiểu Long Nữ lên tiếng, tưởng mình đã thất bại. Ai ngờ, khi Phùng Hành đang nghĩ sẽ tự mình đi, thì Tiểu Long Nữ cuối cùng cũng mở miệng: “Quách phu nhân, ta sẽ đi!”

Tiểu Long Nữ đồng ý đi, Phùng Hành rất là vui mừng, nếu như nàng ấy đi, chắc chắn sẽ không sao. Tiểu Long Nữ võ công rất cao, hơn nữa cả hai người lại còn có chiêu song kiếm hợp bích. Tiểu Long Nữ, Dương Quá, Quách Tĩnh hợp lại là dư sức đấu với Kim Luân rồi.

Còn về phần những người khác, nếu như Kim Luân đã giải quyết, thì còn lo lắng gì nữa, đám còn lại cũng chỉ là tép riu thôi.

Sau khi Tiểu Long Nữ đi, mọi người vẫn tiếp tục ngồi ở đại sảnh, ngay cả bữa trưa cũng là dùng ở đây. Khi không có tin tức của mọi người, không ai có thể thoải mái nghỉ ngơi cả. Ngay cả Hoàng Dung cũng không nghe lời khuyên, chỉ đứng ở đại sảnh.

Đến một lúc sau, Võ Tu Văn và Võ Đôn Nho cũng trở về, sau khi cả hai bước vào đại sảnh, Hoàng Dung và Quách Phù lập tức hỏi thăm tin tức của Quách Tĩnh, biết là Quách Tĩnh và Dương Quá vẫn còn ở lại đó, Hoàng Dung âm trầm nói:

-“Quả nhiên không sai, bọn họ muốn đối phó với Tình ca ca, chắc chắn sẽ không để cho hai người bọn họ bình yên trở về.”

Sau khi hỏi thăm xong, Hoàng Dung cũng chẳng thêm để ý đến hai huynh đệ Võ gia nữa, chỉ có Quách Phù hùng hùng hổ hổ mắng bọn họ một trận.

Phùng Hành cũng rất bất mãn với hành động ngu ngốc của hai huynh đệ Võ gia, nhưng nếu suy cho cùng, thì cũng do Quách Phù kích thích nên mới như thế, vì vậy nàng cũng không tiện nói gì.

Mọi người lại đợi thêm một hồi, đến khi trời tối, cuối cùng cũng đợi được bọn Quách Tĩnh về, ngoài ra còn có một người nam nhân trung niên cả người đầy máu đang thoi thóp.

Mọi người ngay lập tức vây quanh họ, mau chóng tiến hành công đoạn chữa thương.

Khi Phùng hành đến gần Phùng Mặc Phong, bàn tay nàng không ức chế được run run, trong lòng như có cái gì đó nghẹn khuất, nước mắt muốn ứa ra.

Dường như cảm nhận được điều gì, Phùng Mặc Phong hơi hơi mở mắt, nhìn thấy hình bóng quen thuộc mờ mờ ảo ảo xuất hiện trước mắt, dùng giọng nói yếu ớt, thều thào, không xác định gọi:

-“Sr...mẫu?”

Nước mắt của Phùng Hành cuối cùng cũng rơi xuống, nàng bắt lấy bàn tay đầy vết sẹo của hân, giọng nói nhỏ đến mức khó nhận ra: “Mặc Nhi!”

Chương 28

Au: Hoa Sơn Trà

Be: rinnina

Vết thương của Quách Tĩnh hơi nặng, cần phải ở trong phòng vận công điều tiết, riêng Phùng Mặc Phong, do nội thương hơi nghiêm trọng một chút nên không thể không nhờ Chu Tử Liễu và Lỗ Hữu Cước hợp lực lại chữa thương.

Ngồi nghe Dương Quá kể lại mọi chuyện, Phùng Hành âm thầm đỏ mặt. Quả nhiên là giống như nguyên tác, Dương Quá muốn mượn tay người Mông Cổ giết chết kẻ thù giết cha của mình là Quách Tĩnh.

Thế nhưng sau khi nhìn thấy Quách Tĩnh tuy bị thương đầy người, vẫn không do dự mà chạy đến ‘cứu hấn’, thì Dương Quá cảm động, tuy nhiên, cũng đã muộn rồi.

Bọn họ đã bị quân Mông Cổ bao quanh, cho dù võ công của hai người đều cao, nhưng đứng trước thiên quân vạn mã, vẫn không thể thoát được. Ngay lúc này, Phùng Mặc Phong từ đâu lao ra, tử chiến với quân Mông Cổ để tìm đường thoát cho Dương Quá và Quách Tĩnh lúc này đã ngất xỉu.

Ngay lúc tưởng chừng như mọi chuyện đã không thể thay đổi, Tiểu Long Nữ cũng tới kịp, có sự giúp đỡ của Tiểu Long Nữ, tuy nói không đến mức thắng được bọn chúng, nhưng thoát đi cũng không phải là chuyện khó, cũng nhờ vậy mà mọi người mới còn mạng về đây.

Phùng Hành nghe xong, lập tức quay về phòng chăm sóc cho Phùng Mặc Phong, Quách Tĩnh có Hoàng Dung, Dương Quá lại có Tiểu Long Nữ, không cần nâng phải quan tâm.

Nhìn gương mặt đầy phong sương của Phùng Mặc Phong, tuy nàng không phải là người đã từng trải qua những cảnh trong quá khứ đó với Phùng Mặc Phong, nhưng nàng cũng không thể không chế nước mắt lại muốn chảy ra, những hình ảnh đó lại càng hiện ra nhiều hơn:

–“Sur mẫu, con hái hoa đào mà người thích nhất nè !”

–“Sur mẫu, nếu như sau này người có sư đệ thì người thích đặt tên gì cho hấn?”

–“Tên à ? Sư phụ con muốn đặt là Hoàng Ngạo, nhưng ta lại muốn nó tên là Hoàng Hy hơn.”

–“Tại sao vậy?”

–“Hy của hy vọng, chẳng phải là rất hay sao? Hoặc là Tường Nhi, cũng được.”

–“Tường Nhi? Hy Nhi? Ngạo Nhi? Dung Nhi? Nhiều quá, vậy biết chọn cái nào đây?”

–“Vậy thì dành cho những đứa tiếp theo.” – Người nam nhân nào đó bất ngờ bước vào phòng nói.

Nàng không thể nào tưởng tượng được, đứa trẻ trong trí nhớ nay lại trở thành người nam nhân mặt nhuốm đầy dấu vết của năm tháng.

Đệ tử của Hoàng Dược Sư đều là cô nhi, nhưng Phùng Mặc Phong lại còn thảm hơn, hấn bị bỏ ngay khi vừa mới sinh, cũng không biết họ của mình là gì. Vì vậy, Phùng Hành lấy họ của nàng cho hấn, bởi thế, đứa trẻ này thân thiết với nàng hơn cả.

Đợi đến nửa đêm, bên ngoài lại có động tĩnh, Phùng Hành biết, đây là lúc Hoắc Đô đến đưa thư thay cho Kim Luân, cũng biết với bản sự của nàng thì cũng không nên ra góp vui, vì vậy ngoan ngoãn ở trong phòng.

Đến sáng, cuối cùng Phùng Mặc Phong cũng tỉnh dậy, đúng lúc Phùng Hành đang bung cháo cho hấn. Vừa nhìn thấy Phùng Hành, đôi mắt Phùng Mặc Phong dán vào nàng, Phùng Hành để cháo qua một bên, sau đó cũng yên lặng nhìn hấn.

Đợi một hồi, chỉ thấy Phùng Mặc Phong dùng giọng nói khàn khàn của mình nói: “Là sư mẫu đúng hay không ?”

Phùng Hành không dám nhìn hấn, giả điên nói: “Sư mẫu ? Tiên bối đang nói cái gì, ta không hiểu?”

Phùng Mặc Phong nghe nàng nói vậy thì kích động muốn xuống giường, như muốn tiến về phía nàng, Phùng Hành thấy vậy, liền đi lên vài bước đỡ lấy hấn, Phùng Mặc Phong liền thuận thế cầm chặt tay nàng, đôi mắt đầy sự tha thiết nói:

-“Sư mẫu, con biết chắc đó là người mà, người nuôi con đến lớn, sao con có thể không nhận ra người được, cho dù người có hóa thành tro, con cũng nhận ra người.”

Người ta cũng đã nói như thế, nàng lại không thể chối nữa, liền nhẹ nhàng vuốt tóc hần, nói: “Bây giờ con còn yếu lắm, ăn miếng cháo trước đã, có gì chúng ta nói sau.”

Phùng Mặc Phong ngoan ngoãn ngồi xuống giường, cầm lấy bát cháo mà ăn, tuy hần không hiểu sao sư mẫu đã chết nay lại xuất hiện bên người hần, thế nhưng, đối với hần, sư mẫu là mẫu thân của hần... tuy bây giờ thì nhìn hần giống trường bối của nàng hơn, thế nhưng, cho dù sư mẫu có là cô hồn dã quỷ, hần cũng không sợ.

Cả hai người ngồi trong phòng, Phùng Hành kể sơ mọi chuyện cho Phùng mặc Phong nghe, cũng nói cho hần biết việc nàng đang bị lạc với Hoàng Dược Sư, khi nghe nàng nhắc đến Hoàng Dược Sư, Phùng Mặc Phong hơi cứng người lại một chút, nhưng sau đó lại tỏ vẻ không có gì.

Hai người ngồi trong phòng mà không hề hay biết, chiến hỏa bên ngoài đã bắt đầu, một nguy cơ mới lại muốn xảy ra.

Khi Phùng Hành đang ngồi nói chuyện với Phùng mặc Phong, bỗng, một tiếng nói đầy nội lực vang lên, phá vỡ sự bình tĩnh của mọi người.

-“ Quách đại hiệp, Hoàng bang chủ, lão phu đến thăm các người đây!”

-“Kim Luân đến rồi!” – Phùng Hành hô lên một tiếng, sau đó quay sang Phùng Mặc Phong, nói: “Ta đi ra ngoài xem một chút, sẽ trở lại ngay.”

Khi thấy Phùng Mặc Phong gật đầu một cái, liền chạy ra khỏi phòng. Vừa đi đến bên ngoài, nàng nhìn thấy Dương Quá và Tiểu Long Nữ đang đối phó với người của Kim Luân.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Au: Hoa Sơn Trà

Be: rinnina

Khéo léo tránh né bọn họ, Phùng Hành đi tới phòng của hai vợ chồng Quách Tĩnh.

Đi đến trước cửa phòng, nàng không do dự mà đẩy ra, đi vào luôn. Nhìn thấy là nàng mà không phải người của Kim Luân, hai vợ chồng thoáng thở ra một hơi, nhưng chưa đợi cho nàng chào hỏi cái gì, Hoàng Dung liền ôm bụng, khụy xuống, gương mặt nhẵn thành một đoàn.

Phùng Hành thấy vậy cũng cả kinh, nhanh chóng chạy đến bên cạnh nàng ta, Hoàng Dung một tay ôm bụng, một tay chống đất, đau đớn hô: “Có lẽ, ta sắp sinh rồi!”

Tuy đã biết trước mọi việc, thế nhưng lúc này Phùng Hành cũng không tránh khỏi sững sốt, sắp sinh rồi, nàng phải làm thế nào. Trong trường hợp như vậy, tìm đâu ra bà đỡ cho Hoàng Dung, nhưng nếu không sinh đứa bé ra, cả mẹ lẫn con đều sẽ gặp nguy hiểm.

Phùng Hành tìm tòi trong trí nhớ, sau đó nói với Quách Tĩnh đang luống cuống bên cạnh: “Nhanh truyền nội lực lại giúp nàng ấy có sức, điểm vào huyệt Hợp Cốc của nàng ấy.”

Nói xong, liền đưa tay tháo thắt lưng của Hoàng Dung ra, cời phần y phục phía dưới, nàng tính, tự mình đỡ đẻ.

Làm xong mọi chuyện, nhưng thấy Quách Tĩnh vẫn còn chưa làm theo những gì nàng nói, Phùng Hành liền nóng nảy, mắng: “Ngươi còn làm gì đấy, mau làm đi!”

Quách Tĩnh bị nàng quát, nhưng cũng không hành động, Hoàng Dung đang đau đớn cực độ, thấy vậy liền nói: “Tĩnh ca ca, huynh mau làm theo đi, sẽ không sao đâu.”

Có được câu nói của Hoàng Dung, Quách Tĩnh không do dự nữa, Phùng Hành ở bên này nhẹ giọng trấn an Hoàng Dung:

-“Không sao, sẽ không sao đâu, dù sao ngươi cũng sinh một lần rồi, không có gì phải sợ cả.”

Gương mặt Hoàng Dung đỏ đầy mồ hôi, nhìn nàng gật đầu, nhưng không nói gì. Hoàng Dung bây giờ chưa thể sinh ngay được, Phùng Hành liền tranh thủ

chạy xuống bếp múc một bát cháo đã được nung nấu vào lúc nãy cho Phùng Mặc Phong mang tới cho Hoàng Dung.

Ở bên ngoài loạn vô cùng, người người chạy trốn, người của Kim Luân đánh vào, mọi người đều ra sức đối phó, Phùng Hành sử dụng khinh công của mình, may mắn thoát khỏi một đám người, trở lại phòng. May mà số nàng còn tốt, trên đường không gặp cao thủ nào.

Đút từng muỗng cháo cho Hoàng Dung, sau đó lại nhờ Quách Tĩnh truyền nội lực cho nàng ấy. Tuy nói nàng chưa sinh con, nhưng ít nhất trí nhớ vẫn còn, nên nàng không quá ngỡ ngàng, nhanh chóng dựa vào những gì Hoàng Dược Sư đã làm khi ấy, nói lại cho Quách Tĩnh.

Cũng đến lúc Hoàng Dung phát động, bên ngoài liền bị phóng hỏa, người cũng tràn vào, Quách Tĩnh không thể không buông Hoàng Dung ra, đối phó với đám người đó, cũng đã bay những tia lửa bén đến gần bọn họ.

-“Hít sâu, dùng sức, dùng sức một chút... lại hít sâu...”

-“aaaa.....aaaaa.....aaaaaaaaaa..á, đau quá.....”

Phùng Hành cũng khẩn trương không kém, nàng lại xoa bụng Hoàng Dung một lần nữa, lại dùng giọng nói trấn an nàng ta.

Hoàng Dung giờ đã đau không chịu nổi, sinh con nhưng không có hoàn cảnh đàng hoàng, xung quanh lại đầy khói lửa, nàng ta cảm thấy khó khăn hơn bao giờ hết. Cuối cùng, chịu không nổi, Hoàng Dung hô:

-“Đau quá.....aaaaa.....aaa.. mẩu thân.....mẩu thân...Dung Nhi đau quá.....aaaa!”

Vừa nghe thấy giọng nói tê tâm liệt phế của Hoàng Dung, nước mắt Phùng Hành cũng không khống chế được, nàng nhanh chóng nắm chặt tay Hoàng Dung, hô:

-“Ta đây, mẩu thân đang ở bên cạnh Dung Nhi đây, sẽ không có chuyện gì đâu, mẩu thân sẽ luôn ở đây....Dung Nhi, cố sức lên!”

-“Mẩu thân...”

-“Dung Nhi, Dung Nhi, ta đây, dùng sức đi, mạnh một chút!”

-“Aaaaaaa.....aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

-“Ra rồi, thấy đầu rồi!” – Phùng Hành mừng rỡ kêu. Hoàng Dung nghe vậy, càng thêm dùng sức rặn, cuối cùng, tiếng khóc của đứa bé cũng vang lên.

Quách Tĩnh đang chiến đấu bên kia cũng mừng rỡ hô: “Sinh, sinh rồi!”

Phùng Hành bế đứa bé ra, đưa cho Quách Tĩnh, sau đó nói: “Vẫn còn một đứa nữa!”

Ngay lúc này, Tiểu Long Nữ xông vào, vừa vận đờ lấy một căn xà nhà đang rơi xuống. Quách Tĩnh nhìn thấy nàng, liền không do dự đưa đứa bé cho nàng, nhờ nàng bảo vệ nó.

Tuy Phùng Hành cũng biết, lần này Tiểu Long Nữ mang Quách Tương đi, sẽ gặp rắc rối, thế nhưng, lúc này cũng không còn cách nào khác, để Quách Tương ở lại, càng nguy hiểm hơn.

Sau khi Tiểu Long Nữ đi, Quách Phù và huynh đệ Võ gia liền xông vào, ngay cả Phùng Mặc Phong cũng có mặt, vừa nhìn thấy nàng, hấn liền gọi: “Sur mẫu!”

Phùng Hành không có thời gian để ý đến bọn hấn, nàng đang giúp Hoàng Dung sinh đứa thứ hai, Quách Phá Lỗ.

Ngay lúc này, một người mà nàng không ngờ tới lại xuất hiện.

Kim Luân đứng trên nóc nhà, nhìn xuống dưới, mỉm cười: “Thật không ngờ, ta lại có thể nhìn thấy mọi người đông đủ như vậy!”

Mọi người cả kinh, ngay cả Phùng Hành cũng hoảng sợ không kém, chẳng phải lúc này, Kim Luân nên đuổi theo Dương Quá hay sao, sao hấn lại xuất hiện ở đây.

Mọi người nhanh chóng lao vào đánh nhau với Kim Luân.

Một tiếng khóc vang lên, Quách Phá Lỗ, đứa con trai của Quách Tĩnh cuối cùng cũng ra đời. Hoàng Dung sinh xong, cả người không còn sức lực, lo lắng nhìn mọi người đang họp lại đối phó với Kim Luân.

Trong bọn họ, huynh đệ Võ gia lẫn Quách Phù đều thuộc dạng tầm thường, nhanh chóng bị hấn đánh ra ngoài. Còn lại Quách Tĩnh và Phùng Mặc Phong, nhưng giờ cả hai đang bị thương, hợp sức lại đối phó với Kim Luân cũng hơi miễn cưỡng.

Hoàng Dung liền nhìn qua Phùng Hành đang ôm Quách Phá Lỗ, kiên định nói: “Mau ôm đứa bé đi đi!”

Phùng Hành quay sang, bắt ngờ nhìn Hoàng Dung, chỉ thấy nàng ta nhìn thẳng vào mắt nàng, nói: “Nhờ người hãy bảo vệ tốt nó, mẩu thân!”

Phùng Hành nhìn vào đôi mắt nghiêm túc của Hoàng Dung, cũng biết, thân phận cậu mình đã bị nàng ta đoán được, cũng không kéo dài nữa, nàng gật đầu, sau đó ôm đưa bé chạy trốn.

Chỉ là lần này, Kim Luân không cho nàng cơ hội đó, hần nhanh chóng giải quyết xong Quách Tĩnh và Phùng Mặc Phong, liền chặn trước mặt nàng, mỉm cười nói:

-“Hoàng Phu nhân, đã đâu không gặp, mau đưa đứa bé cho ta!”

-“Không đòi nào!” – Phùng Hành trả lời, càng ôm chặt đứa bé trong tay. Hoàng Dung và Quách Tĩnh đều khẩn trương nhìn nàng.

Kim Luân thấy nàng từ chối, ánh mắt trở nên ám ám, mỉm cười nói: “Không đưa sao? Không sao, lão phu sẽ tự lấy!”

Nói xong, hần lập tức vươn tay về phía nàng, tốc độ của hần rất nhanh, Phùng Hành không thể tránh được. Mọi người khẩn trương hô:

-“Mẫu thân!”

-“Sur mẫu!”

-“Hoàng phu nhân!”

Ngay khi bàn tay của Kim Luân sắp đụng vào nàng, một tiếng xé gió liên vang lên ngay bên tai, một viên đá nhỏ đánh trúng tay của Kim Luân, còn mang theo một cỗ kinh lực hùng hậu khiến hần phải lui về phía sau.

Cùng lúc đó, Phùng Hành cảm thấy một lực đạo nhẹ nhàng nhưng đầy sức mạnh, kéo nàng vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

-“Cha!” – Tiếng hô vui mừng của Hoàng Dung vang lên bên tai.

Phùng Hành chỉ cảm thấy mình bị vây quanh bởi một hơi thở quen thuộc, bàn tay đang vây quanh eo nàng cũng mạnh mẽ như ngày nào, chợt, nàng cảm thấy ánh mắt mình cay cay, lúc này đây, nàng chỉ muốn bỏ nhào vào lòng hần để kể hết tất cả những ủy khuất mà nàng phải chịu.

Kim Luân nhanh chóng phản ứng lại, lập tức đánh ra một chưởng phong về phía Hoàng Dục Sur.

Chỉ thấy Hoàng Dục Sur hoàn toàn không hề chớp mắt, một bàn tay vẫn ôm thất lung Phùng Hành, tay kia thì thông thả đỡ lấy chưởng phong của Kim Luân, sau đó xoay tròn, một chiêu Lạc Anh Thần Chưởng nhanh chóng đẩy đi chưởng phong của Kim Luân.

Kim Luân nhìn tay áo bị phá một mảnh lớn của mình, âm thầm may mắn, nếu như lúc này không tránh kịp, thì bây giờ bị phá sẽ chính là cánh tay của hần.

Tuy khiếp sợ trước sức mạnh của người mới tới, nhưng hần vẫn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, tay ôm quyền, nhìn người nam nhân mặc áo xanh đang tỏa ra khí tràng cường đại trước mắt, nói:

-“Chiêu vừa rồi quả là cao diệu, không biết các hạ đây là cao nhân phương nào?”

Tay Hoàng Dục Sur vẫn đang ôm hông Phùng Hành, không mặn không nhạt phun ra ba chữ: “Hoàng Dục Sur!”

Kim Luân đầu tiên là sững sốt một lúc, như thể hần không ngờ người nam nhân tuấn tú trước mắt lại chính là Đông Tà Hoàng Dục Sur, một trong ngũ tuyệt của võ lâm. Biết là hôm nay mình không thể chiếm được thượng phong, cũng không có chấp, cười hòa nhã:

-“Hôm nay có lẽ không phải là thời cơ tốt, ta không làm phiền mọi người nữa, đợi ngày khác, nếu có cơ hội, lão phu sẽ lại bàn luận một phen.”

Nói xong, liền dùng khinh công phi đi.

Sau khi hần đi rồi, quách Tĩnh, Quách Phù đỡ Hoàng Dung dậy, vừa sinh xong, hạ thân nàng ta vẫn còn dính đầy máu, Phùng Hành thấy Hoàng Dục Sur không khỏi nhú mày, liền lên tiếng:

-“Bây giờ nhanh chóng đưa Dung Nhi đi nghỉ ngơi đi!”

Quách Tĩnh cùng Quách Phù liền tìm một gian phòng chưa bị hư hại, đưa Hoàng Dung vào, còn bản thân hấn và huynh đệ Võ gia, sau khi hành lễ với Hoàng Dược Sư xong, cũng nhanh chóng cáo lui, đi ra ngoài giúp mọi người dập lửa.

Trong phòng chỉ còn Phùng Hành, Hoàng Dược Sư, Hoàng Dung và Quách Phá Lỗ và Quách Phù. Quách Phù vẫn còn rất sợ ngoại công của nàng, nên nhanh chóng giành lấy công việc nấu nước, chuồn đi mất.

Bên trong lại chìm vào một bầu không khí im lặng. Hoàng Dung nhìn cha mình đang lạnh lùng nhìn người trước mặt, lại nhìn Phùng Hành có chút co quắp, ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng, liền mở miệng:

-“Quả nhiên ta đã đoán không sai, người là mẫu thân!”

Phùng Hành nghe lời này, quay lại nhìn Hoàng Dung, đến bên giường ngồi xuống, nắm lấy bàn tay của nàng. Hoàng Dung cầm tay nàng, lại nói tiếp:

-“Ta đã nghĩ, trên đời làm sao có thể có người giống nhau đến như vậy, hơn nữa, lại còn mặc đúng một trong những bộ y phục mà cha chuẩn bị cho nương, vì vậy ta đã sớm nghi ngờ, lại thêm mấy lần quan sát, ta đã chắc chắn, người là mẫu thân ta!”

Phùng Hành nghe xong liền hiểu rõ: “Thì ra Dung Nhi đã sớm nghi ngờ ta ?!” – Hèn chi nàng ấy đối xử với nàng tốt như vậy, lại còn trong lúc dầu sôi lửa bỏng, tin tưởng nàng như vậy, thì ra là biết sự thật từ trước.

Hoàng Dung nhìn mẫu thân của mình, lại nhìn cha luôn không dời mắt khỏi nàng, mỉm cười một cái, sau đó lại quay sang Phùng Hành hỏi:

-“ Vì sao đã đến thăm ta rồi, lại không chịu thừa nhận thân phận thật sự, mẫu thân còn biết, khi ta nhận thấy người có thể là mẫu thân của ta, ta đã vui đến chừng nào không?”

Phùng Hành nhìn Hoàng Dung cuối cùng cũng rơi nước mắt trước mặt, ánh mắt nàng cũng không kiềm chế được mà rơi lệ. Nàng ngay từ đầu sẽ không dám cho Hoàng Dung biết sự thật, vì nàng chưa bao giờ nhận việc mình là mẹ của Hoàng Dung.

Trong thâm tâm nàng, “Phùng Hành” mới chính là mẹ của Hoàng Dung. Hoàng Dung lại thông tuệ như vậy, nàng sợ, Hoàng Dung sẽ phát hiện ra sơ hở của mình.

Nay nhìn thấy Hoàng Dung đang thương tâm trước mắt, nàng chợt cảm thấy mình thật có lỗi với nàng ấy, nhưng lại không thể biện hộ cho mình, chỉ có thể không ngừng xin lỗi:

-“Xin lỗi, Dung Nhi...Ta xin lỗi...hức...thật xin lỗi...!”

Hoàng Dung lại đưa tay lên lau nước mắt cho Phùng hành, nói: “Không sao, chỉ cần mẫu thân thật sự còn sống, là ta đã rất vui rồi, những chuyện khác, không sao cả.”

Hoàng Dung nói lời này cũng chỉ là muốn an ủi Phùng Hành, nhưng ai ngờ, khi Hoàng Dung vừa dứt lời, thân thể Phùng Hành run lên một chút.

Đúng lúc này, Quách Phù bưng nước nóng vào trong, Phùng Hành liền cùng với Quách Phù lau chùi thân thể cho Hoàng Dung và cho đứa bé. Đến khi cả hai sạch sẽ khoan khoái, thiếp đi trên giường thì nàng mới yên tâm rồi đi.

Trong cả quá trình, Hoàng Dược Sư đều không nói gì cả, chỉ im lặng nhìn mọi thứ.

_

Trong một căn phòng khác, Phùng Hành ngồi trong thùng gỗ đầy nước ấm tắm rửa, nàng thất thần nhìn vào cảnh vật phía trước, trong đầu không ngừng lặp lại câu nói của Hoàng Dung lúc này, một lúc sau, Phùng Hành chìm cả người xuống dưới nước, đợi một lúc mới nhô lên.

Bàn tay vuốt nước trước mặt, nàng cười khổ: “Thật sự còn sống ư ? Ta như vậy, có được tính là “Thật sự còn sống” không ?”

Khi nàng bước ra, Hoàng Dược SU đã ngồi sẵn trên giường, hấn đang lục lọi bao hành lí của nàng. Khi đã lục lọi xong, hấn mới quay mặt, nhìn về phía nàng, nhìn mái tóc còn ướt nước của nàng, hấn ra lệnh: “Lại đây!”

Phùng Hành đi lại, quen thuộc đưa khăn trên tay cho hấn, sau đó ngoan ngoãn nằm úp sấp trên đầu gối của hấn để hấn lau tóc cho nàng.

Đang hưởng thụ phục vụ quen thuộc, chợt, tiếng Hoàng Dược Sư vang lên: “Vì sao lúc đầu lại không nói cho Dung Nhi biết!”

Phùng Hành nghe câu hỏi của hấn, cả người cứng lên một chút, nhưng cũng không trả lời, chỉ im lặng, bàn tay nắm chặt vạt áo của hấn.

Hoàng Dược Sư sâu kín nhìn nàng một cái, hơi thở càng lúc càng âm trầm, khiến Phùng Hành cũng cảm nhận được sự nguy hiểm từ hấn. Liền quấy người một cái, không được tự nhiên nói:

-“Được... được rồi! Không cần lau nữa đâu!”

Sau đó định ngồi dậy, thế nhưng, một bàn tay của hấn đè nàng lại, không cho nàng vùng vẫy, Phùng hành sợ run một cái, nhưng cũng không vẫy nữa, chỉ

yếu ớt nói:

–“Ta muốn đi ngủ!”

Hoàng Dược Sư cũng không buông nàng ra, Phùng Hành chỉ nghe thấy giọng nói âm trầm lạnh lùng của hắn vang lên: “Vội gì? Đêm nay còn rất dài!”

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Phùng hành chỉ cảm thấy bầu không khí trong phòng trở nên nặng nề vô cùng, khiến tim bất giác đập thật nhanh. Thái độ của Hoàng Dược Sư thật lạ, có phải là hắn đã nhận ra cái gì từ nàng rồi không.

Xa nhau thời gian dài như vậy, chắc cũng khiến cho đầu óc hắn trở nên minh mẫn, không còn đắm chìm trong tin tức thê tử vừa song61b lại như lúc đầu. Như vậy, hắn có nhận ra sự kì lạ ở nàng chưa.

Nếu hắn nhận ra rồi, hắn sẽ làm gì? Liệu hắn có suy nghĩ đến khoảng thời gian ở bên nhau của hai người mà buông tha cho nàng, hay tức giận vì nàng chiếm lấy cơ thể của thê tử hắn? Liệu...hắn có muốn...giết nàng?

Những suy nghĩ ngổn ngang trong lòng khiến Phùng Hành càng không tự giác mà nắm chặt lấy vạt áo của Hoàng Dược Sư hơn, cả người nàng buộc chặt. Nàng lúc này trông như một tội phạm đang chờ phán tử hình.

Đợi hồi lâu, Hoàng Dược Sư cũng nhận ra sự run rẩy của người bên dưới, đôi môi chợt hiện ra một nụ cười tàn khốc, ánh mắt hắn nay càng thêm lạnh lùng hơn. Từ từ cúi xuống, cất lên giọng nói không một chút hơi ấm:

–“Không nói, là sợ Dung Nhi, nhận ra cái gì chăng?”

Câu nói như thể một câu tử hình, tuy đã dự đoán trước là ngày này sẽ đến, thế nhưng nàng không ngờ, khi nó thật sự đến,. Trong lòng lại khó chịu đến như vậy, trong tim như bị ai đó dùng chùy sắt cắm vào, máu nhảy đầm đìa, đau nhức không thôi.

Nhận mệnh nhắm mắt lại, trong lòng chỉ lặp lại câu nói: Hắn biết rồi, hắn biết rồi, cuối cùng hắn cũng biết hết tất cả rồi.

Thấy nàng không nói gì, Hoàng Dược Sư liền mạnh mẽ xốc nàng lên, để nàng đối diện với chính mình, bàn tay lạnh lẽo bóp lấy cằm nàng, đôi mắt sắc lạnh không một chút độ ấm, sự ôn nhu ngày xưa nay đã biến đâu mất, chỉ thấy trong đó như có vô vàn con sóng ngầm, đang chờ thời cơ mà tuôn trào.

Phùng Hành nhìn vào đôi mắt của hắn, chỉ cảm thấy nó xa lạ hơn bao giờ hết, thần thờ, nàng không biết phải nói gì. Thế nhưng, Hoàng Dược Sư lại không để cho nàng nói, hắn đã tiếp lời:

–“Thế nào? Lúc trước phải học nhiều thứ...cực khổ lắm phải không? Ngâm thơ, đánh đàn, chơi cờ,... Ta đã nghĩ, tuy là mất trí nhớ, nhưng chỉ cần nàng sống lại, thì không sao cả, thế nhưng, thời gian qua những hình ảnh của nàng lại luôn hiện lên trong đầu ta, thái độ của nàng...chột dạ?”

Mỗi một câu nói của hắn, khiến cho Phùng Hành càng thêm không thể nói gì.

–“Nàng chột dạ cái gì? Sợ cái gì? Những hành động kì lạ của nàng, như là muốn bắt chước ai đó? Thời gian qua, trong đầu của ta luôn quanh quẩn những câu hỏi như vậy? Nàng muốn bắt chước ai?”

Phùng Hành càng nghe hắn nói, nước mắt bất tri bất giác chảy ra. Đôi mắt với đôi mắt tràn ngập lửa giận của hắn, nàng nghẹn ngào, đôi môi run run bật ra vài chữ yếu ớt:

–“Xin lỗi...thật xin lỗi...ta không phải cố ý...thật xin lỗi...ta không nên nói dối ngươi...thật xin lỗi!”

Hoàng Dược Sư mặt không cảm xúc nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Xin lỗi? Nàng đã nói dối ta cái gì? Nói đi!”

Nước mắt càng chảy càng nhiều, nàng cố gắng chặn lại cơn nghẹn trong cổ họng, thốt lên những từ mà nàng đã chuẩn bị từ lâu:

–“Thật xin lỗi...ta không nên...giả làm thê tử của ngươi...thật xin lỗi...ta chiếm lấy cơ thể nàng...thật xin lỗi!”

Nàng chiếm lấy cơ thể của thê tử hắn, hưởng thụ sự sủng ái của hắn, sau đó còn mơ ước hắn, nàng biết hắn rất yêu thê tử của mình, biết hắn không muốn phản bội thê tử của mình, nhưng nàng lại không hề nói cho hắn sự thật.

Cái gọi là chờ hấn tự nhận ra gì đó, cũng chỉ là một cách trốn tránh của nàng thôi. Thật ra, trong thâm tâm nàng luôn mong, hấn mãi mãi cũng không biết sự thật, nhưng bây giờ, cái gì hấn cũng biết rồi.

Hoàng Dược Sư nhìn người trước mặt khóc thê thảm, nhưng lại chỉ dám phát ra những tiếng nấc nhỏ, gương mặt đau lòng muốn chết, nói:

–“ A. Chiếm lấy cơ thể của thê tử ta, như vậy, nàng là cái gì? Cô hồn dã quỷ sao?”

Phùng Hành nghe câu hỏi của hấn, không nói gì, chỉ khó khăn gật đầu một cái. Hoàng Dược Sư bây giờ lại tỏ ra rất bình tĩnh, dễ dàng tiếp nhận, nói:

–“ Thời gian qua, không nói sự thật, tìm mọi cách che giấu, là sợ ta giết nàng sao?”

Lúc đầu thật sự là sợ bị giết nên nàng mới không nói sự thật, thế nhưng càng về sau, lí do đó đã dần dần biến đổi rồi. Càng về sau, lòng của nàng đổi khác. Thế nhưng, lí như vậy, nàng lại không thể nói ra, nàng đã không có tư cách nói với hấn lí do đó, ngay từ đầu đã không có tư cách.

Nhìn thấy Phùng Hành khó khăn gật đầu một cái, gương mặt Hoàng Dược Sư càng thêm âm trầm, lửa giận trong lòng càng lúc càng tăng cao, đến khi không thể đè nén được nữa, hấn liền không nhận được mà cười, cười càng lúc càng lớn.

Phùng Hành bị hành động của hấn làm cho hoảng sợ, lại thấy Hoàng Dược Sư ngừng cười, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, trong đó là sự tăm tối khôn cùng. Hấn giơ tay lên, trái tim Phùng Hành chợt loạn một nhịp.

Hấn đã quyết định rồi sao, muốn xuống tay với nàng à, lại một giọt nước mắt nữa rơi xuống, Phùng Hành nhắm mắt lại, vậy cũng được, thời khắc này, nàng cũng đã chờ lâu lắm rồi. Càng nhìn thấy quá khứ của hai người càng nhiều, nàng càng biết rõ, hấn sẽ không thể yêu nữ nhân nào khác ngoài “nàng”.

Đợi hồi lâu, cũng không thấy đau đớn như dự liệu, chỉ thấy hai bên vai thêm một bàn tay, Phùng Hành mở mắt ra, đập vào mắt là đôi mắt ngập tràn lửa giận như trước của Hoàng Dược Sư, nhưng còn kèm theo đó sự thông khổ không thành lời, chỉ thấy hấn nhìn thẳng vào mắt nàng, gần từng tiếng:

–“ Nghĩ rằng ta sẽ ra tay phải không? Nàng cho là ta sẽ giết nàng – kẻ giả mạo thê tử của ta phải không?”

Thấy nàng không nói gì, chỉ ngơ ngẩn nhìn hấn, Hoàng Dược Sư liền không nhận được rống lên:

–“ Phùng Hành! Nàng cho rằng, Hoàng Dược Sư ta là một nam nhân, mà ngay cả thê tử của mình cũng nhận sai sao?”

Câu hỏi của hấn, khiến Phùng Hành vừa bất ngờ, vừa không hiểu ra sao cả, chỉ biết lảng lảng nhìn hấn. Ý của hấn là gì?

Hoàng Dược Sư lại nói tiếp: “Nàng cho là ta sẽ nhận nhầm thê tử mà mình yêu thương thành người khác hay sao? Nàng nghĩ, chỉ cần người khác mang bộ mặt này, sau đó giả dạng một chút là ta sẽ bị lừa thê thảm như thê hay sao? Trong mắt nàng, ta, phu quân của nàng là kẻ bất tài như vậy sao?”

–“ Vì sao lại không nói gì hết, lại đang cảm thấy mình chiếm lấy thân thể của chính mình à? Cầm, kì, thư, họa... cố gắng học để lừa ta? Những cái mà nàng biết, đều là ta dạy cho nàng, ngay từ khi nàng vừa chào đời, chúng ta đã được đính ước rồi, đến khi cả hai cửa nát nhà tan, cũng là ta chăm sóc nàng, ta chăm sóc nàng từ nhỏ đến lớn, sau này chúng ta còn thành thân. Vậy mà nàng nghĩ, ta có thể nhầm nàng thành ai khác sao?” (Khúc này là chém của tác giả, đừng ai đem so sánh nó với nguyên tác của Kim Dung đấy. Cơ mà gg cũng không thấy nói gì về quá trình gặp nhau của hai người nên chém thành thân mai trúc mã, hôn ước từ nhỏ chắc cũng không sao.)

Phùng Hành đang cố gắng tiêu hóa những câu nói của Hoàng Dược Sư, những gì hấn nói, khiến nàng không thể bình tĩnh được. Nàng áp ứng nói:

–“ Thế nhưng... thế nhưng ta là... ta không thể nào là nàng được. Vì ta vốn không mất trí nhớ!”

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Nói ra câu nói ấy, cả người Phùng Hành cũng trở nên không còn sức lực, nhắm hai mắt lại, nàng không dám nhìn vào ánh mắt của hấn lúc này.

Hoàng Dược Sư nghe thấy câu nói của nàng, cũng lảng lảng một chút. Đợi một hồi lâu, mới khó khăn mở miệng:

–“ Không hề mất trí nhớ, nghĩa là sao?”

Phùng Hành hít sâu một cái, nói ra bí mật mà nàng đã chôn giấu bấy lâu nay: “Ta vốn không hề mất trí nhớ, ta nhớ hết thảy về mình, tên của ta là Phùng Tường Hy, một cô gái bình thường, sống một cuộc sống bình thường, vẫn đi học và sinh hoạt như bao người khác, đến năm 23 tuổi thì bị tai nạn xe, khi tỉnh dậy, ta đã thấy mình ở trong thân xác này rồi!”

Nàng nước mắt lên, cố gắng nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, quả nhiên, trên gương mặt của hắn đầy vẻ không thể tin nổi, nói tiếp:

-“Vì vậy, vốn không có cái gì là mất trí nhớ hết, chỉ là bởi vì ta không phải là Phùng Hành, cho nên ta không thể nhớ được những gì đã từng xảy ra giữa hai người mà thôi!”

Sau khi nói xong, nàng liền cúi mặt xuống, như một phạm nhân chờ đợi tử hình. Nói ra sự thật, nghĩa là từ nay về sau, nàng không cần phải lo sợ hắn nhận ra nữa, nhưng nó cũng đồng nghĩa với việc, những yêu thương, săn sóc của hắn cũng sẽ không còn nữa.

Có lẽ sau này, chỉ còn sự lạnh lùng, tàn nhẫn, chán ghét mà thôi. Mà có khi, nàng không còn sống để nhận được sự lạnh lùng đó nữa chứ.

Hoàng Dược Sư im lặng, như thể đang suy tư cái gì đó, cúi đầu xuống nhìn nàng, nhưng chỉ nhìn được đỉnh đầu của nàng, bàn tay nhỏ nhắn của nàng đang nắm chặt nhau, các ngón tay còn hơi trắng bệch, run rẩy.

Sự kì lạ của nàng, từ khi còn ở đảo, hắn đã nhận ra, nàng đang cố gắng biến mình thành một ai khác, có đôi khi lại nhìn hắn đầy chột dạ và hoảng sợ. Lúc đó hắn chỉ nghĩ, có lẽ là do nàng không còn nhớ gì cả, cho nên hơi mẫn cảm mà thôi.

Từ khi rời xa nàng, những hình ảnh ấy lại càng thường xuyên hiện lên trong đầu, càng khiến cho hắn không vui.

Nàng không nên sợ hắn, không nên đề phòng hắn như thế. Hắn là phu quân của nàng, là người thân thiết nhất của nàng, cho đến khi nàng mất trí nhớ, hắn càng là người duy nhất nàng có thể dựa vào.

Thế nhưng, hành động sợ sệt, tránh xa hắn càng khiến cho hắn nổi cơn thịnh nộ.

Cho đến khi tìm thấy nàng ở Tương Dương, nghe thấy Dung Nhi nói rằng nàng đã nói dối thân phận của mình thì hắn đã không kiềm chế được cơn giận của mình.

Vì sao nàng lại nói dối. Hay là, trong lòng nàng vốn không hề thừa nhận hắn là phu quân, thừa nhận việc bọn họ là thân nhân của nàng.

Hắn đã nghĩ, phải hỏi cho rõ, thế nhưng, không ngờ đáp án nhận được lại là như vậy.

Nhìn người đang ngồi im lặng trước mặt, một cổ nghẹn khuất dâng lên trong lòng, Hoàng Dược Sư nheo mắt lại, thâm ý hỏi nàng:

-“Ồ bên ta lâu như vậy, nàng cảm thấy, tình cảm của ta và thê tử như thế nào?”

Phùng Hành chợt nghe hắn hỏi, liền kinh ngạc ngẩng đầu lên, đụng vào ánh mắt sâu thẳm của hắn, lại cúi xuống. Suy nghĩ một chút, sau đó khó khăn nói ra:

-“Người rất yêu nàng ấy, đến nỗi, ta nghĩ rằng, ngoại trừ nàng ấy, người sẽ không còn chứa được hình bóng của bất cứ ai ở trong lòng.” – Kể cả nàng đi chăng nữa, Phùng Hành đau khổ nghĩ.

Hoàng Dược Sư lấy tay nắm lấy cằm nàng, khiến cho nàng đối mặt với mình, lạnh lùng nói: “Không sai, ngoại trừ nàng, ta không còn muốn ai khác.”

Đoán là một chuyện, nhưng khi nghe chính miệng hắn thừa nhận, lòng của nàng vẫn như bị giày xéo nặng nề.

Hoàng Dược Sư quan sát biểu tình của nàng, chợt, hắn kề gương mặt lại gần nàng, khiến nàng có thể nhìn thấy rõ từng sợi lông mi dài rậm rạp trên mắt hắn, đôi mắt đen thẫm thắm nhuốm đầy nguy hiểm, gần từng tiếng:

-“Vì vậy, ta không thể nào ngay cả thê tử của mình cũng không nhận ra được. Cho nên A Hành, câu chuyện vừa rồi của nàng, không cần biết có thật hay không, ta không muốn nghe nàng nhắc lại thêm một lần nào nữa.”

Nói xong, hắn liền đưa tay ôm lấy nàng, như muốn nằm xuống nghỉ ngơi. Phùng Hành thấy hắn cố chấp như vậy, liền lấy can đảm vùng ra khỏi vòng tay hắn, thành công khiến Hoàng Dược Sư tức giận một lần nữa, nói:

-“Thế nhưng, những ta nhớ được về cuộc sống trước thì sao. Dù sao, đây cũng là cơ thể của Phùng Hành, có lẽ, do vậy cho nên người cảm thấy quen thuộc.”

Hoàng Dược Sư thật sự không muốn tiếp tục vấn đề này nữa, nhưng thấy nàng vẫn không chịu thừa nhận thân phận của mình, liền nói:

-“Cho dù có phải là thân thể này hay không, ta vẫn có thể nhận ra nàng. Từng ánh mắt, hành động, cử chỉ của nàng, những sở thích, chán ghét của nàng, ta đều nhớ rất rõ.

Ngay từ khi nàng 8 tuổi, khi cả hai nhà chúng ta bị khép tội mưu phản mà tru di cửu tộc, ta đã chăm sóc cho nàng. Ta nhìn nàng lớn lên, quen thuộc hết thảy của nàng, cũng yêu tất cả những thứ đó. Thì làm sao, ta có thể chỉ vì thân xác này mà nhận sai nàng được chứ.

Cảm giác khi ở bên nàng là khác với mọi người, cho nên, ta không thể nào nhận lầm. Nàng là Phùng Tường Hy cũng được, Phùng Hành cũng được, nhưng, nàng chính là thê tử mà ta đã yêu thương, đó là sự thật không gì có thể thay đổi. Và bây giờ, nàng đã về bên cạnh ta rồi!”

Nói đến đây, Hoàng Dược Sư không kiềm được, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng.

Phùng Hành nghe xong những lời nói của hắn, trong lòng đã hơi dao động, nhưng nàng vẫn không khống chế được, hỏi ra vấn đề lớn nhất của mình:

-“Vậy những kí ức về kiếp trước của ta thì sao? Ta sống 23 năm đó thì sao?”

Hoàng Dược Sư ôm lấy Phùng Hành đang đầy hoang mang vào lòng, trấn an: “Trên thế gian vẫn luôn có biết bao điều kì diệu, việc nàng có thể tỉnh dậy là một điều kì diệu, có lẽ việc đó cũng vậy. Bây giờ nàng đã về bên cạnh ta, vậy thì được rồi.”

Phùng Hành dựa vào trong ngực Hoàng Dược Sư, cảm nhận tiếng tim đập có quy luật của hắn, cảm nhận bàn tay đang vuốt ve mái tóc nàng của hắn, im lặng một hồi, nàng hỏi:

-“Ngươi thật sự cảm thấy, ta... ta là Phùng Hành ư?”

Giọng nói trầm trầm của hắn vang lên, đầy kiên định: “Nàng chính là thể tử của ta!”

Sau đó, Phùng Hành không nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn để hắn ôm vào lòng như mọi lần, trong đầu không ngừng nói: nàng thật sự là Phùng Hành ư, thật là thể tử của hắn ư, nếu như đây là sự thật, thì đó chính là hạnh phúc lớn nhất của nàng.

Nếu như vậy, những hành động, những yêu thương trước kia, là thật sự dành cho nàng, mà không phải ai khác. Cho dù nàng có phải là Phùng Hành hay không, việc nàng yêu Hoàng Dược Sư là sự thật. Nay hắn đã không chán ghét nàng, còn nói nàng chính là thể tử của hắn, là Phùng Hành thật sự, vậy thì, lần này nàng sẽ không cần cố kị gì nữa, sẽ hết lòng ở bên hắn.

Còn việc trí nhớ của nàng, nàng nghĩ, cho đến khi toàn bộ trí nhớ của nàng có thể hoàn chỉnh, thì nàng sẽ tìm ra câu trả lời. Còn hiện tại, nàng chỉ muốn ôm lấy hắn, chìm vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Sáng hôm sau, khi Phùng Hành tỉnh dậy thì đã gần trưa rồi. Thức nói chuyện cả đêm khiến nàng không thể dậy sớm được.

Chải đầu, rửa mặt xong xuôi, nàng đi đến phòng của Hoàng Dung, quả nhiên Hoàng Dược Sư cũng ở đó.

Hoàng Dược Sư đang bắt mạch cho Hoàng Dung, nàng vừa mới sinh xong, cơ thể vẫn còn cần tĩnh dưỡng đôi chút, thế nhưng dù sao nàng cũng là một cao thủ, vì vậy sẽ không tốn quá nhiều thời gian.

Ngày hôm qua, sau khi gặp lại, do mãi suy nghĩ chuyện của thể tử mà hắn không ưu tiên lo cho nàng được, hơn nữa lúc đó nàng cần nhất là Quách Tĩnh, mà hắn thì không muốn gặp mặt tên gốc đó nhất, vì vậy nên thôi.

Thấy cơ thể của nàng không đáng ngại, hai người bắt đầu ôn chuyện với nhau. Dù sao, từ khi Hoàng Dung thành thân tới giờ, số lần hai người gặp mặt cũng chỉ trên đầu ngón tay. Nay Phùng Hành đã trở lại, cũng không có nhiều khúc mắc như vậy, mọi chuyện cứ bỏ qua một bên.

Vì vậy, khi Phùng Hành bước vào, là lúc hai người đang nói đến chuyện 2 đứa bé.

Quách Tương bị mất tích, Hoàng Dung lo lắng không thôi. Tuy nàng đã không còn thành kiến với Dương Quá từ sau khi hắn cứu Quách Tĩnh, thế nhưng dù sao bây giờ hắn cũng đang trúng độc hoa tình, có khi nào hắn mang Tương Nhi đi đổi lấy thuốc giải hay không.

Phùng Hành đứng bên cạnh, nghe thấy băn khoăn của nàng thì ngồi xuống trấn an:

-“Dung Nhi đừng lo lắng quá, Dương Quá sẽ không làm như vậy đâu, chắc là có chuyện gì đó nên mới chậm chạp, không đưa Tương Nhi về thôi. Có Dương Quá và Long cô nương, Tương Nhi sẽ không sao.”

Hoàng Dung nhìn nàng cười gật gật đầu, nhưng Phùng Hành vẫn nhận ra đây là nàng ta đang miễn cưỡng mà thôi. Con mình mất tích, làm cha mẹ, không ai có thể không lo lắng.

Trò chuyện dăm ba câu với Hoàng Dung một chút, đến khi Quách Tĩnh bước vào thì Hoàng Dược Sư liền kéo nàng rời đi, khiến Hoàng Dung chỉ có thể cười khổ, cha vẫn không thích Tĩnh ca ca.

Hoàng Dược Sư nắm tay Phùng Hành bước đi trên hành lang, trong phủ còn nhiều nơi bị cháy, sập vẫn chưa sửa chữa được, Hoàng Dược Sư hỏi:

-“Đã ăn gì chưa?”

Phùng Hành vừa nghe nhắc tới ăn, cái bụng lập tức không khách khí kêu một cái, sau đó nàng đỏ mặt, ngại ngùng lắc đầu.

Hoàng Dược Sư nhìn thấy hành động của nàng thì cười một cái, rồi kéo nàng đổi sang hướng khác:

-“Ta đi làm cái gì đó cho nàng ăn!”

Hắn kéo nàng tới trù phòng, sau đó Đào Hoa đảo chủ bắt đầu vén tay áo, tay cầm dao phay, nấu nướng cho thê tử của mình.

Phùng Hành ngồi nhìn bóng lưng đang bận rộn của hắn, nếu đưa Hoàng Dược Sư về hiện đại, thì sẽ là hình mẫu lí tưởng của biết bao chị em. Nghĩ xem, vừa giàu có, đẹp trai, có tài, cha mẹ chết hết, lại yêu vợ, người như vậy thì biết tìm ở đâu ra.

Cứ nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ tốt số thế, thế nhưng bây giờ người ta lại nói rằng người ta là phu quân của mình, còn mình thì vốn cũng là một nhân vật trong sách thôi, chà chà, không biết nói gì hơn.

Hoàng Dược Sư xào xong đĩa mì, bưng lại cho nàng, thấy nàng vẫn còn đang thất thần, hắn không dấu vết mà thờ dài một cái, lên tiếng : “Ăn thôi!”

Phùng Hành hoàn hồn, nhìn thấy trước bàn mình là một đĩa mì hải sản với sắc hương vị đầy đủ, nước miếng không tự chủ mà ứa ra.

Từ khi nàng và hắn tách nhau ra, nàng đã không còn được ăn những món ăn đẳng cấp như vậy nữa.

Nhận lấy đĩa do Hoàng Dược Sư đưa tới, nàng không đợi được mà gấp ngay một đĩa, cho vào miệng nhai nhai. Quả nhiên, vị chua cay mặn ngọt đều rất vừa phải, nàng còn có thể nếm ra được mùi vị của nấm trong này, sợi mì mảnh, dai dai, cộng thêm mực tươi, nghêu, tôm kết hợp với nhau một cách hoàn hảo, khiến nàng như thể bay lên.

Nhìn nhìn người trước mắt ăn mì mà cả người hưng phấn hẳn, cả gương mặt cũng trở nên ửng hồng, khóe miệng Hoàng Dược Sư nhẹ nhàng cong. Hắn dịu dàng đưa tay vén lấy sợi tóc của nàng.

Hành động này khiến Phùng Hành hơi lặng đi một chút. Từ sau buổi nói chuyện ngày hôm qua, nàng luôn có một cảm giác rất ngại ngùng khi phải đối mặt với hắn.

Phùng Hành nhìn Hoàng Dược Sư đang nhìn thẳng vào mắt mình, không nhịn được đưa mắt sang chỗ khác, ngại ngùng nói:

-“Cái đó, chàng không ăn sao?”

Hoàng Dược Sư thấy nàng tránh ánh mắt của mình, cả người trở nên âm trầm. Khi nghe thấy câu hỏi của nàng, lạnh lùng nói: “Ta ăn rồi!”

-“À...” – Không biết phải nói tiếp cái gì, Phùng Hành đành phải tiếp tục ăn, vừa ăn vừa len lén ngăm nhìn người trước mắt, nhưng mỗi khi nàng ngước mắt lên, liền đụng phải ánh mắt của hắn, hắn cứ nhìn chằm chằm nàng như vậy, cho dù là ăn sơn trân hải vị, cũng nuốt không trôi.

Khó khăn ăn xong đĩa mì, Hoàng Dược Sư kéo Phùng Hành đi tản bộ như khi còn ở Đào Hoa đảo, hắn không nói gì, chỉ im lặng dắt tay nàng đi xung quanh.

Phùng Hành thấy, cứ im lặng như vậy mãi cũng không phải là cách, vì vậy đứng lại, Hoàng Dược Sư cũng theo động tác của nàng mà dừng lại, hắn quay người lại nhìn nàng.

Phùng Hành nhìn thẳng vào ánh mắt sâu thẳm của hắn, khó khăn nói: “Chúng ta.. nói về chuyện hôm qua đi!”

Thấy nàng chủ động nhắc tới chuyện hôm qua, hắn liền nói: “Ta cảm thấy không có gì để nói!”

Phùng Hành thấy hắn không hợp tác, lại đang muốn xoay người đi, thì dùng sức kéo hắn lại, nóng nảy nói:

-“Sao có thể không có gì để nói, hôm qua chàng nói ta là thê tử của chàng, thế nhưng, với những gì xảy ra với bản thân mình, ta khó có thể tin đó là sự thật, làm sao ta có thể là “Phùng Hành” chứ!”

Hoàng Dược Sư nghe nàng cứ mãi phủ định việc này, cả người rất khó chịu, khiến hắn không muốn tiếp tục chủ đề này, có lệ nói:

-“Được, vậy nàng không phải Phùng Hành, nàng là Phùng Tường Hy.” – Gọi là gì cũng được, miễn sao đều là thê tử của hắn là được.

Phùng Hành nghe xong liền đáp: “Nếu như vậy, thì ta không thể là thê tử của chàng được.”

Nàng chưa nói hết câu, thì thấy hắn quay phắt lại, lờm nàng một cái, miệng gần từng chữ nói: “Nàng, chính, là, thê, tử, của, ta.”

-“Thế nhưng...” – Có nhiều nghi vấn như vậy, làm sao nàng có thể tin đây.

-“Không có nhưng gì hết! Ta sẽ không nhận nhầm thê tử của mình. Vấn đề này, ta không muốn nhắc lại nữa. Khi nào nàng nhớ lại tất cả, thì mọi chuyện sẽ rõ.” – Nói xong, không đợi nàng phản ứng gì, lập tức đưa tay, nhắc bổng nàng lên, đi về phòng, để nàng không thể kéo hắn lại được nữa.

Chương 34

Tuy là vẫn khó có thể tin việc mình là Phùng Hành, nhưng mấy ngày nay quan hệ giữa nàng và Hoàng Dung rất tốt.

Dương Quá vẫn chưa đưa Quách Tương trở về, khiến cho mọi người càng lo lắng hơn. Vì vậy, nàng đành thường xuyên tìm Hoàng Dung tán gẫu, để nàng ấy có thể vui lên phần nào.

Cũng nhờ vậy, mà thương thế của Hoàng Dung ngày một tốt hơn, đến nay đã có thể xuống giường đi lại, thế nhưng, khi vừa khỏi, nàng ấy lại ngay lập tức cùng Quách Tĩnh lên chiến trường lo liệu mọi việc, khiến Hoàng Dược Sư đen mặt cả ngày.

Phùng Hành chán chường đi dạo trong phủ, Quách Tĩnh và Hoàng Dung thì đi đến phủ đại soái, Hoàng Dược Sư thì lại đi nấu bữa trưa cho nàng rồi.

Nàng cảm thấy, hình như hần đang muốn dùng mỹ thực để mua chuộc nàng thì phải, nếu không, tại sao hần lại siêng như vậy.

Nên biết, khi còn ở Đào Hoa Đảo, tuy là hần cũng thường xuyên nấu cho nàng ăn, nhưng cái tần suất ba bữa cộng thêm bữa khuya và điểm tâm kiểu này, thì thật là nhiều quá rồi.

Đang nhàm chán tàn phá cây cỏ, thì một tiếng nói ập úng từ phía sau nàng cất lên: “À...bà ngoại!”

Đang quay lại, Phùng Hành không tự chủ mà trật chân một cái, bà ngoại, gì chứ, bị một cô bé trông cỡ tuổi nàng gọi là bà ngoại, nói thiệt, cảm giác rất là...ừm...khó nói.

Phùng Hành nhìn Quách Phù đang co quắp đứng sau lưng nàng, suy yếu nói:

-“Không cần nghiêm túc như vậy, gọi...cô cô là được rồi.” – Thật ra nếu người gọi ta là tỷ tỷ, ta sẽ vui hơn, nữ nhân mà, tuổi tác là vấn đề muôn thuở.

Quách Phù nghe thấy đề nghị của nàng, gương mặt xinh đẹp hơi nhăn lại, không đồng ý nói:

-“Hình như gọi như vậy, là không phù hợp.”

Phùng Hành bay nhanh nói: “Không có gì là không phù hợp cả, chúng ta là ai, là người của Đảo Đào hoa mà, người của Đảo Đào Hoa thì không câu nệ lễ pháp, lo lắng cái gì. Quyết định vậy đi, từ nay gọi ta là cô cô, hơn nữa, người thấy ta trông trẻ trung như vậy, gọi là bà ngoại thì mới là không hợp đấy.”

Quách Phù cảm tưởng, câu cuối cùng mới là ý chính đi.

Tuy vậy, nàng cũng không quá xoắn xít với vấn đề này, nói thật, gọi một người trông trẻ tuổi mình là bà ngoại, trong lòng nàng cũng thấy là lạ.

Gọi Phùng Hành một tiếng “cô cô”, thành công nhìn thấy nụ cười hài lòng của nàng ta, Quách Phù bắt đầu vô chủ đề chính:

-“Cái đó...cô cô! Xin người hãy tha lỗi cho con!”

Phùng Hành lúc này rất ngạc nhiên, nàng còn đang thắc mắc, Quách Phù tới tìm nàng là vì việc gì, dù sao mấy ngày nay, nàng ta luôn trốn tránh nàng, vậy mà hôm nay, lại tìm nàng xin lỗi.

-“ Xin lỗi về việc gì?”

Quách Phù quần bách, rồi rầm nói: “Lần trước, con đã vô lễ với người, con xin lỗi!”

A, ra là vì cái này, nói thật, nàng cũng không để bụng, tiểu cô nương này luôn có thói quen chanh chua với người khác, nàng trước khi gặp cũng đã biết rồi, vì vậy khi chứng kiến nàng ta nói chuyện với mình như vậy, nàng cũng không hề ngạc nhiên.

Hơn nữa, nàng cảm thấy, Quách Phù chỉ là một tiểu cô nương chưa trưởng thành bị chiều hư mà thôi, nhưng thâm tâm không xấu, vì vậy cũng không giận hờn gì.

Với lại dù sao người ta cũng chủ động xin lỗi rồi, nên Phùng Hành rất tốt tính, cười cười nói:

-“Không có gì, ta không để bụng chuyện đó đâu!”

Quách Phù thấy nàng dễ dàng được tha thứ như vậy, không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn, nàng cứ tưởng còn phải bị la rầy một trận chứ.

–“Cám ơn bà..cô cô.”

Bà cô cô, nụ cười của Phùng Hành liền cứng lại, đây là xưng hô kiểu gì?

Nghĩ chắc là không có chuyện gì rồi, Phùng Hành liền định đi vào phòng bếp xem Hoàng Dược Sur, vì vậy nàng vẫy tay, nói với Quách Phù:

–“Nếu đã không có chuyện gì rồi, thì về phòng nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay, ngươi cũng mệt mỏi rồi!”

Nói xong, đang tính quay người đi, thì Quách Phù liền chạy lên giữ lại: “Khoan đã!”

Phùng Hành quay người lại, chờ đợi xem Quách Phù muốn nói gì, chỉ thấy nàng ta mặt đầy rối rắm, có vẻ khó mở miệng, đợi hồi lâu, mới nói:

–“Ngươi từng nói...ta sẽ làm mất mặt ngoại công, ...điều đó, có thật không?”

Phùng Hành không nghĩ là nàng ta sẽ hỏi câu này, nàng đứng đối diện với Quách Phù, nhìn vào mắt nàng ta, người này là cháu gái của nàng và hấn, cho dù nàng có như thế nào, nàng vẫn là cháu gái của bọn họ, thế nhưng, nếu có thể, nàng thật sự hy vọng Quách Phù sẽ trở nên tốt hơn bây giờ.

Vì vậy, lúc này đây, khi nhận được câu hỏi của Quách Phù, nàng liền nghiêm túc nói: “À, đúng vậy!”

Quả nhiên, mặt Quách Phù liền trắng bệch, nàng ta run run mở miệng: “ Vì sao, ta đã làm sai điều gì sao?”

Phùng Hành bình tĩnh nhìn Quách Phù, nói: “ Chưa, nói đúng hơn là cho tới hiện tại, những việc ngươi làm, chưa gây ra hậu quả gì lớn, vì vậy, mọi người dễ dàng bỏ qua cho ngươi, thế nhưng, nếu cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó, ngươi sẽ gây ra hậu quả khôn lường, đến lúc đó, cho dù có hối hận, thì cũng muộn rồi.”

Quách Phù mê mẩn nhìn Phùng Hành, dường như không hiểu.

Nàng luôn cố gắng làm nữ nhi ngoan của cha và nương, cũng thường xuyên hành hiệp trượng nghĩa, cùng cha và nương đánh Mông Cổ, về ngoài lại xinh đẹp đáng yêu, nhưng hôm nay, lại có người nói nàng không xứng là người Đào Hoa Đảo, nàng sẽ gây ra chuyện, thật sự là làm cho nàng khó có thể chấp nhận.

Phùng Hành nhìn biểu cảm trên gương mặt Phùng Hành, cũng đoán ra nàng ta đang nghĩ cái gì, liền mở miệng nói:

–“Ngươi cảm thấy, bản thân mình không có gì là không tốt đúng không?”

Tuy Quách Phù không trả lời, nhưng gương mặt nàng ta đã biểu lộ suy nghĩ của mình. Phùng hành liền nói:

–“Vậy đi, chúng ta nói về võ công trước, không nói việc ngoại công ngươi là một trong thiên hạ ngũ tuyệt, võ công của cha mẹ ngươi cũng là nhất đẳng trên gian hồ, còn Phù Nhi, ngươi cảm thấy võ công của mình trên giang hồ, xếp thứ mấy?”

Quách Phù nghĩ nghĩ, trả lời: “Võ công của con cũng không đến nỗi nào, rất nhiều người cũng không đánh lại con.”

Phùng hành phì cười:

- “Đánh lại, cũng chỉ là bọn nhân sĩ hạng 3 thôi đúng không? Bản thân được võ công cao cường cha mẹ chỉ dạy, vậy mà chỉ đánh được bọn vô danh tiểu tốt, thật đáng tự hào, xem Dương Quá người ta coi, đánh được với cả Kim Luân quốc sư nữa kia.”

Quách Phù im lặng, tỏ vẻ cam chịu, nàng cảm thấy võ công của mình rất giỏi, thế nhưng bây giờ nghĩ lại, nàng đúng là chỉ đánh được bọn tép rieu mà thôi, so với Dương Quá, còn thua xa.

Phùng Hành lại nói tiếp: “Nói đến trí tuệ đi, Dung Nhi ngay từ khi bằng tuổi ngươi, đã mang danh là thiên tư thông minh, nhiều lần dùng trí thông minh của mình đã bại kẻ thù, còn giúp cha ngươi bày trận trong Võ Mục Di Thư, đánh người kim tan tác, vậy Phù Nhi trước giờ đã dùng trí thông minh của mình, làm được việc gì lớn chưa?”

Quách Phù suy nghĩ, nàng ngoại trừ sử dụng tiểu thông minh của mình để lấy lòng cha mẹ, đúng là chưa có làm gì lớn lao.

–“ Nếu nói đến cách ứng xử, đây là cái mà ta thất vọng về Phù Nhi nhất, ngươi coi thường người khác, tự cao về bản thân, lỗ mãng, ngu xuẩn, lại dây dưa với nam nhân, làm việc không dứt khoát.”

Quách Phù nghe đến đây, liền hô to: ‘Con không có!’

Phùng Hành nhìn Quách Phù một cái, nghiêm khắc nói:

“Không có ư, ngươi được sinh ra trong yêu thương, sống sung sướng, nên ngươi coi thường Dương Quá là cô nhi, thường xuyên ăn hiếp, sỉ nhục hấn. Đối với những người địa vị thấp, ngươi khinh thường, đây là coi thường người khác.

Người là con gái của Quách Tĩnh và Hoàng Dung, nên người tự thấy mình tài giỏi vô cùng, lúc nào cũng cao cao tại thượng, nhưng bản thân lại chẳng có tài cán gì, đây là tự cao.

Người nói chuyện xúc động, gặp chuyện thì chỉ biết xông lên, hoặc là đổ lỗi cho người khác, nhưng không chịu dùng đầu để suy nghĩ, đây là lỗ mãng.

Người không thích hai huynh đệ Vô gia, nhưng lại nghiêm nhiên nhận sự theo đuổi của họ, đây là dây dưa với nam nhân, làm việc không dứt khoát.

Người nói đi, một người nói võ công thì kém, trí tuệ thì không có, nhân cách lại như vậy, thì có tư cách gì nói mình là truyền nhân của bọn họ chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Không khí xung quanh trở nên im lặng.

Nhìn gương mặt tái nhợt, thân thể run run như thể sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào, Phùng Hành cũng cảm thấy mình nói hơi nặng.

Thế nhưng, nếu như không thức tỉnh nàng ấy, thì những chuyện mà nàng ấy sẽ làm sai trong nguyên tác rồi cũng sẽ xảy ra.

Quách Phù im lặng một hồi, cho đến khi Phùng hành nghĩ rằng nàng ta vẫn sẽ cứ yên lặng như thế và định đi tìm Hoàng Dược Sư, thì nàng ấy mở miệng:

–“Vậy...con...con phải làm sao?”

Phùng Hành nhìn Quách Phù, thấy trong đôi mắt nàng ta là sự mờ mịt, hoang mang, cộng thêm hoảng sợ, có lẽ chưa bao giờ nàng ta bị chỉ trích như vậy.

Nàng ấy luôn là nữ nhi yêu quý của Quách Tĩnh và Hoàng Dung, hai người họ luôn yêu thương nàng, sủng ái nàng ta hết mình, còn những người khác, ai mà dám làm mất lòng con gái cưng của Quách đại hiệp và Hoàng bang chủ chứ.

Phùng hành từ từ bước đến gần Quách Phù, đặt một bàn tay lên má nàng ta, nhẹ nhàng vuốt ve, cố dịu dàng nói:

–“Biết sai thì phải sửa, bây giờ chưa phải là muộn, hơn nữa, cho dù như thế nào, ta tin trong lòng Dung Nhi và Quách Tĩnh, con mãi mãi là đứa con gái mà họ yêu thương. Thế nhưng, nếu một ngày nào đó, khi nhắc đến con, người ta có thể gọi con là Quách nữ hiệp, mà không phải là con gái của Quách Tĩnh, Hoàng Dung, chắc họ sẽ càng vui hơn nữa.”

Quách Phù tha thiết nhìn Phùng Hành, hỏi: “Thật không?”

–“Ừ!” – Nàng trả lời chắc chắn. Quách Phù không xấu, nàng ấy chỉ là chưa trưởng thành thôi. Trong quá trình trưởng thành, con người ta cần những cạm bẫy, chông gai, những khó khăn,...thế nhưng, vượt qua những cái đó rồi, thì chúng ta sẽ trở thành người lớn.

Quách Phù cũng vậy, trước giờ nàng ấy luôn sống trong lớp màng bảo bọc của cha mẹ, chưa thấy những khó khăn mà mình phải chịu, vì vậy nàng ta mãi vẫn không trưởng thành.

Cuộc nói chuyện hôm nay của nàng, có lẽ vẫn chưa thể hoàn toàn thay đổi nàng ấy, thế nhưng nó sẽ giúp nàng ấy phá đi lớp màng bảo vệ ấy, đi đối mặt với những thử thách của riêng mình.

Gương mặt Quách Phù dường như sáng sủa hơn, nàng ấy nói bằng giọng nói chân thành:

–“Ừm, con sẽ cố gắng, để trở thành người mà cha, mẹ sẽ phải tự hào khi nhắc đến với người khác!”

Nói xong câu nói hùng hồn, cả hai lại hỏi thăm thêm một vài câu nữa rồi Quách Phù mới đi chăm sóc Hoàng Dung.

Quách Phù vừa đi, sau lưng Phùng Hành liền thỉnh thoảng vang lên một giọng nói:

–“Nàng thích con bé!”

Phùng Hành giật mình quay người lại, Hoàng Dược Sư đang cầm một đĩa điểm tâm, đoán chắc là cho nàng.

Phùng hành liền bước lại, cầm một cái lên ăn, rồi không biết nghĩ nghĩ sao, cũng lấy một cái đút cho Hoàng Dược Sư.

Hắn không ăn, chỉ nhìn chăm chăm nàng, cho đến khi Phùng Hành ngượng ngùng, tính bỏ tay xuống, thì mới há mồm cắn lấy miếng bánh, còn thuận tiện

liếm sạch vụn bánh trên ngón tay nàng, khiến mặt nàng chín như trái cá chua.

Rút tay xuống, Phùng Hành mới trả lời:

–“Nàng ấy là cháu gái của chúng ta, cũng không thể để người khác coi thường như vậy!”

Nghe nàng nói đến hai chữ “chúng ta”, đôi mắt Hoàng Dược Sư liền mềm mại đi, khẽ ừ một cái.

–“Cái gì?” – Hình như vừa nãy hần vừa nói gì thì phải.

Hoàng Dược Sư mỉm cười nhìn nàng, nói:

–“Không có gì, chỉ là ta thấy nàng nói cũng đúng!” – Có lẽ, lại phải đi gặp Dung Nhi một chuyến.

_

Qua ngày hôm sau, cả phủ liền nhận được một tin tức không mấy hay ho.

Lỗ Hữu Cước ngay tại cổng thành đã gặp được Tiểu Long Nữ và được nàng ta báo tin: Quách Tương đã bị Lý Mạc Sầu bắt giữ rồi, Lỗ Hữu Cước đã lệnh mở cổng thành để Tiểu Long Nữ có thể đuổi theo, đồng thời nhanh chóng quay về báo cho Hoàng Dung và Quách Tĩnh biết tin.

Quả nhiên, khi vừa hay tin, Quách Tĩnh đứng ngồi không yên, còn Hoàng Dung, nàng ấy nằng nặc đòi phải đích thân đi tìm Quách Tương về, ai khuyên cũng không nghe.

Cho đến khi Hoàng Dược Sư đáp ứng sẽ đích thân đi tìm Quách Tương về, nàng ấy mới chịu nằm xuống, thế nhưng gương mặt vẫn lộ ra nét lo lắng.

Để tránh đêm dài lắm mộng, lại sợ để lâu, tình hình Quách Tương sẽ trở nên tồi tệ hơn, thế nên Hoàng Dược Sư liền nhanh chóng sắp xếp, lên đường, đương nhiên là hần sẽ không quên mang theo phụ thuộc phẩm là nàng đây.

Vì để tranh thủ thời gian, Hoàng Dược Sư không đi xe ngựa như lúc vừa mới rời đảo nữa, mà cưỡi ngựa.

Hần ngồi ở phía sau, ôm chặt nàng vào lòng, thúc ngựa như điên, chẳng mấy chốc, đã rời khỏi địa phận thành Tương Dương.

Tuy là đi vội vàng, thế nên Hoàng Dược Sư vẫn không quên điều dưỡng thân thể cho nàng, một ngày ba bữa đều là sơn trân hải vị, cho dù chỉ là những nguyên liệu hoang dã, thế nhưng vào tay hần, thì chẳng mấy chốc đều trở thành hàng cao cấp cả.

Buổi tối, vì vẫn chưa tới thôn trấn, nên hai người đành ngủ trong rừng.

Không phải Phùng Hành chưa từng ngủ trong rừng. Trong cái lần vừa thoát khỏi Tuyệt Tình Cốc đó, khi đi theo đám người Dương Quá, nàng từng phải cùng bọn họ ngủ trong rừng một đêm.

Khi đó, tuy là xung quanh có không ít người, thế nhưng nàng vẫn không tài nào chợp mắt.

Trời thì lạnh, dưới đất lại gồ ghề, chưa kể tới mấy con muỗi cứ vo ve lại thêm nguy cơ sẽ có thú dữ tấn công bất cứ lúc nào, sáng hôm đó, nàng đã thức dậy với hai con mắt đen thui, cả người đau nhức.

Thế nhưng lúc này, được hần ôm vào lòng, ngửi thấy mùi hương, cảm nhận được hơi ấm quen thuộc của hần, nàng lại cảm thấy yên tâm hơn bao giờ hết.

Ngay cả tiếng côn trùng râm ran cũng trở thành một bản nhạc rừng tuyệt diệu.

Nàng khẽ gọi: “Dược Sư!” – Đây là lần đầu tiên, nàng không gọi cả tên lẫn họ của hần ra.

Hoàng Dược Sư nhìn nàng, nhướn mày.

Phùng Hành nhìn thẳng vào mắt hần, cười thật tươi:

–“Được trở về bên cạnh chàng, thật là hạnh phúc!”

Hoàng Dược Sư khẽ cười một cái, khiến lồng ngực hần chấn động.

Hần đặt một cái hôn dịu dàng lên tóc nàng, dịu dàng nói:

–“Ngủ đi!”

–“Ừm!”

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36

Trong khi Hoàng Dược Sư và Phùng Hành đang cố tìm tung tích của Lý Mạc Sầu, thì tại Tương Dương đã xảy ra một chuyện động trời.

Hai huynh đệ Võ gia vậy mà lại đánh nhau, khiến cha bọn hắn, Võ Tam Thông vô cùng tức tối, lại đổ hết lỗi cho Dương Quá.

Ngay lúc này Dương Quá cũng có mặt ở đây, hắn đã nhanh trí nói rằng mình và Quách Phù là lưỡng tình tương duyệt, cả hai sẽ sớm thành thân, dù cho hai người bọn họ có đánh nhau đầu rơi máu chảy đi chăng nữa, thì cũng không có tác dụng.

Câu nói này đã thành công khiến hai huynh đệ hòa hảo.

Thế nhưng, Dương Quá có nằm mơ cũng không ngờ được, lúc này Tiểu Long Nữ đã ở đó, nàng đã vô tình nghe hết tất cả và hiểu lầm.

Lại nghĩ đến tình trạng trúng độc, có lẽ sẽ không sống được bao lâu của mình, nàng ấy đã quay lại tìm Quách Phù, phó thác Dương Quá cho Quách Phù khiến cho nàng ta không hiểu ra sao cả.

Vốn định sẽ quay lại Cốc Mộ, sống hết quãng đời còn lại, thế nhưng Tiểu Long Nữ lại vô tình nghe được cuộc nói chuyện của Doãn Chí Bình và Triệu Chí Kính, biết được người cùng với nàng đêm đó không phải là Dương Quá, mà nàng đã bị Doãn Chí Bình làm nhục, phần nộ đến mức, làm cho độc hoa Tinh tái phát, phun máu ngắt xiu.

Lúc này Quách Phù cũng đứng gần đó, nghe hết mọi chuyện, liền chạy đến, đỡ Tiểu Long Nữ dậy.

Nhìn thấy gương mặt ngờ ngạc của Doãn Chí Bình cùng với vẻ kinh hoàng nhưng không thiếu vui sướng khi người gặp họa của Triệu Chí Kính, Quách Phù phần nộ la lên:

–“Toàn Chân Giáo mấy người, quả nhiên đúng như Dương Đại Ca nói, không có thứ gì tốt cả, thật làm cho người ta ghê tởm.”

Mắng xong, Quách Phù nhanh chóng đỡ lấy Tiểu Long Nữ dậy, ôm đi ra ngoài, vừa đi nàng vừa nghĩ.

Quả nhiên lúc trước nàng đã sai rồi, luôn đánh giá người khác bằng thân phận, địa vị của họ.

Xem thường Dương đại ca vì huynh ấy là cô nhi.

Khinh bỉ khi biết được Quách đại ca và Long cô nương tuy là sư đồ nhưng lại yêu nhau.

Thế nhưng bây giờ, xem đi, đường đường là những người đức cao vọng trọng trong Toàn Chân Giáo, kẻ mà cha mẹ cũng phải nể mặt, kẻ mà mình luôn kính trọng, ấy vậy mà lại làm cái chuyện ti bỉ, dơ bẩn với một cô nương, huống chi hắn còn là đạo sĩ.

Đạo gì gì chứ, ta phi. So với việc mà bọn hắn làm, thì việc của Dương đại ca và Long cô nương có là gì.

Bọn họ là lưỡng tình tương duyệt, vậy là được rồi. Cô cô nói rất đúng, mình là hậu nhân của Đào Hoa đảo, vậy thì không cần xem trọng những thứ quy củ này.

Lại nhìn Tiểu Long Nữ đang ngắt xiu trong lòng, trình tiết đối với nữ nhân rất quan trọng, không biết sau khi tỉnh dậy, Long cô nương có hành động đại dột không.

Không được, nàng phải nói cho mẹ biết, mẹ thông minh như vậy, nhất định sẽ có cách giúp Long cô nương.

Đặt Tiểu Long Nữ xuống giường xong, Quách Phù liền đi tìm Hoàng Dung.

Khi vừa thấy Quách Phù đến tìm mình, Hoàng Dung cười một cái, hỏi thăm:

–“Sao rồi, mấy ngày nay luyện công thế nào?”

Võ công của Đào Hoa Đảo, nếu không được cha cho phép, nàng cũng không được phép dạy cho Phù Nhi, mấy năm nay cũng chỉ để cho nó theo Tinh ca ca học võ công của Thất Quái.

Thế nhưng, võ công của Thất Quái thì làm sao bằng được với võ công của Đào Hoa đảo, vì chuyện này, nàng đã buồn phiền rất lâu.

Thế nhưng lần trước, cha lại nói cho phép nàng dạy võ công của Đào Hoa Đảo cho Phù Nhi, còn sợ nàng do lúc trước không học hành đàng hoàng,

không thể chỉ dạy toàn diện cho Phù Nhi, còn đưa thêm mấy bản bí tịch cho nàng, để khi Phù Nhi không hiểu, thì có thể tham khảo.

Hoàng Dung biết, thay đổi này là do Phùng Hành, trong lòng lại thêm một lần cảm thán, có mẹ thật tốt.

Quách Phù nghe Hoàng Dung hỏi, liền hưng phấn trả lời:

-“Vấn tốt ạ, bộ Bích Ba chương pháp của con tiến bộ không ít, uy lực lớn đến cả con cũng không ngờ.”

Hoàng Dung từ ái nhìn nữ nhi của mình:

-“Vậy thì cố gắng học cho giỏi, đừng để ngoại công con thất vọng.”

Quách Phù gật đầu, sau đó nhớ đến mục đích mình tới tìm Hoàng Dung, liền nói:

-“Nương, hôm nay con có chuyện muốn nói cho người.” – Sau đó nàng tức tối, phần nộ kể ra chuyện vừa nãy, đồng thời tỏ vẻ lo lắng đến tình hình của Tiểu Long Nữ.

Hoàng Dung ngồi nghe Quách Phù nói, cũng cảm thấy tức giận không thôi, không ngờ Toàn Chân Giáo, lại có hạng người như vậy, không chỉ Doãn Chí Bình, mà cả tên Triệu Chí Kinh ấy nữa, cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì.

Tuy vẫn không ủng hộ chuyện tình cảm của hai người, thế nhưng với thân phận là một nữ nhân, nàng cũng rất đồng tình Tiểu Long Nữ, huống chi nàng ta đã từng có ơn rất nhiều lần với bọn họ.

Chỉ mong sao, nàng ấy đừng suy sụp quá.

Khi bọn họ vào phòng, thì Tiểu Long Nữ đã tỉnh, đang chuẩn bị đi ra ngoài. Hoàng Dung bước tới:

-“Long cô nương, cô định đi đâu ?”

Mặt Tiểu Long Nữ vẫn lạnh lùng như trước, thế nhưng đôi mắt đã tràn đầy đau thương, nói:

-“Ta muốn đi giết chết hai người bọn họ ! Quách phu nhân muốn ngăn cản sao ?”

Hoàng Dung lắc đầu, đáp:

-“Không, đây là chuyện họ phải chịu, đã gây họa thì phải trả giá, ta chỉ sợ cô nương làm chuyện dại dột.”

Tiểu Long Nữ nghe nói bọn họ không phải đến ngăn cản nàng thì gương mặt liền dịu đi một chút, nhưng sau đó lại tự giấu nói:

-“Cho dù ta không làm chuyện dại dột, cũng không còn sống được bao lâu nữa.”

Cả Hoàng Dung và Quách Phù, khi nghe thấy câu nói đó thì đều rất bất ngờ, Hoàng Dung liền hỏi:

-“Cô nương nói vậy là sao ?”

Tiểu Long Nữ đau khổ trả lời:

-“Lúc trước ta trúng độc hoa Tinh, không có thuốc giải, cũng chỉ có thể sống được mấy ngày nữa thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Au: Hoa Sơn Trà

Be: rinnina

Mặt trời đã khuất bóng sau tàng cây, chỉ để lại một vùng đỏ nhạt trên bầu trời báo hiệu đêm sắp đến. Mọi người nhanh chóng thu dọn công cụ, đồ đạc của mình để chuẩn bị về nhà, kết thúc một ngày lao động chăm chỉ.

Dừng trước quán trọ tên Duyệt Lai, Hoàng Dược Sư phóng xuống ngựa trước, sau đó đưa tay bế Phùng Hành xuống, không để tâm đến cái nhìn kì lạ của những người xung quanh.

Cũng phải, ở một thời đại trọng nam khinh nữ như thế này, một nam nhân cho dù có là trượng phu đi chăng nữa, cũng rất ít có những hành động như thế.

Tiểu nhị nhanh chóng bước ra, đón lấy dây cương trên tay Hoàng Dược Sư, nhanh nhẩu bày ra sự phục vụ chuyên nghiệp của mình:

– “Khách quan muốn dùng bữa, ở trọ hay là cả hai ạ?”

Hoàng Dược Sư nắm tay Phùng Hành, lạnh lùng trả lời: “Cả hai!”

Vừa nghe đến là ở trọ lẫn dùng bữa, nụ cười trên mặt tiểu nhị lại nhiệt tình thêm mấy lần, liền lập tức í ới gọi vào trong:

– “Lão bản, hai vị khách này muốn ở trọ!”

Sau đó lại quay sang hai người, nói: “Khách quan mời vào trong, tiểu nhân sẽ chăm sóc ngựa của người chu đáo!”

Hoàng Dược Sư không nói gì, chỉ trực tiếp dẫn Phùng Hành vào trong.

Có lẽ tên tiểu nhị cũng đã từng gặp những vị khách kì lạ như vậy rồi, cho nên không hề cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ tươi cười dắt ngựa đi.

Đặt một phòng thượng hạng, hai người đi theo chỉ dẫn của một tên tiểu nhị khác, đi lên phòng.

Vừa xuống hành lí xuống, Phùng Hành lập tức ngã ra giường, cả ngày cưỡi ngựa bôn ba, nàng thật sự mệt chết rồi.

Hoàng Dược Sư quay lại, nhìn thấy hành động của nàng thì nhũn mảy, tiến đến bên giường, dịu dàng đỡ nàng dậy:

– “Tắm rửa xong lại dùng bữa rồi hãy nghỉ ngơi!”

Phùng Hành thuận thế dựa vào lòng hắn, lèm bèm nói: “Nhưng ta mệt quá!”

– “Ngoan, nghe lời!”

Hoàng Dược Sư cũng cảm thấy không đành lòng, thế nhưng vì sức khỏe của nàng, hắn không thể để nàng không ăn gì mà ngủ luôn được.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, sau đó là giọng tên tiểu nhị báo là đã mang nước nóng tới, Hoàng Dược Sư đành buông Phùng Hành ra, nhẹ nhàng đặt nàng xuống, sau đó đi mở cửa.

Sau khi đã chỉ đạo tiểu nhị để nước nóng xong quay lại, thì thê tử của hắn đã nhắm mắt ngủ say rồi.

Hoàng Dược Sư không dấu vết thở dài một cái, sau đó đi đến bên giường, bế nàng dậy, tự tay thoát y phục nàng, hắn tính sẽ tắm cho nàng, để nàng tranh thủ ngủ một chút, đến lúc dùng bữa, thì sẽ đánh thức nàng.

Vì vậy, trong lúc Phùng Hành mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy cả người rất thoải mái, ấm áp như được tắm suối nước nóng vậy, trên cơ thể như có một đôi tay, mát xa nhẹ nhàng những chỗ trên cơ thể nàng.

Phùng Hành thậm nghĩ, chẳng lẽ nàng đang tắm suối nước nóng tại Nhật Bản, thật thoải mái.

Cho đến khi Hoàng Dược Sư đánh thức nàng dùng bữa, Phùng Hành mới tỉnh dậy.

Cả người vẫn còn chưa tỉnh hẳn, thế nhưng nghe thấy mùi thức ăn, nàng cố gắng đánh thức bản thân, mùi vị hảo hạng như vậy, chỉ có thể là sản phẩm làm ra từ tay Hoàng Dược Sư.

Chậm chạp đi đến bên bàn ăn, ngồi xuống, đón lấy bát cơm Hoàng Dược Sư đưa tới, Phùng Hành hít một cái, thật là thơm quá.

Nhìn thấy hành động của nàng, Hoàng Dược Sư khẽ cười, lấy đũa gấp một miếng thịt gà để vào bát nàng, nói:

– “Ăn đi!”

Phùng Hành nhìn hắn cười, sau đó cũng gấp một miếng thịt gà cho hắn: “Chàng cũng ăn!”

Rồi không đợi Hoàng Dược Sư nói gì, vùi đầu vào ăn cơm.

Tuy Phùng Hành ăn nhanh nhưng động tác lại không hề khó coi. Chỉ là sau khi ăn một hồi, nàng chợt cảm thấy là lạ, vì sao cả người nàng lại cảm thấy sáng khoái như vậy, không hề có cảm giác rít rít như lúc này.

Lại cúi xuống nhìn nhìn, quần áo của nàng cũng thay đổi luôn rồi, hiện tại nàng chỉ khoác một bộ trung y màu trắng đơn giản mà thôi.

Như là đoán được cái gì, nàng dừng động tác, cắn cắn đầu nhìn Hoàng Dược Sư.

Người kia vẫn bình tĩnh ăn cơm, thỉnh thoảng lại gấp món ăn cho nàng như thể không có chuyện gì xảy ra, thế nhưng nàng càng nhìn càng đỏ mặt.

-“Dược Sư!” – Phùng Hành khẽ gọi.

-“A!”

-“Quần áo của ta...” – Phùng Hành thật không dám thốt ra những từ còn lại.

Thế nhưng ai đó lại không cảm thấy như thế nào cả, bình tĩnh nói: “Là ta thay cho nàng!”

-“À!” - Phùng Hành ngượng ngừng cắn cắn miếng thịt trong miệng.

-“Ta lúc này đã tắm cho nàng!”

-“Phụt!” – Miếng thịt anh dừng hy sinh.

Hoàng Dược Sư vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, lấy khăn tay ra nhẹ nhàng chùi lau khóe miệng cho nàng, khiến Phùng Hành đã đỏ mặt, nay càng đỏ hơn, chỉ muốn chạy vụt đi, tìm cái lỗ mà chui xuống.

Rối rắm một hồi, Phùng Hành cũng khẽ nói: “Vất vả... cho chàng quá!” - Thế nhưng lần sau thật sự không cần vậy đâu, người ta ngượng quá.

Hoàng Dược Sư nhìn nàng, lại nói: “Không sao, ta cũng tiện thể tắm luôn mà!”

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38

Bên ngoài hiện đã tối hẳn, tiếng nói chuyện rôm rả của khách trọ tại đại sảnh khiến cho không khí nào nhiệt hơn hẳn.

Thế nhưng lúc này trong phòng lại là một bầu không khí yên lặng đến quỷ dị.

Phùng Hành hận không thể một cái tát đánh chết bản thân, cho cái tội ham ngủ, cho cái tội ham ngủ.

Bị người ta thấy hết trơn, còn sờ mó lung tung nữa. Hèn gì lúc đó nàng còn tưởng rằng mình nằm mơ, đi du lịch Nhật Bản, tắm suối nước nóng, được mĩ nữ mát – xa cho, cả người thư sướng biết mấy.

Thế nhưng té ra sự thật là, nàng được mĩ nam phục vụ từ A tới Z.

“Tiện thể tắm luôn”, đây chẳng phải là nói, hẳn cũng không phải là chỉ tắm cho nàng bình thường, mà là cả hai tắm chung sao.

Cứ nghĩ tới lúc này cả hai là thân hình trần truồng dựa sát vào nhau, bàn tay hẳn còn tác oai tác quái trên người nàng, mà nàng thì uể oải, dựa hết vào người hẳn, Phùng Hành chỉ cảm thấy, cả người nóng lên.

Tầm mắt không khống chế được mà đi chuyển lên cơ thể của hắn, như muốn xuyên qua lớp áo mỏng, nhìn thấy điều kì diệu bên trong, trên mặt lại bắt đầu xung huyết.

Hoàng Dược Sư thấy Phùng Hành đang suy nghĩ cái gì, rồi lại đỏ mặt, liền hỏi:

-“Nàng đang suy nghĩ cái gì?”

Nghe thấy tiếng Hoàng Dược Sư, Phùng Hành kết thúc ảo tưởng, nhìn lại hắn, lại thấy gương mặt tuấn mĩ, ánh mắt thâm thúy đang chăm chú nhìn mình, liền dời mắt.

Thế nhưng, đập vào mắt lại là vật áo hơi rộng mở của hắn, bên trong hiện lên xương quai xanh vờn đường cong hoàn mĩ cùng với cơ ngực rắn chắc, cả người như tỏa ra hơi thở cảm dục.

Chỉ trách cái thời của nàng sao nó rộng mở quá, một kẻ chưa bao giờ có mảnh tình vắt vai như nàng cũng đã xem đủ thứ phim cấp ba, tiểu thuyết H với đủ thứ thể loại.

Bây giờ nhìn thấy Hoàng Dược Sư, lại nghĩ đến cái cảnh hắn tắm cho mình lúc này, nàng chỉ nghĩ tới những câu văn tả nam chính trong tiểu thuyết H mà

thôi, đúng là đầu óc đen tối.

Thấy Phùng Hành vẫn không trả lời mình, Hoàng Dược Sư khẽ gọi:

-“A Hành! Nàng đang nhìn cái gì?”

Phùng Hành vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ của bản thân, không phản ứng kịp mà buộc miệng:

-“Cơ thể của chàng!”

Hoàng Dược Sư thật không ngờ sẽ nghe được câu trả lời như vậy, lại nhìn gương mặt như bưng bình của nàng, sau đó là hồi hận cùng với ngượng ngùng, ánh mắt hần thâm thúy, thế nhưng lại không hỏi gì nữa, mà chỉ chuyên tâm ăn com.

Phùng Hành thấy Hoàng Dược Sư không hỏi gì, mà chỉ lo dùng bữa, thì thở phào một hơi, cũng chăm chỉ ăn com, không dám nghĩ bậy nữa.

Dùng bữa xong, Hoàng Dược Sư chủ động dọn bát đĩa trên bàn, rồi mang xuống dưới.

Thường thì sau khi ăn xong, hai người sẽ đi dạo một chút, nhưng lúc này không phải ở Đào Hoa Đảo, cũng không phải ở Lục gia trang, vì vậy hoạt động mỗi đêm này đành phải hủy bỏ.

Khi Hoàng Dược Sư quay lại, nhìn thấy là cảnh Phùng Hành chán chường ngồi bên cửa sổ, chống cằm nhìn cảnh vật bên dưới.

Hoàng Dược Sư bước lại gần, bế nàng lên, đặt lên đùi mình, còn bản thân lại ngồi xuống chỗ vừa nãy, trầm giọng hỏi:

-“Nhìn cái gì?”

Phùng Hành ngoan ngoãn ngồi trong lòng hắn, trả lời: “Không có gì, chỉ ngắm cảnh một chút thôi.”

Hoàng Dược Sư đưa mắt nhìn khung cảnh bên dưới, tuy là về đêm, nhưng phố xá cũng hơi náo nhiệt, khắp đường giăng đèn với đủ loại hình dạng, bên dưới là từng tốp người đi dạo phố, nam nhân thì đủ loại, dân thường có, công tử nhà giàu có, người trong giang hồ cũng có.

Còn nữ nhân thì lại đa số là nữ tử giang hồ hoặc là phụ nữ nông thôn, vì thường tiểu thư khuê các thì rất ít ra cửa, nếu có thì cũng mang mạng che mặt.

Lại quay sang nhìn Phùng Hành, thấy nàng vẫn đang ngắm nhìn cảnh vật bên dưới, Hoàng Dược Sư nhẹ nhàng nói:

-“Đội khi tìm được Quách Tương rồi, ta sẽ dẫn nàng đi du ngoạn, nghe nói một vài nơi có lễ hội rất thú vị.”

Phùng Hành nghe vậy, vui mừng nói: “Thật không?”

Khẽ hôn một bên má nàng, trả lời: “Ừ!”

Phùng Hành cứ tưởng là tìm người xong, hắn sẽ đưa nàng về Đào Hoa đảo, tuy nói Đào Hoa đảo rất đẹp, nhưng hiếm khi có cơ hội đi đến cổ đại, nếu như không tham quan một chút thì thật là phí, vì vậy khi nghe nói sẽ được hắn đưa đi du ngoạn, nàng thật sự rất vui.

Kích động hôn ngay vào má hắn, Phùng Hành sung sướng nói: “Phu quân, chàng tốt nhất!”

Đội tới khi nàng phản ứng được, thì Hoàng Dược Sư đã bế nàng lên giường, cả người thì đè lên, bàn tay to lớn thuần thực đưa vào trong áo nàng.

Phùng Hành chật vật né tránh hành động của hắn, lắp bắp hỏi: “Chàng...chàng định làm gì?”

Hoàng Dược Sư thông thả xoa nắn cơ thể nàng, tay kia thì bắt đầu tháo y phục của bản thân, trầm giọng nói:

-“Làm việc mà phu quân tốt nên làm!”

Hắn đã cởi xong áo của mình, bàn tay liền tấn công áo của Phùng Hành, một tay bắt lấy hai cánh tay không ngoan của nàng đưa lên đỉnh đầu, tay kia thì làm loạn.

Phùng Hành hét hoảng hô: “Dược Sư chờ..chờ một chút!”

-“Không!” – Trả lời ngắn gọn mà dứt khoát, thể hiện sự quyết tâm của hắn.

Bàn tay hắn xoa xoa, nắn nắn khắp người trên của nàng, khiến cho Phùng Hành phát ra từng tiếng thở gấp.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Duyệt Lai khách điểm đang ồn ào, rộn ràng người ra vào, giờ này là giờ dùng bữa tối của mọi người nên không khí nào nhiệt hơn hẳn.

Những người ở trọ tại Duyệt Lai đa số xuống sảnh để dùng bữa, thuận tiện kết giao bằng hữu, nghe ngóng một ít tin tức trên giang hồ, cũng không cần phải ở trong phòng dùng cơm một mình, tịch mịch.

Chiều bài món ăn của Duyệt Lai cũng nổi tiếng quanh đây, cho nên những người dân địa phương mà có chút tiền của cũng lựa chọn ăn ở đây.

Thế nhưng, trong phòng của Hoàng Dược Sư và Phùng Hành lại là một bầu không khí khác hẳn.

Phùng Hành đỏ mặt, tay chân phối hợp ngăn cản bàn tay tà ác đang sờ loạn trên người nàng.

Chuyện này thật là quá ngạc nhiên, nàng vẫn chưa chuẩn bị gì hết, tuy nói mình thật sự là Phùng Hành, là thê tử của hắn, giữa hai người còn có một nữ nhi, thế nhưng dựa theo kí ức, thì đây lại là lần đầu tiên của nàng.

Hoàng Dược Sư nhẹ nhàng mà hữu lực, gỡ bàn tay nắm chặt cổ áo mình của nàng, khẽ liếm vào phần cánh tay, tay còn lại thì nhanh chóng chui vào trong, tìm được nơi nhô lên đó, bóp nhẹ một cái.

–“A..” – Hành động của hắn khiến nàng giật mình.

Phùng Hành chỉ cảm thấy cả người nóng lên, nơi ngực trái như có điện xẹt qua, khiến nàng run rẩy.

Nhanh chóng đưa bàn tay còn tự do của mình, xuyên qua lớp áo, chặn tay hắn lại, để hắn không thể làm bậy trên người nàng nữa.

Bị ngăn cản việc tốt, ánh mắt tà mị của hắn khẽ đảo qua gương mặt nàng, lúc này nó đã trở nên đỏ bừng, đôi mắt ướt át ngập nước đầy ủy khuất, như thể bị ai bắt nạt, mà quả thật hắn đang bắt nạt nàng.

Hoàng Dược Sư không hề để ý việc tay mình bị cầm, hắn càng bóp mạnh hơn lúc nãy, sau đó dùng hai ngón tay ghì hạt châu ở giữa lại, bóp bóp, nắn nắn, rồi lại kéo mạnh ra.

–“A...đừng!” – Phùng Hành kinh hoàng kêu, cảm giác thật xa lạ mà lại dường như quen thuộc ập tới.

Dường như cảm thấy chơi như vậy là đủ rồi, Hoàng Dược Sư không còn kiên nhẫn cho những cái vờn nhẹ nữa, hắn rút tay ra khỏi ngực nàng, hai bàn tay phối hợp, thô bạo kéo áo Phùng Hành ra, sau đó nhanh chóng cúi xuống, hôn lấy xương quai xanh của nàng, cái áo kia thì bị tùy ý vứt xuống đất.

Hôn, liếm phần trên của nàng, bàn tay còn lại thì đưa xuống dưới, nắm lấy lưng quần của nàng, kéo xuống, bàn tay nhanh chóng đưa vào giữa, kích thích điểm nhạy cảm nhất trên cơ thể của nàng.

–“Đừng...um...a...Dược Sư...đừng.”

Nụ hôn của Hoàng Dược Sư kéo dài từ trên cổ xuống phần ngực, sau đó hắn mút mạnh đỉnh chồi, tạo nên vô số dấu ấn, hành động của hắn bây giờ không khác gì một con dã thú, đang đánh dấu vật sở hữu của mình bằng cách để mùi của bản thân lưu lại trên đó.

Hắn hôn nhiệt tình, hôn ướt át, dường như muốn thấm ướt cả phần trên của nàng bằng nước bọt của hắn.

Bàn tay thì lại phối hợp trên dưới, kích thích các điểm nhạy cảm của Phùng Hành.

–“A...a...a...” – Phùng Hành lúc này vừa cảm thấy xấu hổ, vừa cảm thấy như bị hàng ngàn con kiến bò trên người, ngứa ngáy khó chịu không thôi, lại có lúc như rơi vào một thế giới đầy bông gòn, mềm mại, dễ chịu, nói chung là đủ thứ cảm xúc dâng lên trong lòng.

Những chỗ xấu hổ của nàng, trước đây chưa từng bị đụng chạm, nay lại bị hắn hết nắn lại xoa, rồi liếm mút một cách đầy sắc tình, cảm nhận rõ nhất của nàng lúc này là phần bên dưới, với kinh nghiệm xem AV cùng với đọc tiểu thuyết H của mình, Phùng Hành biết, mình ướt rồi.

Đột nhiên, nàng cảm thấy chân mình đang bị banh ra, chưa kịp tự hỏi cái gì, thì một thứ mềm mại, ướt át đã tiến vào trong nàng, thay cho ngón tay ghê ghê lúc nãy.

Phùng Hành kinh hoàng, nàng ngồi bật dậy, nhìn xuống dưới, thì thấy Hoàng Dược Sư lúc này đang chôn đầu giữa hai chân nàng:

–“Không được, Dược Sư, chằng tránh.....um.....”

Chưa nói hết lời, cái lưỡi của hắn lại mạnh mẽ tiến vào trong, khám phá hết chỗ này tới chỗ khác.

Phùng Hành như bị mất hết sức lực, muốn nói mà chẳng ra lời, chỉ có thể phát ra từng tiếng thờ dóc và những tiếng rên rỉ yếu ớt.

Một cảm giác xa lạ trào dâng trong lòng nàng, cả người nàng run rẩy, bên dưới nàng như thể có thứ gì đó thoát khổng chế mà trào ra ngoài, co giật không ngừng.

Nếu muốn diễn tả cảm giác của Phùng Hành lúc này, thì là giống như đang bay, bay thật cao, cả người thư sướng không thôi.

Hoàng Dược Sư đã rời khỏi bên dưới nàng, hần đứng thẳng người dậy, nhanh chóng cời y phục của mình xuống, sau đó lại một lần nữa đề lên người nàng.

Phùng Hành đang mơ màng, thì liền cảm thấy có thứ gì đó cọ cọ bên dưới mình, nàng mở mắt ra, thì thấy Hoàng Dược Sư đang nhìn mình, ánh mắt của hần lúc này nhuốm đầy sắc tình, gương mặt cũng đỏ ửng.

Chưa kịp hỏi chuyện gì xảy ra, thì thấy hần đã cúi xuống, nói khẽ bên tai nàng: “A Hành, ta đã chờ giây phút này lâu lắm rồi!”

Rồi sau đó, Phùng Hành liền cảm nhận được, một thứ gì đó vọt vào trong cơ thể nàng, không phải là ngón tay hay cái lưỡi của hần như lúc này nữa, mà bây giờ là một thứ nóng hổi, cứng rắn, đang chen vào trong.

-“Ừm...um...”

Cảm giác chóng đờ ập tới, khiến nàng muốn hét lên, thế nhưng lại bị một bàn tay to lớn chặn lại.

Hoàng Dược Sư khẽ nói: “Ngoan, bên ngoài có rất nhiều người!”

Nói rồi, bản thân nhanh chóng động. Phùng Hành cũng chợt định thần lại, phải, bây giờ họ đang ở bên ngoài, không phải ở Đào Hoa đảo, nếu để người khác biết họ đang làm gì, chắc nàng không dám gặp người nữa.

Hoàng Dược Sư bắt đầu nhấp nhanh hơn, hần cũng đã buông bàn tay để trên môi nàng ra, cúi đầu xuống, dùng chính môi mình ngăn chặn nó. Nụ hôn này còn ướt át hơn bình thường.

Bên trong phòng là tiếng kéo kẹt của giường cùng với tiếng rên rỉ rất nhỏ của Phùng Hành, bọn họ đã không còn là tư thế ban đầu, Hoàng Dược Sư ở phía sau, mạnh mẽ va chạm, một tay nâng eo của Phùng Hành cao lên, để dễ dàng hành động.

-“A...um...um...”

Tay còn lại thì nâng lấy gương mặt nàng, hai người vẫn còn hôn nhau.

Phùng Hành không biết đã cao trào bao nhiêu lần, thế nhưng Hoàng Dược Sư vẫn chưa phóng thích, nàng vừa cảm thấy vui thích, vừa thấy mệt không thôi.

Nàng nên cảm thấy vui vì phu quân của mình có bản lĩnh, hay nên buồn vì hần quá bản lĩnh đây.

Đột nhiên, Hoàng Dược Sư buông môi nàng ra, hần thẳng lưng lên, càng ra sức luật động bên dưới, Phùng Hành bị động đến nỗi chỉ muốn gục xuống.

Cuối cùng, hần ôm lấy nàng, dùng phân thân của mình vùi sâu trong cơ thể nàng, phóng ra mầm móng nóng ấm của mình, thì Phùng Hành đã hoàn toàn ngất đi.

Hoàng Dược Sư khẽ hôn lên cái trán ướt mồ hôi của nàng, trên môi hần là nụ cười đầy thỏa mãn, thế nhưng dục vọng trong đôi mắt vẫn chưa hề lui bớt.

Dục vọng mấy chục năm, đầu thế một sớm một chiều mà được giải tỏa, thế nhưng bây giờ bọn họ đang ở bên ngoài, nên chỉ có thể nhẹ nhàng như vậy thôi. Khi về tới Đào Hoa đảo, hần nhất định sẽ đòi lại hết những phúc lợi mấy chục năm qua.

Còn bây giờ, quan trọng nhất là phải tắm rửa cho cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Ở cổ đại không khí luôn rất trong lành, không một chút bụi bẩn, đi tới đâu ta cũng có thể thấy được những rừng cây um tùm với những gốc cổ thụ to lớn, bóng tỏa mát cả một vùng.

Dừng chân ven đường, cho con ngựa đã cực khổ mấy ngày nay đi ăn cỏ tại một chỗ gần đó, Hoàng Dược Sư cầm lấy bầu đựng nước bằng da dê, đi lại gần Phùng Hành hiện đang dựa vào gốc cây gât gù.

Đỡ cho nàng dựa vào vai mình, mớm cho nàng một ngụm nước, sau đó lấy một cái khăn tay thấm nước, cẩn thận lau qua khuôn mặt nàng.

Trong toàn bộ quá trình, Phùng Hành tuy tỉnh nhưng lại không muốn động, cứ hip con mắt nhìn người nào đó vì bản thân làm tất cả.

Bởi vậy mới nói, gả cho một phu quân tốt cũng là một nghệ thuật, mà Phùng Hành nàng, chính là một nghệ sĩ tài ba.

–“Mệt đến như vậy sao?” – Hoàng Dược Sư nhìn người nào đó xấu lắm, lười biếng dựa vào lòng mình.

Phùng Hành đang đắc chí, nghe Hoàng Dược Sư hỏi thì gương mặt liền mếu máo, nàng nói lại, lấy một phu quân “quá tốt”, cũng phải trả giá đó chứ.

Gương mặt đáng thương hê hê gật đầu lia lịa, Lão Tà huynh à, huynh mà cứ có cái xu thế một đêm bảy lần như vậy thì cái mạng già này cũng có ngày toi a.

Nhìn thấy biểu hiện buồn cười của nàng, Hoàng Dược Sư không phúc hậu bật cười một cái, hôn nhẹ vào cái trán no tròn của nàng, sùng nịch nói:

–“Lần sau, ta sẽ không khiến nàng mệt như vậy nữa!”

Thấy gương mặt Phùng Hành đầy vẻ “không tin”, Hoàng Dược Sư chỉ cười, không nói thêm gì nữa.

Sau này, hắn sẽ chăm chỉ dưỡng thân thể cho nàng, hơn nữa, dạy nàng một chút võ công, vậy thì không sợ nàng không thể chịu được bản thân.

Phải nói, Phùng Hành mà biết ý nghĩ này, chắc sẽ phải khóc thét, ban đêm phải “làm” việc cực khổ, ban ngày còn phải nai tấm thân rách nát đó đi học võ công, có còn nhân tính không.

Nghỉ ngơi một hồi, hai người lại tiếp tục lên đường, hiện tại bọn họ sắp lên đến Chung Nam Sơn rồi.

Phải nói, đúng là sức mạnh của kịch tính, cho nên qua vừa đi vừa hỏi thăm, liền hỏi thăm đến Chung Nam Sơn.

Lí Mạc Sầu, Dương Quá và Tiểu Long Nữ đều là người phái Cổ Mộ, huống chi Tiểu Long Nữ nay còn có một Doãn Chí Bình Toàn Chân Giáo cần phải báo thù, thế cho nên, dù có đi đâu, thì bọn họ cũng phải tụ về đây.

Đến giữa trưa, thì hai người cũng đã đến được chân núi, Hoàng Dược Sư không nhanh chóng lên núi, mà là cùng với Phùng Hành, nghỉ chân tại một quán ăn ven đường.

Cả Hoàng Dược Sư và Phùng Hành đều có vẻ bề ngoài hơn người, trên người lại mặc y phục quý giá, nhìn là biết không phải người tầm thường.

Khi hai người vừa xuống ngựa, liền thu hút ánh mắt của nhiều người.

Hoàng Dược Sư cùng Phùng Hành đi đến một cái bàn gần đó, gọi một bình trà và hai bát mì thịt.

Vốn hán tính tự tay nấu cho Phùng Hành ăn, thế nhưng nàng lại từ chối, lâu lâu, nàng cũng muốn nếm thử món ăn do người khác nấu.

Giống như việc bạn đi du lịch vậy, tuy biết món ăn ở địa phương đó không ngon như ở nhà hàng, hoặc có sự khác nhau về khẩu vị, thế nhưng bạn vẫn luôn muốn ăn một lần cho biết.

Quán xá tuy đơn sơ, nhưng có vẻ như là đã lâu đời, hai bát mì nhanh chóng được đem ra, Phùng Hành cho vào một ít ớt, tí mì lựa những cọng rau thơm mà mình ghét ăn sang bát của Hoàng Dược Sư, sau đó mới bắt đầu vui vẻ ăn.

Đối với hành động kiên ăn của Phùng Hành, Hoàng Dược Sư không mấy ủng hộ, thế nhưng những món hán nấu, hắn đều có cách cho nàng ăn hết, vì vậy lâu lâu mới có một lần như vậy, cũng không ngăn cản.

Ảnh hưởng từ Hoàng Dược Sư và Phùng Hành cũng vui bớt, mọi người bắt đầu trò chuyện với nhau.

–“Này, lúc này ta vừa thấy có mấy người Mông Cổ lên Chung Nam Sơn đấy! Có vẻ như đợt này Toàn Chân Giáo lại gặp chuyện rồi!”

Một vị ăn mặc vải thô, bên cạnh là một cây cung và vài con gà rừng, đoán chắc là thợ săn nói.

Hắn vừa hết lời, xung quanh bắt đầu vang lên những tiếng ca thán:

–“Thật sao, lại tới nữa...”

–“Lại có chuyện nữa...”

–“Tới nữa rồi...”

–“Bọn chúng tới làm gì cơ chứ?”

–“Phải đấy, phải đấy...”

-“Toàn Chân giáo nguy rồi!”

Người vừa lên tiếng lúc này nói tiếp: “Ta hay đi săn gần đây, cho nên biết rõ, mấy người Mông Cổ này, trông có vẻ lợi hại lắm, không biết trên đó có ứng phó được hay không, tốt nhất là đừng có liên lụy những người dân thường như chúng ta mới tốt.”

Một người phụ nữ to béo, nhưng trông gương mặt rất lạnh lợi tức giận nói:

-“Ba hồi bảy lượt rù nhau lên Chung Nam Sơn, lúc thì cầu hôn, lúc thì tấn công, nói trắng ra, chẳng phải là lên Toàn Chân Giáo kiểm chuyện sao. Mấy người đạo sĩ này, thật ra là đang tìm phiền phức cho chúng ta phải không?”

Mấy người xung quanh nghe vậy, hô to đồng ý. Có Toàn Chân Giáo trên Chung Nam Sơn, tuy nói là bảo vệ bọn họ khỏi những tay thô phi bình thường, nhưng cũng kéo toàn những kẻ thù lợi hại, nói trắng ra, lại chẳng thể bảo vệ được cái gì.

-“Toàn Chân Giáo không còn được như xưa nữa, bây giờ á, chỉ toàn lũ tép tôm thôi, lần trước có một đám đệ tử Toàn Chân xuống núi, bảo là trị thổ phi, ai ngờ lại bị bọn chúng đánh cho toi bời, của cải của dân chúng, cũng bị cướp thôi.”

-“Thật vậy....thật vô dụng....”

Phùng Hành ngồi gặm từng sợi mì vừa ngồi hóng chuyện, nhìn nhìn một hồi, lại nhìn cái người vẫn bình tĩnh ngồi ăn mì trước mặt, nói:

-“Được Sur!”

-“Ừ.” – Ngước mắt lên nhìn thê tử của mình, khó hiểu hỏi: “Có cái gì không ăn được nữa à, đem qua đây!”

Phùng Hành lắc đầu, nói:

-“Bọn họ nói, bọn Mông Cổ xộng lên Toàn Chân kia!”

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Hoàng Dược Sur bình tĩnh nhìn Phùng Hành: “Thì sao?”

Phùng Hành ngạc nhiên hỏi: “Chàng không tính giúp sao, dù sao, Toàn Chân Giáo và Quách Tĩnh rất có giao tình.” Read more...

Hoàng Dược Sur đem thịt trong bát của mình qua bát Phùng Hành, lạnh lùng nói:

-“Ta ghét bọn đạo sĩ, hơn nữa, bọn họ cùng ta còn có món nợ giết Siêu Phong, ta không đồ sát tất cả bọn chúng, đã là nể mặt lắm rồi!”

Phùng Hành nghe Hoàng Dược Sur nói xong, mới nhớ tới vụ này, đúng ha, bọn đạo sĩ Toàn Chân trước đây cũng đâu có ưa Đào Hoa Đào nương, ngậm miệng mở miệng là nói phu quân nàng Tà, tuy hẳn đúng là Đông Tà.

Còn suốt ngày gọi Dung Nhi là yêu nữ, lúc trước cũng phản đối hôn sự của hai người, tối ngày châm ngòi, gây sự, cũng không biết, bọn họ vừa không phải người thân, vừa không phải sư phụ của Quách Tĩnh, lấy cái gì mà phản đối.

Còn giết cả Siêu Phong, giờ nghĩ lại mới thấy, sau mọi chuyện mà Quách Tĩnh còn có thể giao hảo với bọn họ, lấy được Dung Nhi đúng là kì tích.

Sau khi suy nghĩ kĩ càng, Phùng Hành liền quyết định, ghét Quách Tĩnh, Toàn Chân Giáo thì ghét sẵn rồi, lúc trước là ghét thâm lạnh, bây giờ là ghét công khai.

Phải nói, Phùng Hành và Hoàng Dược Sur đúng là có tướng vợ chồng, ngay cả cái tính thù dai, thù vô duyên cũng giống nhau.

Không cần lo lắng Toàn Chân Giáo, bọn họ liền thông thả ăn bát mì, uống trà, ăn bánh nghỉ ngơi, Phùng Hành còn kêu thêm một bát mì nữa, mùi vị không tệ, tuy không ngon và tinh xảo như các món ăn của Hoàng Dược Sur, nhưng cũng có hương vị dân dã riêng.

Sau khi cảm thấy nghỉ ngơi đủ rồi, Hoàng Dược Sur mới bắt đầu bế Phùng Hành, phi lên núi, con ngựa thì gửi cho chủ quán canh giữ.

Hoàng Dược Sur không tính lộ diện, nên bọn họ chuyên chọn những nơi vắng vẻ mà đi.

Lúc này có vẻ như bọn Mông Cổ đã đi, nên có thể thấy các đệ tử của Toàn Chân Giáo đang đi thu thập cục diện.

Hoàng Dược Sư liền tiện tay bắt lấy một tên đệ tử của Toàn Chân, Phùng Hành liền háng giọng, hỏi:

-“Vừa xảy ra chuyện gì, lập tức kể rõ ràng ra, nếu không ta...phu quân ta sẽ giết người.” – Đúng là nàng không có can đảm cũng như bản lĩnh để giết người.

Hoàng Dược Sư liếc Phùng Hành một cái, này coi như cáo mượn oai hùm sao.

Tên đệ tử Toàn Chân này cũng thức thời, nhìn Hoàng Dược Sư là biết người này võ công rất cao, biết mình không thể thoát khỏi, liền ngoan ngoãn kể ra.

Lúc sáng bọn người của Kim Luân lên núi, tấn công Toàn Chân, Triệu Chí Kính phản bội, Tiểu Long Nữ giết chết Doãn Chí Bình, khi các vị sư phụ đang muốn báo thù cho Doãn Chí Bình thì Dương Quá xuất hiện, cứu đi.

Sau khi biết được những điều cần biết, Hoàng Dược Sư liền đánh ngất tên đệ tử đó, rồi dẫn Phùng Hành rời đi.

Nếu như Dương Quá đã cứu Tiểu Long Nữ, thì bây giờ chắc chắn họ đang ở Cổ Mộ, bây giờ chỉ việc đi tìm Cổ Mộ là xong.

Phùng Hành im lặng để Hoàng Dược Sư bế đi, nàng biết, lối vào chính của Cổ Mộ do đoạn long thạch buông xuống nên không thể vào được nữa, giờ chỉ còn đường đi tìm con sông thông với lối vào Cổ Mộ thôi.

Thế nhưng, biết thì biết vậy, nhưng con sông đó nằm ở chỗ nào, thì nàng thật không biết.

Cũng may, sau một hồi tìm kiếm, thì họ gặp được người quen.

Hoàng Dung vui mừng xem Hoàng Dược Sư và Phùng Hành, chạy tới: “Cha, nương!” (các bạn nào thắc mắc khoản xưng hô hơi bị...hiện đại này, thì Trà dựa theo cách xưng hô trong Thần Điều 2006 ấy nhé).

Hoàng Dược Sư vừa buông Phùng Hành xuống, thì nàng đã nhanh chóng chạy đến bên cạnh Hoàng Dung, thân thiết nắm chặt tay của nàng, lắc lắc.

Hoàng Dược Sư từ từ đi tới, Quách Phù, huynh đệ Vô gia, ngay cả Gia Luật Tề, Gia Luật Yến cũng vô cùng kính cẩn bái kiến hai người, Lí Mặc Sầu thì lạnh lùng nhìn mọi chuyện, mặc dù trong lòng bọn họ hiện đang thắc mắc, ở đâu nhô ra một “Hoàng phu nhân” mới toanh.

Vừa mới Hoàng Dung gọi nàng là nương, mà không phải là di nương hay di (dì), vậy chứng tỏ, người này là Hoàng phu nhân hàng thật giá thật, thế nhưng, không phải nàng ta đã chết rồi sao.

Lí Mặc Sầu đứng gần đó, nhìn chăm chăm vào Phùng Hành, thỉnh thoảng lại nhìn những hành động săn sóc chu đáo của Hoàng Dược Sư đối với nàng ta, nói thật, trong lòng nàng không tránh khỏi ganh tị.

Dù sao, nàng không thể không thừa nhận, Hoàng Dược Sư rất tốt. Lại nghĩ lại bản thân, nếu như không gặp tên bạc tình Lục Triền Nguyên, có phải nàng sẽ không thành bây giờ không.

Phùng Hành cùng Hoàng Dung, Quách Phù thân thân mật mật chào hỏi một hồi, mới biết bọn họ là được Lí Mặc Sầu chỉ dẫn lối vào của Cổ Mộ, đang chuẩn bị đi vào.

Vốn lúc trước, khi Dương Quá tìm được Quách Tương và Lí Mặc Sầu, hai người đang giằng co thì gặp bọn người của Kim Luân, Dương Quá vì bảo vệ bọn họ mà bị thương nặng, sống chết không rõ.

Một thời gian sau lại gặp hần, thì võ công hần lại tiến bộ không ngờ, hần đã giành lại được Quách Tương và lúc này chắc Quách Tương cũng đang trong Cổ Mộ cùng hần.

Nói đến đây, Phùng Hành trầm nghĩ, Dương Quá có lẽ đã gặp con chim điều của Độc Cô Cầu Bại. Lần này không bị Quách Phù chặt đứt cánh tay, có lẽ võ công của hần sẽ tiến bộ hơn trong phim.

Đây thật là một tin tức tốt.

Lí Mặc Sầu cảm thấy ở đây cũng không còn chuyện của mình rồi, liền lạnh lùng cáo biệt với Hoàng Dung:

-“Hoàng phu nhân, các người cứ vô đi, vào trong rồi, hãy đi tìm đứa bé, ta đây muốn đi lấy vật ta muốn, còn về bọn họ, ta hứa với bà, nếu như bọn họ không động thủ trước, ta sẽ không làm tổn thương họ.”

Nói xong, nàng ta liền dẫn Hồng Lăng Ba đi mất.

Phùng Hành im lặng nhìn bóng lưng của Lí Mặc Sầu, trong thâm tâm cũng tiếc thay cho nàng ta, đây là một nữ tử khổ vì tình, nếu như nàng ta nghĩ thoáng hơn một chút, biết yêu thương bản thân hơn thì có lẽ mọi chuyện sẽ không như thế này.

Lí Mặc Sầu đi rồi, mọi người liền tính chuyện đi vào Cổ Mộ.

Lần này, Phùng Hành cũng biết bơi nên không cần Hoàng Dược Sư phải bận tâm, mọi người cùng nhau lặn vào trong nước đi vào Cổ Mộ.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Cổ Mộ, nơi cư ngụ của đệ tử phái Cổ Mộ, vốn là một ngôi mộ cổ được xây dựng nguy nga, hoành tráng dưới lòng đất, bởi vì Cổ Mộ thông với con sông lớn ở Chung Nam sơn nên bên trong có vẻ hơi ẩm thấp.

Read more...

Có lẽ đối với những người thường xuyên ở Cổ Mộ như Dương Quá với Tiểu Long Nữ, thì đã quá quen thuộc với cái tối tăm của ngôi mộ, nhưng với những người như đám người Phùng Hành, thì thật là như lọt vào màn đêm vũ trụ.

Da Luật Tề cầm lấy ống đuốc nhỏ bên người, châm vào ngọn đuốc lớn bên tường, khiến không gian trở nên sáng lên không ít.

Đám người men theo con đường, thận trọng mà đi, đây vốn là một ngôi mộ được xây dựng bài bản, chắc chắn cơ quan cũng không ít.

Phùng Hành vừa đi vừa nhìn xung quanh ngôi mộ, muốn xem xét kết cấu của nó để suy đoán thứ đây là mộ thời nào, hai bàn tay bấu chặt vào cánh tay của Hoàng Dược Sư, thế nhưng hấn chẳng những không tỏ ra đau đớn, còn thường xuyên giúp nàng tránh khỏi những chỗ khó đi trong Cổ Mộ.

Quách Phù đi phía trước, lâu lâu lại ngoái đầu nhìn hai người, trong mắt không khỏi toát lên hâm mộ, tuy cha nàng và mẹ cũng rất yêu thương nhau, thế nhưng cha là người thật thà, tâm tư không mấy tinh tế, vì vậy có những chuyện, ông không thể nào chu đáo như ngoại công đối với... cô cô được.

Lại nhìn Gia Luật Tề đang cầm cây đuốc đi phía trước, thường xuyên dặn mọi người cẩn thận, có nguy hiểm thì chắn trước mặt nàng, Quách Phù hai má không khỏi hồng lên một chút.

Đi đi một hồi, mọi người liền nghe được tiếng trẻ con khóc, vang vọng đầu đây, cả bọn kinh hi không thôi, Quách Phù không nén nổi sự vui mừng, hô:

-“ Mẹ, là muội muội!”

Hoàng Dung cũng kích động không kém, cái gì thận trọng, tính toán từng bước đều quên hết, nhanh chóng lần theo tiếng khóc mà đi thẳng tới chỗ Quách Tương, trên đường đi cũng không khỏi dừng trúng mấy cái bẫy, nhưng nhờ thân thủ cao mà tránh khỏi, nhưng cũng làm Phùng Hành ở phía sau đỡ không ít mồ hôi lạnh.

Đi một hồi, liền đi tới căn phòng có Quách Tương, nàng ấy hiện đang được bọc trong một cái bọc đồ thảm, đặt trên một cái giường đá.

-“Tương Nhi!”

-“Muội Muội” – Hoàng Dung và Quách Phù kích động hô, Phùng Hành cũng nhanh chóng kéo tay Hoàng Dược Sư đi vào trong, người bên trong cho dù không phải là nhân vật chính thì cũng là cháu gái của nàng, nàng đương nhiên muốn nhìn một chút.

Hoàng Dung nhanh chóng đi tới, bế Quách Tương lên, ôm vào lòng, rồi lại nhìn kĩ từng tấc da tấc thịt của nữ nhi.

Từ khi được sinh ra, đã bị thất lạc, Quách Tương lúc này đã không còn nhăn nhoe đỏ hồng như hồi mới đẻ nữa, mà trở nên trắng trẻo, mập mạp đáng yêu, hiện đã ngừng khóc, đang giương đôi mắt to tròn, đen lay lay nhìn Hoàng Dung.

Phùng Hành đứng kế bên nhìn mà trong lòng đầy cảm khái, thường nói đứa bé mới sinh thường rất yếu ớt, thậm chí còn phải bỏ trong lồng kín mấy ngày, không được ra gió.

Quách Tương vừa sinh ra đã bị ôm đi, suốt quá trình phải đi theo cái tụi giang hồ ăn gió nằm sương, trải qua hung hiểm mấy lần, thế mà bây giờ vẫn còn trông khỏe mạnh như thế, thật khiến cho người ta bất ngờ.

Hay là do nhân vật chính thì phải như vậy.

Hoàng Dung ôm một hồi, liền bồng đứa bé đưa đến trước mặt nàng, mỉm cười hỏi:

“Người có muốn ôm một chút không?”

Phùng Hành bất ngờ một chút, hỏi lại: “Ta sao?”

Hoàng Dung vẫn duy trì mỉm cười nhìn nàng, gật đầu, sau đó cẩn thận đưa đứa bé cho nàng, còn không quên hướng dẫn Phùng Hành cách ôm cho đúng.

“Đúng vậy, từ từ thôi, bàn tay phải bọ lấy đầu của đứa nhỏ như thế này, đúng rồi!”

Phùng Hành cứng ngắc làm theo lời Hoàng Dung nói, đến khi bế được đứa trẻ trong tay, nhìn đứa bé hiện đang nhìn mình, liền kích động không thôi, quay sang nói với Hoàng Dược Sư:

“Chàng nhìn xem, con bé cười kìa!”

Nhìn thấy gương mặt đầy hưng phấn của thê tử, Hoàng Dược Sư cũng cười một cái, nhìn Quách Tương trong lòng nàng, khẽ nói:

“Giống y như Dung Nhi lúc còn nhỏ.”

Vừa nói xong, cả Hoàng Dung và Hoàng Dược Sư đều sững sốt, nghĩ tới chuyện nàng vừa sinh con ra không bao lâu, chưa kịp bế đứa bé thì đã ra đi, hai người không khỏi thương xót.

Lại nhìn Phùng Hành vẫn không biết gì, cùng với Quách Phù, Gia Luật Yến trên chộc Quách Tương, khẽ cười, mọi chuyện dù sao cũng đã trôi qua, bây giờ nàng đã quay lại bên cạnh hắn, hắn sẽ không để nàng ra đi nữa.

Nhìn nhìn Quách Tương một hồi, Quách Phù dường như nhớ tới cái gì, liền nói:

“Muội muội ở đây, vậy Dương đại ca đâu?”

Lúc này, mọi người mới nhớ đến Dương Quá, liền khao nhau đi tìm, Phùng Hành cũng chợt nhớ đến trong cơ thể của Tiểu Long Nữ hiện đang trùng điệp hoa tình, nên cũng nhanh chóng đi tìm, mong hai người này đừng có làm chuyện gì quá khích.

Cả đám người lại tiếp tục lần mò trong Cỗ Mộ, cuối cùng thì mò đến một căn phòng, chứa mấy cái quan tài bằng đá.

Đi đến đây thì Phùng Hành liền nhớ ra, lúc này có lẽ Dương Quá và Tiểu Long Nữ đã bái đường thành thân, hiện giờ cả hai đang muốn cùng chết bên nhau, nên mới cùng nhau nằm trong một quan tài.

Nếu như không phải tình hình không đúng, Phùng Hành rất muốn nói, chi tiết này cũng lãng mạn phết.

Dựa theo ánh sáng của ngôi nền, mọi người liền nhìn thấy ngay tại một cái quan tài, có một góc vải màu trắng bị mắc lại.

Bây giờ ấn tượng của Quách Phù đối với Dương Quá và Tiểu Long Nữ cũng không xấu như trong nguyên tác, cho nên khi nhìn thấy góc áo trắng ấy, cũng không lỗ mãng phóng ngay một châm như trong nguyên tác, mà là cẩn thận hỏi:

“Dương đại ca, Long cô nương, là hai người sao?”

Không ai đáp lại, khiến mọi người không khỏi căng thẳng, huynh đệ Võ gia lập tức bước lên phía trước, chắn trước người Hoàng Dung đang ôm Quách Tương ở phía sau, lại hỏi một lần nữa:

“Ai đang ở đó, có phải Dương đại ca không?”

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Võ Tu Văn thừ lên tiếng hỏi lại một lần nữa, thế nhưng người bên trong cũng không trả lời, mặc dù Phùng Hành biết bên trong là Dương Quá với Tiểu Long Nữ, thế nhưng thấy đám người giang hồ đầy kinh nghiệm này sắc mặt dè phòng, cũng không dám làm gì khác người.

Read more...

Trao đổi ánh mắt với nhau một hồi, cuối cùng, Gia Luật Tề tiến lên, dùng chưởng phong mở nắp quan tài ra, lần này mọi người sợ rằng người bên trong thật sự là Dương Quá, nên cũng không dám mạnh tay quá.

Nắp quan tài nhanh chóng bị nội lực của Gia Luật Tề đánh bay qua một bên, lộ ra bên trong quả nhiên là Dương Quá và Tiểu Long Nữ, chỉ là lúc này, trông hai người không mấy tốt.

Dương Quá và Tiểu Long Nữ đang ngồi trong tư thế luyện công, một bàn tay của hắn thì đặt lên vai Tiểu Long Nữ, vừa nhìn là biết hắn muốn tự tay chữa trị cho nàng ta.

Thế nhưng gương mặt của Dương Quá và Tiểu Long Nữ lại trắng bệch, tại khóe miệng của Tiểu Long Nữ cũng đã chảy ra một ít máu, cho thấy tình hình hiện tại không mấy tốt.

–“Quá Nhi.” – Hoàng Dung lo lắng hô.

“Dương huynh đệ, Long cô nương, hai người bị sao vậy?” – Gia Luật Tề tới gần, nhìn nhìn một hồi, lại hỏi.

Phùng Hành nhìn thấy tình hình, cũng biết là không tốt, theo bản năng nắm lấy góc áo của Hoàng Dược Sư:

“Dược Sư!”

Hoàng Dược Sư không nói hai lời, bước đến, hai bàn tay đặt lên đỉnh đầu của Dương Quá và Tiểu Long Nữ, bắt đầu vận khởi nội lực.

Nội lực của một trong thiên hạ ngũ tuyệt, cũng phải là thứ người thường có thể so sánh, hơn nữa Hoàng Dược Sư lại đam mê nghiên cứu võ học, cho dù không phải mê đắm đến mức lí trí như Âu Dương Phong, nhưng thành tựu đạt được cũng đã sớm vượt qua mọi người, vì vậy võ công của Quách Tĩnh, Hoàng Dung, không thể nào sánh được với hắn.

Mọi người cảm nhận được nội lực lưu động mang đến uy áp, khiếp sợ không thôi, ngoại trừ Hoàng Dung ra, ngay cả Phùng Hành cũng không thể không cảm thán, đây chính là thiên hạ ngũ tuyệt sao.

Hoàng Dược Sư vừa thu tay lại, thì Dương Quá và Tiểu Long Nữ đã mở mắt ra, riêng Tiểu Long Nữ thì không chịu nổi, đã ngã vào trong lòng Dương Quá, khiến hắn khẩn trương hô to “Long Nhi”.

Xem xét một hồi, thấy nàng ta thật sự không có chuyện gì, lập tức quay đầu lại, trên gương mặt đầy sự cảm kích, nói với Hoàng Dược Sư:

“Cảm tạ Hoàng tiền bối đã ratay cứu giúp, nếu không, không biết hôm nay ta và Long Nhi sẽ như thế nào.”

Hoàng Dược Sư lạnh nhạt nói: “Không có gì, nhắc tay chỉ lao thôi (tiện tay làm việc nhỏ thôi).”

Lúc này, Hoàng Dung mới lo lắng bước lên phía trước, lo lắng hỏi:

“Hai người thật sự không sao chứ!”

Dương Quá lắc đầu, lại nhìn thấy Quách Tương đang nằm trong tay Hoàng Dung, áy náy nói:

“Xin lỗi Quách bá mẫu, con đã không đưa tiểu muội muội về ngay cho người.”

Hoàng Dung tỏ vẻ không sao cả, miễn sao tất cả đều bình an là được.

Quách Phù và Gia Luật Yến nhanh chóng giúp Tiểu Long Nữ đứng lên, Dương Quá nhanh chóng tìm một căn phòng phù hợp, đưa mọi người vào, rồi từ từ nói chuyện.

Trên đường đi, khi nhìn thấy Phùng Hành, Dương Quá đã hơi bất ngờ một chút, dù sao, trước đây người ta cũng từng đi chung với hắn một đoạn, thế nhưng nàng ta nói là đi tìm phu quân, vì sao bây giờ lại xuất hiện ở đây.

Hoàng Dung nhanh chóng nhận ra thắc mắc của hắn, liền mỉm cười giải thích cho Dương Quá mọi chuyện, thế nhưng không nói Phùng Hành chết mà phục sinh, chỉ nói là nàng hôn mê, sau này được Hoàng Dược Sư tìm cách tỉnh lại, mọi người ở đây, những ai lần đầu tiên nghe thấy đều tỏ vẻ rất ngạc nhiên.

Đi đến nơi, mọi người bắt đầu hỏi chuyện lúc này.

Dương Quá bước đến bên Tiểu Long Nữ, ôm nàng vào lòng, từ từ nói:

“Ta và Long Nhi, đã thành thân” – Nói xong, Dương Quá khẽ nhìn Hoàng Dung một cái, hắn biết, Quách bá mẫu luôn không ủng hộ mối quan hệ của hai người.

Quả nhiên Hoàng Dung hơi nhíu mày một cái, không nói quan hệ hai người là sư đồ, không hợp lẽ giáo, Long cô nương cũng không còn là thân hoàn bích, vì vậy, nàng thật sự không thích.

Thế nhưng, chưa đợi Hoàng Dung nói gì, Phùng Hành đã vui vẻ nói:

–“Thật sao, chúc mừng hai người.” – Sau đó lại xấu hổ nói: “Chuyện đột ngột, ta và Dược Sư chưa kịp chuẩn bị lễ mừng, bổ sung sau có được không?”

Nghe Phùng Hành nói vậy, cả Dương Quá và Tiểu Long Nữ đều vui vẻ không ít, không khách khí gạt đầu, Dương Quá còn nói:

“Quà mừng của Đào Hoa đảo chủ phu nhân, nhất định là không giống người thường.”

Tuy nói Phùng Hành có bối phận cao hơn Dương Quá nhiều, thế nhưng bề ngoài và tính tình nàng ấy khiến cho người ta tự giác đối xử với nàng ấy như

bình thường.

Hoàng Dung vẫn còn khúc mắc trong lòng, nên khi nghe Phùng Hành nói như vậy, không nhận được mà lên tiếng:

-“Thế nhưng hai người là sư đồ mà, hai người thành thân, miệng lưỡi người đời sẽ không buông tha!”

Hoàng Dung vừa dứt lời, trong phòng lại trở nên nặng nề, Dương Quá ôm lấy Tiểu Long Nữ, kiên định nói:

-“Cho dù người đời có muốn nói gì, con cũng muốn lấy Long Nhi làm vợ, cùng lắm thì cả hai sẽ không bao giờ bước ra khỏi Cổ Mộ.”

Phùng Hành thấy không khí lại trở nên căng thẳng, nói:

-“Đúng vậy, mặc kệ người ta nói gì, người đời vốn nhiều chuyện mà, mặc kệ bọn họ, chẳng lẽ buổi tối ôm ai ngủ, cũng phải xin ý kiến của bọn họ sao.”

Cách nói của Phùng Hành có hơi trắng ra, khiến các cô nương trẻ ở đây không khỏi đỏ mặt.

Hoàng Dược Sư thấy vậy, ho khan một tiếng, kéo nàng lại bên cạnh mình. Phùng Hành làm như không thấy, quay sang nhìn Hoàng Dung, nói:

-“Đào Đào hoa vốn đầu thềm quan tâm đến ánh mắt của người đời, thích làm gì thì làm thôi, trước đây chuyện của Dung Nhi với Quách Tĩnh, chẳng phải cũng bị phản đối đó sao, vì vậy Dương Quá, Long cô nương, ta ủng hộ hai người.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Phùng Hành vừa dứt xong câu nói, liền nhận được cái nhìn đầy cảm ơn của Dương Quá.

Thấy Hoàng Dung vẫn còn đang băn khoăn về vấn đề này, Phùng Hành liền đi đến bên cạnh Hoàng Dung, nắm tay nàng ta, nói:

Read more...

“Huống chi, lúc trước khi con và Quách Tĩnh bên nhau, cũng không ít những kẻ xưng là chính nghĩa giang hồ gọi con là yêu nữ, phản đối cả hai, Quách Tĩnh lại từng lỡ tay giết chết đồ đệ của cha con Mai Siêu Phong, vốn là có thù với nhau, nhưng cha con cuối cùng cũng đồng ý cho cả hai lấy nhau còn gì, vậy thì tại sao con còn muốn ngăn cản hai đứa.”

Hoàng Dung nghe Phùng Hành nói đến đây, liền xấu hổ nhìn Hoàng Dược Sư một cái, lúc trước cha nàng rất ghét Tĩnh ca ca, vô lâm đối với mối quan hệ của hai người cũng phản đối không ít, thế nhưng nàng lại nhất quyết, cố chấp muốn ở bên Tĩnh ca ca, bây giờ nghĩ lại, Dương Quá đúng là giống nàng.

Nghĩ thông, Hoàng Dung liền tươi tắn lên không ít, nàng tháo xuống cái trâm hoa lan bằng ngọc trên đầu, đi đến bên cạnh Tiểu Long Nữ, cài lên đầu nàng ta, sau đó nhìn Dương Quá nói:

“Mọi chuyện đã như thế này, thôi thì ta cũng không có gì để nói, Quá Nhi, con là cháu của ta, cũng coi như là một nửa người Đào Hoa đảo, đã là người của Đào Hoa đảo, thì không cần nhìn ánh mắt của người khác.

Vậy đi, lần này về Tương Dương, chúng ta sẽ tổ chức một hôn lễ thật lớn, cô nương nhà người ta, cả đời cũng chỉ có một lần hôn lễ, cũng không thể tổ chức ở cái nơi này, làm ỳ khuất người ta.

Về phần Quách bá bá của con, ta sẽ nói chuyện với ông ấy, được không?”

Dương Quá vừa nghe xong, liền kinh hỷ nhìn Hoàng Dung, nói: “Cám ơn người, Quách bá mẫu!”

Trong những người thân còn lại của mình, có thể nói Dương Quá để ý nhất là Quách Tĩnh, ông là người yêu thương hắn thật lòng, vì vậy, nếu như chuyện của hắn và Tiểu Long nữ không được Quách Tĩnh đồng ý, Dương Quá cũng cảm thấy thất lạc phần nào.

Lần này, có thể được sự chấp thuận của Hoàng Dung, thì bên Quách Tĩnh không cần lo nữa, nhân sinh của hắn cũng sẽ toàn diện hơn.

Mọi người đều tỏ vẻ chúc mừng hai người, Quách Phù còn nói sẽ chuẩn bị một hôn lễ thật long trọng, liền kéo Gia Luật Yến bàn luận về những thứ của hôn lễ.

Phùng Hành mỉm cười nhìn mọi người, lại nghĩ: Phù Nhi chưa gì mà đã làm thân với em chồng tương lai rồi, lại nhìn Gia Luật Tề ổn trọng đứng bên cạnh, người cháu rể này, nàng định rồi.

Thật ra, so với Dương Quá thì Phùng Hành vừa ý Gia Luật Tề hơn.

Hắn dù sao cũng chín chắn, ổn trọng và đáng tin cậy hơn, hơn nữa sau khi hắn và Quách Phù thành thân, cũng yêu thương nàng ta hết mình, cho dù sau 16 năm Quách Phù vẫn không có con, thì vẫn không rời bỏ, cuối cùng còn chết cùng nhau.

Tính cách Quách Phù kiêu ngạo, bướng bỉnh, vì vậy một phu quân điệu dàng, sủng nàng ta, chịu được tì khí của nàng ta sẽ phù hợp với nàng ấy hơn.

Cũng giống Dược Sư nhà nàng vậy. Trong nguyên tác, sở dĩ Gia Luật Tề có phần lép vế Dương Quá, cũng bởi võ công không được cao.

Tuy Gia Luật Tề báỉ lão ngoan đồng làm sư phụ, thế nhưng cái tên kia tối ngày lo chơi bời, làm gì chịu chỉ dạy đàng hoàng, có lẽ lần này, phải nói Hoàng Dung lưu ý một chút mới được.

Tuy Cổ Mộ vừa ẩm ướt vừa tối tăm, thế nhưng cũng không ngăn được không khí vui vẻ trong mật thất, mọi người ai ai cũng bàn luận về những việc sắp tới với thái độ hân hoan.

Bỗng nhiên, Tiểu Long Nữ nhủu mày lại, vẻ mặt như đang chịu đựng khổ sở, rồi đột ngột phun ra một ngụm máu tươi, khiến Dương Quá bên cạnh cũng khiếp sợ không thôi.

“Long Nhi!”

Hộc máu xong, cả người Tiểu Long nữ liền mềm nhũn, dựa vào lồng ngực Dương Quá mà thở gấp.

“Long Nhi, nàng làm sao vậy Long Nhi!” – Dương Quá bối rối điếm vài huyệt lên người Tiểu Long Nữ.

Hoàng Dung thấy vậy, liền đoán ra ngay:

“Có lẽ là độc hoa Tinh bắt đầu phát rồi!”

Dương Quá nghe vậy, liền bi thương nhìn Tiểu Long Nữ, ngay lúc hấn tưởng , hai người sẽ được bên nhau đường đường chính chính, được mọi người ủng hộ, thì ông trời lại cho hấn một kích trí mạng.

Hắn còn nhớ, Long Nhi đã nói, độc này không có cách giải, nếu như không phải nội công của Tiểu Long Nữ cao cường, áp chế độc, thì nàng đã chết từ lâu rồi.

Hoàng Dược Sư lúc này liền vươn tay, quăng một thứ vào lòng Dương Quá.

“Đây là cửu hoa ngọc lộ hoàn do ta bào chế, tuy nói không thể giải được độc, thế nhưng ít nhất cũng cầm cự được.”

Dương Quá nhanh chóng lấy viên thuốc dứt cho Tiểu Long nữ uống, một lúc sau, sắc mặt nàng ta cũng không còn trắng bệch như trước nữa, Dương Quá kinh hỷ nhìn Hoàng Dược Sư nói:

“Hoàng tiền bối, thuốc này liệu có giải được độc cho Long Nhi không?”

Hoàng Dược Sư không lạnh không nhạt, phá vỡ hy vọng của Dương Quá:

“Cửu hoa ngọc lộ hoàn dùng để trị thương thì rất tốt, thế nhưng nếu là độc, thì cũng chỉ có thể cầm cự mà thôi, nếu muốn giải độc, các người có thể tìm đến Nam Đế, ông ta có một đồ đệ là thần y, biết đâu có thể giúp được các người.”

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Vừa nghe nhắc tới Nam Đế, Hoàng Dung lập tức nói:

Read more...

-“Phải rồi, sao ta có thể quên Thiên Trúc Thần Tăng được cơ chứ, ông ấy cả đời nghiên cứu y thuật, chắc chắn sẽ có cách giải được độc này!”

Nghe nói độc của Tiểu Long Nữ có hy vọng, Dương Quá đi đến trước mặt Hoàng Dung, quỳ xuống, nói:

-“Quách bá mẫu, con cầu xin người, người hãy cứu Long Nhi, người muốn con làm gì cũng được.” – Thiên Trúc Thần Tăng có lẽ có thể cứu Long Nhi, thế nhưng Dương Quá biết mình và ông ấy không có giao tình gì, sẽ không thể nhờ ông ta được, chỉ có thể cầu xin Quách Bá Mẫu.

-“Quá Nhi.” – Tiểu Long Nữ thấy Dương Quá quỳ xuống, liền đau xót.

Hoàng Dung nhanh chóng đỡ Dương Quá đứng lên:

-“Con nói gì vậy, con nhiều lần đã giúp chúng ta, huống chi các con đã thành thân, nay chúng ta đã là người một nhà, ta nhất định sẽ giúp con.

Bây giờ ta sẽ cho Điều Nhi truyền tin cho Tĩnh ca ca, để huynh ấy đi tìm Thiên Trúc Thần Tăng, còn chúng ta, sẽ chuẩn bị hành lý, khởi hành đi Tương Dương.”

Tuy Hoàng Dung đã nói vậy, nhưng Dương Quá cũng đập đầu với nàng ta một cái:

-“Con tạ ơn người, Quách Bá Mẫu.”

Sau đó đứng lên, dìu Tiểu Long Nữ ngồi xuống bên giường hàn ngọc, mình thì thu xếp những đồ vật cần thiết, chuẩn bị rời Cổ Mộ, theo chân bọn Hoàng Dung đi Tương Dương.

Lần này có Dương Quá dẫn đường, mọi người nhanh chóng tìm được hồ nước lúc này, men theo đó mà đi ra Cổ Mộ.

Lần này do Tiểu Long Nữ được uống Cửu Hoa Ngọc Lộ hoàn, nên không yếu như trước, tự mình thuận lợi bơi ra.

Cho đến khi người cuối cùng là Quách Phù được Gia Luật Tề đỡ lên khỏi mặt nước, đợi hồi lâu mà vẫn không thấy Hoàng Dược Sur và Phùng Hành đi ra, Hoàng Dung lo lắng hỏi:

-“Cha và nương đâu?”

Quách Phù đang dùng nội công hong khô quần áo ở bên kia, nghe vậy kì quái hỏi:

-“Chẳng phải bọn họ đã đi ra trước rồi hay sao?”

Nghe Quách Phù nói vậy, Hoàng Dung lập tức biết Hoàng Dược Sur đã dẫn Phùng Hành đi trước rồi, nói cũng phải, bây giờ Tương Nhi đã tìm được rồi, những việc còn lại cũng không có phần hai người nữa, với tính cách của Hoàng Dược Sur, chắc chắn là đã đi trước.

Nghĩ vậy, Hoàng Dung không chờ nữa, giục mọi người mau chóng lên đường.

_

Trong một chiếc xe ngựa được trang hoàng chu đáo.

Bên dưới được lót bằng một lớp da dê thật dày, ở giữa kê một chiếc bàn nhỏ, bên trên bày điểm tâm và một bình trà Long Tĩnh thượng hạng đang bốc khói lượn lờ, khiến cho dù bên ngoài đang thổi gió lạnh, nhưng bên trong lại ấm áp phi thường.

Phùng Hành nằm gối đầu lên chân Hoàng Dược Sur, tay cầm quyển tiểu thuyết mang tên “Chuyện không ai biết của Dương Quý Phi” được hần mua cho nàng sáng nay – thật ra là nàng nằng nặc đòi mua, chứ Hoàng Dược Sur vừa thấy cái tựa đề là mặt nhăn mày nhu rồi, chỉ là không thể cưỡng lại một khóc, hai nháo, ba thất cổ của Phùng Hành, nên đành thỏa hiệp.

Vừa nhâm nhi vừa bốc miếng bánh hoa mai lên ăn, sau đó lại cầm ly trà hớp một ngụm, cảm thấy mỹ mãn híp mắt lại.

Hoàng Dược Sur một tay cầm sách, một tay vuốt ve tóc của Phùng Hành, thấy nàng đã uống xong tách trà, thì am hiểu lòng người mà rót đầy lại cho nàng.

Quách Tương đã tìm được rồi, Hoàng Dược Sur thực hiện lời nói lúc trước, dẫn nàng đi du ngoạn.

Hần nhanh chóng mua một chiếc xe ngựa, lại mướn thêm một tên đánh xe, còn mình thì suốt ngày ở bên trong, âu yếm cùng nàng.

Nhưng mà nhìn tên đánh xe có vẻ cũng không phải là hạng thường, thấy hần bước đi trầm ổn, không phát ra tiếng động, nàng đã biết, tên này cũng không phải hạng đơn giản.

Đến bây giờ nàng mới biết, Hoàng Dược Sur có nhiều sản nghiệp như vậy, trà quán, quán rượu, thư điểm, thương hộ,...hầu như cái gì cũng có.

Nhưng may mà không có thanh lâu, sòng bạc cái gì.

Chỉ nghĩ đến Hoàng Dược Sur làm tú bà, cả người không kèm chế được mà sồn gai ốc.

Mà nghĩ cũng đúng, nếu như chỉ đứng ở Đào Hoa đảo, thì lấy gì mà chi, thế cho nên, nàng bây giờ là phu nhân nhà giàu đấy.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 46

Trời vào đông, trận tuyết đầu tiên mà mọi người mong chờ cuối cùng cũng tới.

Từng hạt tuyết trắng xóa, nhẹ nhàng rơi từ trên trời xuống như những viên kẹo bông mềm mại mà trẻ con hay ăn.

Read more...

Tuy không có nhiều gió nhưng bầu không khí lại lạnh lẽo như cắt qua da. Những cái cây to lớn nay đã rụng hết lá, đang đứng trơ trọi, người phủ đầy tuyết trắng.

Vào thời gian này trong năm, hầu hết mọi nhà không còn ra đồng làm việc nữa, ngay cả động vật cũng chỉ muốn ủ trong cái ổ đầy rơm của chúng.

Phùng Hành ngồi trên bậc thềm, tay cầm một ly trà gừng vẫn còn đang bốc khói nghi ngút. Nàng cuộn mình trong chiếc áo choàng lông thú màu trắng mà theo Hoàng Dược Sư nói cho nàng biết là lông gấu trắng hiếm hoi ở Thiên Sơn.

Khẽ hà hơi một cái, không khí thật yên bình, ngấm tuyết đang dần dần dày lên ở ngoài sân.

Bỗng, một thân hình to lớn từ đằng sau phủ lên người nàng, nhẹ nhàng bế thốc nàng lên một cái, đặt lên đùi mình, rồi dùng chiếc áo lông mà hắn đang mặc, bao quanh lại.

“Có thích không?” – Hoàng Dược Sư hôn lên đỉnh đầu nàng một cái.

Phùng Hành biết hắn đang hỏi là ngôi nhà. Sau khi tách khỏi đám người Hoàng Dung, Hoàng Dược Sư liền theo như lời hứa, dẫn nàng đi du ngoạn khắp nơi.

Thế nhưng vào một tháng trước, khi trời bắt đầu vào đông, cả hai liền dừng chân tại thôn Tam Thủy.

Vì sẽ phải ở đây một thời gian nên Hoàng Dược Sư không thuê trọ như mọi lần mà mua hẳn một căn nhà trong thôn.

Vốn hắn muốn mua một biệt viện, thế nhưng thôn Tam Thủy vốn sống cách biệt với bên ngoài, lại là một vùng quê thì lấy đâu ra biệt viện cho hắn.

Vì vậy đành phải mua căn nhà nhỏ này, rồi sau đó cũng mất khoảng 2 tuần để Hoàng Dược Sư và thôn dân xung quanh sửa lại theo ý muốn của nàng.

Sau khi được sửa lại, ngôi nhà liền mang kiến trúc như những ngôi nhà gian ở Nhật Bản ngày xưa, ngay cả cái cửa cũng là cửa kéo, nàng vốn thích kiểu nhà gian như vậy, vì trong nhà thường có một phần hành lang nằm ở bên ngoài.

Nàng và hắn thường hay ở nhà giữa, những lúc buồn chán thì kéo cánh cửa kéo ra, sẽ thấy ngay hành lang và khu vườn nho nhỏ, giống như bây giờ vậy.

“Thích lắm” – Phùng Hành ngửa đầu lên cười mà híp cả mắt.

“Vậy ta sẽ cho người ở Đào Hoa đảo xây một cái giống vậy được không?”

Tuy đối với hắn căn nhà này hơi nhỏ, thế nhưng nó lại cho hắn cảm giác như chỉ có nàng và hắn, lại rất ấm cúng và yên bình.

Phùng Hành nghe xong thì rất là hưng phấn:

“Thật sao?” – Khi nhận được cái gật đầu chắc chắn của hắn thì nàng liền nhảy cẫng lên, thường ngay một nụ hôn nhẹ lên chóp mũi lạnh ngắt của hắn.

“Dược Sư, cảm ơn chàng!”

Vừa nhận được cái hôn, tâm tình Hoàng Dược Sư cũng tốt hơn hẳn, liền nhẹ nhàng nói:

“Thật ra, kiểu nhà này ta cũng thích.”

Câu nói của hắn, cũng giống như công nhận sở thích của nàng vậy, trừ nam nhân ra, cái mình thích mà người ta cũng thích, đương nhiên nàng sẽ cảm thấy rất vui, liền nói:

“Đây là một kiểu nhà đặc trưng của một quốc gia nằm trên hòn đảo lớn ở phía Đông đây.”

“À.”

“Đó là quốc gia của hoa anh đào, một nơi rất đẹp.”

Hoàng Dược Sư đương nhiên biết Phùng Hành rất thích hoa anh đào, không phải trên đảo trồng nhiều hoa như vậy toàn do sở thích của nàng hay sao, vì vậy hắn liền nói:

“Nàng đang nói tới Phù Tang.”

Hả. Lăn tăn trong phút chốc, nàng mới biết hắn đang nói đến tên cũ của Nhật Bản, lại nhớ đến đồng hoa trên đảo, liền hỏi:

“Chàng tới đó rồi sao?”

Hoàng Dược Sư lắc đầu, thông minh như hắn, đương nhiên biết nàng đang thắc mắc cái gì, trí nhớ của nàng bây giờ còn chưa hoàn thiện, vì vậy có nhiều cho tiết nàng vẫn không biết.

Hắn lắc đầu, cầm tay nàng nói:

“Ta mua hạt giống ở chỗ thương đội ngoài biển.”

Nghe nói hắn chưa tới, Phùng Hành thất vọng cúi đầu. Hoàng Dược Sư thấy vậy, liền nói:

“Lần sau chúng ta cùng tới đó có được không?”

“Ừ.” – Mặt mày lại tươi tắn trở lại, Hoàng Dược Sư thấy vậy, cũng cười, tính tình cứ như trẻ con, thế nhưng hắn lại cứ thích nàng như vậy, mãi mãi sống trong cánh chim của hắn, không bao giờ gặp những phiền não gì, cho đến chết cũng vẫn hồn nhiên như vậy.

Nếu như những người quen biết Phùng Hành mà nghe được ý nghĩ trong lòng hắn, nhất định sẽ ói một ngụm, sau đó nói.

Đại ca à, thế tử nhà huynh cũng gặp nhiều sóng gió lắm chứ, cha không thương, mẹ không yêu, ngay từ nhỏ đã phải sống một mình, thế nhưng đầu óc nàng ta cũng chẳng tổn thương gì nhiều, nói hoa mỹ là ngây thơ, nói trắng ra là não phẳng đấy.

Phùng Hành nhìn tuyết rơi trong sân, đầu tựa vào người Hoàng Dược Sư, hóp một miếng trà gừng, liền cảm thấy ấm cả người lên.

Trí nhớ lúc trước lại hiện lên, lúc đó nàng nhìn thấy cảnh “Phùng Hành” và Hoàng Dược Sư đắp người tuyết, liền cảm thấy đặc biệt đau khổ mà không chịu suy nghĩ tường tận.

Thời này vì sao lại có người thích đắp người tuyết, cho dù có, cái loại người tuyết với cả rớt, khăn choàng cũng sẽ không có.

Lại còn vì sao Phùng Hành thích hoa anh đào, loài hoa đặc trưng của Nhật Bản trong khi nàng chưa từng ra khỏi kinh thành chứ đừng nói là đến Phù Tang.

Vì sao nàng lại muốn đặt tên cho những đứa trẻ của mình là “Tuông, Hy”, chắc phải là lấy ra từ cái tên Phùng Tuông Hy hay sao.

Trí nhớ của nàng có lúc lại hiện ra những đoạn ngắn, thế nhưng bây giờ nàng không quan tâm nữa, nàng biết hắn yêu nàng, từ trước đến giờ cũng chỉ yêu mỗi nàng, như vậy là đủ.

Từ hôm nay, cả hắn và nàng sẽ liên tục sáng tạo thêm nhiều kỉ niệm tươi đẹp nữa.

Khi Hoàng Dược Sư cúi đầu xuống nhìn, thì thấy thế tử của mình đã ngủ say từ lúc nào không hay. Hơi thở nàng đều đều, cái đầu vùi sâu vào trong lòng hắn, đồ ưng.

Ngoài trời gió bắt đầu thổi, những bông tuyết không còn rơi nhẹ nhàng như lúc nãy nữa mà xuôi theo hướng gió.

Nhưng trong phòng, bếp lửa vẫn đỏ, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng tách tách, ở đó, có hai người dựa vào nhau, sưởi ấm cho nhau, đến suốt đời này.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ngoại truyện: 16 năm (1).

Lý Mạc Sầu.

Tại phía Bắc đại Tổng, có một thôn nhỏ là Lý gia trang, vì trong thôn đa số đều là người họ Lý.

Ở thời buổi loạn lạc này mà có thể có được một nơi yên bình thì e chỉ có những nơi hoang vắng như vậy mới không bị ảnh hưởng.

Read more...

Người dân trong thôn cũng không nhiều, chỉ 7, 8 chục hộ, đếm đi đếm lại cũng chỉ khoảng 300 người.

Lý Mạc Sầu mặc một bộ quần áo làm nông đơn giản, đang cùng với Hồng Lăng Ba nay đã búi tóc kiểu phụ nữ lấy chồng chăm chút cho vườn ngô sắp kết trái, câu được câu không trò chuyện với những nữ nhân ở bên cạnh.

“Lý sư cô, có vẻ như năm nay chúng ta sẽ lại được mùa rồi!” – Một người nhìn những nụ bắp non lên tiếng.

Lý gia trang vốn sống theo kiểu tự cung tự cấp, rất ít liên lạc với bên ngoài nên luôn trồng rất nhiều thứ, như bên cạnh vườn ngô là trái dài những thửa ruộng của người dân trong làng.

Đằng xa chạy đến chừng mười mấy đứa trẻ, đứa nào cũng cầm trên tay những rổ đựng đầy lương thực, gương mặt sáng loáng, chạy như bay trên con đường mòn, chưa tới nơi đã hô lớn:

“Nghỉ trưa ăn cơm mọi người ơi! Cơm đến rồi!”

Mọi người nhanh chóng bỏ công việc xuống, dùng bữa trưa.

Hồng Lăng Ba cũng kêu một người nam nhân đang ở dưới ruộng xuống để lên dùng bữa.

Lý Mạc Sầu nhìn đôi trẻ đang ân ái, mỉm cười một cái, rồi quay sang hỏi chuyện mấy đứa trẻ bên cạnh.

16 năm trước, sau khi nuôi dưỡng Quách Tương một thời gian, Lý Mạc Sầu dường như không còn thích cuộc sống chém chém giết giết nữa, liền dẫn theo Hồng Lăng Ba rời khỏi giang hồ.

Hai người đi tới Lý gia thôn, Lý Mạc Sầu liền lập một am đạo cô ở đây, rồi bắt đầu thu dưỡng những đứa trẻ lang thang mà nàng ta gặp phải.

Riêng Hồng Lăng Ba thì vì phải lòng một thanh niên mồ côi trong thôn, nên hoàn tục và thành thân.

Tận hưởng con gió mát rượi như thổi vào tận tâm hồn, Lý Mạc Sầu cảm thấy quyết định khi xưa của nàng là đúng.

Cuộc sống của nàng bây giờ đầy yên bình và thanh thản, cũng không còn đau khổ vì những chuyện khi xưa nữa, nàng bây giờ, chỉ cần chăm lo cho những đứa trẻ và dốc lòng tu đạo, tận hưởng khoảng thời gian còn lại của cuộc đời.

Công Tôn Lục Ngạc.

Tuyệt Tình cốc nay đã không còn như xưa, những bụi hoa Tình đã bị nhổ hết, thay vào đó là những loài hoa hiền hòa hơn, như hoa tí ngọ, hoa đồng tiền, hoa cúc.

Phùng Hành từ 10 năm trước cũng đã quay trở về Tuyệt Tình Cốc thăm Công Tôn Lục Ngạc một lần, gặp được Công Tôn Lục Ngạc, nay là Tàn phu nhân, từ đó, Đào Hoa đảo và Tuyệt Tình cốc vẫn giữ liên lạc với nhau.

16 năm trước, sau khi Phùng Hành và Tiểu Long Nữ rời đi, không lấy được nữ nhân, Công Tôn Chi đã rất tức giận, liền trút hết lên người nữ nhi của mình.

Đúng lúc này, Tàn Kiếm – vốn là một thuộc hạ dưới trướng của Công Tôn Chi, chuyên lo những việc bên ngoài cho hắn đã không tiếc mạng để cứu nàng.

Hắn vốn yêu nàng từ lâu, thế nhưng do thân là hạ nhân, biết mình không xứng với nàng, nên luôn không dám nói cho nàng biết.

Cả hai lại lọt vào tình huống trong kịch tình, rớt xuống đáy cốc, rồi gặp Cừu Thiên Xích, sau khi đưa bà ta lên, bà ta và Công Tôn Chi lại tự cắn lẫn nhau, cuối cùng đồng vu quy tận.

Sau một năm, Công Tôn Lục Ngạc và Tàn Kiếm thành thân, sau đó sinh ra 2 nam một nữ, tên gọi Tàn Sở, Tàn Diệp và Tàn Thanh Dao.

Tàn Kiếm ôn Công Tôn Lục Ngạc vào lòng, nhìn hai đứa con trai đang chuẩn bị đi xa. Tàn Thanh Dao thì dựa vào lòng mẫu thân, rung rung mắt nhìn hai caca, khiến cả hai cũng mỉm cười.

Công Tôn Lục Ngạc dỗ dành đứa con gái nhỏ, nhẹ giọng nói:

“Dao Dao ngoan, các ca ca sẽ sớm về thôi, khi về sẽ mang đồ chơi đẹp cho con được không?”

Tàn Thanh Dao khịt mũi một cái, mắt đầy nước nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Tàn Kiếm nói với đại ca Tàn Sở: “Có quên gì không?”

Tần Sở lắc đầu, vỗ vỗ hành lý trên tay nói: “Không thiếu thứ gì cả, hơn nữa, khi đến bến tàu, chúng con sẽ hội hợp với bọn Hoàng đại ca, cha yên tâm.”

‘Úm.’

Tần Sở, Tần Diệp cúi đầu, nói: “Cha, nương, chúng con đi đây!” – Sau đó quay sang Tần Thanh Dao đang thút thít bên cạnh: “Dao Dao ở nhà ngoan nha, lần sau, tụi huynh sẽ dẫn muội đi chơi.”

Tần Thanh Dao nhìn ca ca, mếu máo nói: “Huynh hứa rồi đấy!”

“Ừ, huynh hứa.” – Nói rồi, cả hai quay lưng, rời đi.

Tần Kiếm vỗ vỗ thê tử ở bên cạnh, trấn an nói: “Sẽ không sao đâu, chúng nó đã trưởng thành hết rồi mà.”

Công Tôn Lục Ngạc nhìn trượng phu, khẽ gật đầu một cái, rồi cùng bước vào nhà. Để con trai của họ, bước đi trên con đường riêng của chúng.

Còn mấy cái ngoại truyện nữa, nhưng do Trà hiện đang bận thi nên chưa thể đánh máy được, đành bỏ sung sau vậy.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Để* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Ngoại truyện: 16 năm (2)

Từ thời Thành Cát Tư Hãn, Mông Cổ đã luôn muốn bành trướng lãnh thổ của mình và một trong những mảnh đất màu mỡ mà chúng muốn chiếm nhất, chính là Đại Tống.

Quân đội Mông Cổ hiếu chiến và dũng mãnh dị thường, hơn nữa người đông thể mạnh, so với Đại Tống chỉ có bọn quan viên bù nhìn, nay đã sớm sợ mất mặt thì thật là một trời một vực.

Nếu như không có sự giúp đỡ của các nhân sĩ giang hồ dưới sự lãnh đạo của Quách Tĩnh Quách đại hiệp, thì thành Tương Dương – cửa khẩu quan trọng của Đại Tống không biết đã bị chiếm bao nhiêu lần.

Biết được sự quan trọng của Quách Tĩnh, Kim Luân quốc sư của Mông Cổ đã mưu kế bắt cóc con gái út của Quách Tĩnh là Quách Tương, nhằm uy hiếp Quách Tĩnh đầu hàng.

Hoàng Dung nhìn con gái nhỏ của mình đang bị cột trên đài phía xa xa, trong lòng vừa lo lắng vừa hoảng loạn. Con gái của nàng, Tương Nhi của nàng, đứa bé từ khi mới sinh ra đã phải chịu nhiều cực khổ, thể nhưng giờ đây lại phải chịu tội như vậy.

Nhìn những kẻ xung quanh luôn miệng khuyên bọn họ phải lấy đại cuộc làm trọng, Hoàng Dung chỉ thấy đầy châm chọc, nếu như người bị cột trên kia là người nhà của bọn họ, bọn họ liệu có thể làm ra chuyện vì đại nghĩa diệt thân sao.

Vì cái gì mà bắt con gái nàng phải hy sinh, vì cái gì? Chỉ bởi vì cái chí đến nợ nước, thù nhà của phu quân mình, chỉ vì cái chí đại hiệp của hã.

Nhìn Quách Tĩnh đầy đau khổ nhìn con gái của họ, sau đó lại chỉ có thể vì đại nghĩa, bỏ mặc nó, Hoàng Dung như hồng mắt, nàng hận, thật sự hận, lại nhìn đứa con gái ngoan ngoãn hiểu chuyện của mình luôn hô to:

– “Cha, nương, con không sợ, không sợ, mọi người đừng lo cho con!”

Hoàng Dung bất chấp tất cả, vùng ra khỏi vòng tay của Quách Tĩnh, hướng về phía Quách Tương chạy đến, làm sao con có thể không sợ, con người đối mặt với cái chết, cho dù là ai cũng không thể không sợ, huống chi Tương Nhi của nàng cũng chỉ mới 16 tuổi.

– “Tương Nhi, mẹ nhất định sẽ đến cứu con!”

“Dung Nhi!” – Quách Tĩnh ở phía sau hô lớn, sau đó chạy nhanh giữ Hoàng Dung lại, không để cho nàng mạo hiểm. Hã hiểu tâm trạng của nàng, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể hy sinh Tương Nhi.

“Bỏ ra, người bỏ ran gay, ta phải đi cứu Tương Nhi!” – Hoàng Dung vừa đầm đá, vừa mắng chửi.

“Rất nguy hiểm!”

“Người không cứu thì ta cứu, bỏ ra ngay!”

Quách Tĩnh sững sờ nhìn ánh mắt đỏ gay tràn đầy phẫn nộ của thê tử, chưa bao giờ hã nhìn thấy ánh mắt ấy của nàng. Đôi mắt tràn đầy sự tức giận,

cầm thù, nào có yêu thương như nước ngày xưa.

Hoàng Dung thừa lúc Quách Tĩnh sững sờ, liền vùng ra, để lại Quách Tĩnh chỉ biết sững sờ nhìn theo bóng lưng nàng.

Quách Phù thấy mẫu thân xông tới, cũng bất chấp tất cả, cầm kiếm đi theo, trong miệng mắng to:

“Kim Luân, mau thả muội muội ta ra ngay!”

Đối mặt với quân địch trùng trùng, cho dù võ công có cao đến đâu cũng khó có thể địch lại, Hoàng Dung và Quách Phù lần lượt mau chóng bị vây quanh, đối mặt với hàng trăm thanh kiếm chia tới, cả hai liền rơi vào thế hạ phong, trên người đã bắt đầu xuất hiện vài vết thương.

Quách Tương nhìn thấy nương và đại tỷ – người thường xuyên mắng chửi mình nay lại không màng tính mạng lao tới, nước mắt bất giác ứa ra, thật ra nàng rất sợ, thế nhưng nàng lại không muốn mọi người vì nàng mà xảy ra chuyện, nàng hướng gương mặt đầy nước mắt lên hô to:

“Con không sao, mọi người đừng lo cho con, nương, đại tỷ!”

Ở dưới này, Hoàng Dung và Quách Phù dần dần không thể chống đỡ nổi, Hoàng Dung bị quân lính chém một vết thật nặng ngay vai, đến nỗi kiếm trên tay cũng rơi xuống, còn Quách Phù thì bị đập xuống đất, học máu.

Gia Luật Tề nhiều lần muốn xông tới chỗ thê tử của mình, thế nhưng cứ bị quân lính người người thay thế nhau tiến lên khiến cho không đỡ nổi, đến khi nhìn thấy Quách Phù học máu, thì liền hô:

“Phù Nhi!”

Ngay lúc này, một binh lính Mông Cổ thừa cơ liền chém một nhát ngay lưng, khiến hấn đau đớn không thôi, không thể không khụy người xuống, thế nhưng ánh mắt lại cứ gắt gao nhìn chăm chăm Quách Phù đang nằm đó không xa.

Quách Tương nhìn thấy tất cả, không không chế được liền khóc tê tâm liệt phế, tất cả là lỗi của nàng, nếu nàng không bị bắt đi thì sẽ không có chuyện này, nàng hướng về phía những binh sĩ Đại Tống và những nhân sĩ võ lâm đang lùi về thành, cầu xin:

“Ai đó cứu bọn họ đi, ai đó cứu bọn họ đi, cầu xin các người!”

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, giữa lúc quân Mông Cổ tưởng như đã nắm chắc phần thắng trong tay, giữa lúc Kim Luân quốc sư không khống chế được mà ngã đầu lên cười to, bỗng một tiếng xé gió mạnh mẽ vang lên bên tai.

Kim Luân hai tai động động, nhanh chóng né người sang một bên, một hòn đá to khoảng một viên cò đang cắm sâu vào cây cột đứng ngay chỗ ông vừa đứng.

Chưa đợi cho Kim Luân hoàn hồn lại, một tiếng xé gió khác lại vang lên, lần này không phải là hướng về phía Kim Luân mà là hướng về Quách Phù, chỉ nghe tiếng phốc một cái, dây thừng đang trói Quách Phù liền bị hòn đá khác làm đứt.

Ở bên dưới, Quách Tĩnh sau khi hoàn hồn lại liền lao tới bên người Hoàng Dung, tuy hấn trọng đại nghĩa, nhưng cũng không muốn thê nhi của mình đều phải chết.

Bên chỗ Quách Phù nhanh chóng hạ xuống một bóng dáng màu trắng, chỉ thấy người này cầm cây quạt bằng sắt trên tay, khẽ đảo một vòng, toàn bộ quân lính liền chết tan tác.

Mặt khác, hai bóng dáng một màu xanh, một màu lục nhanh chóng gia nhập cuộc chiến, đánh bay mấy kẻ đang muốn đánh lén Gia Luật Tề, khiến bản thân hấn cũng khá sững sờ.

Thoát khỏi dây trói, Quách Tương liền tìm cách đi khỏi đài cao, thế nhưng lại bị Kim Luân chặn lại. Bất ngờ, một người mặc áo màu lam thình lình hiện lên sau lưng Kim Luân, thuận thế cho hấn một chưởng.

Kim Luân nhanh chóng đưa tay đỡ lấy, thế nhưng nội lực của người này mạnh vô cùng, khiến hấn không khỏi lui lại vài bước.

Quách Tương sau khi nhìn thấy gương mặt của người vừa đến, liền hình hỷ kêu to: “Tiểu nhị cứu (cậu 2)!”

Hoàng Ngao tư thái ung dung đỡ lấy chưởng phong từ Kim Luân, gương mặt tuy vẫn còn non nớt nhưng cũng đã hiện nên vẻ tuấn mĩ vô song, đôi mắt lạnh lùng liếc Quách Tương một cái, sau đó liền rút ngọc tiêu bên hông ra, đánh tới.

Quách Tương nhìn xuống dưới, nàng liền nhận ra bóng dáng màu trắng bên cạnh đại tỷ, đang lấy thế như chẻ tre giết chết quân địch, liền nhận ra người này chính là tiểu tam cứu Hoàng Hy của mình, còn bên phía tỷ phu thì nàng không thể nhận ra.

Hai người này chính là con trai của Tàn Kiếm và Công Tôn Lục Ngạc, Tàn Sở và Tàn Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Ngoại truyện: 16 năm (3)

Kim Luân nghe thấy Quách Tương gọi tiểu thiếu niên trước mặt là tiểu nhị cữu, liền đoán được người trước mặt là ai, lại thêm việc tay hấn cảm ngọc tiêu, cùng với chiêu đàn chỉ thần công mạnh mẽ vừa rồi, hiển nhiên hấn chính là hậu nhân của Đông Tà Hoàng Dược Sư, một trong thiên hạ ngũ tuyệt.

Read more...

Hoàng Dung nhìn tình hình trước mắt, trong lòng liền kinh hỷ không thôi, liền hướng về phía Hoàng Ngao hô một tiếng:

“Nhị đệ, Tương Nhi nhờ đệ!” – sau đó liền cùng mọi người đẩy lùi quân địch.

Ở bên này, Kim Luân nhếch môi nhìn người đang ung dung đứng trước mắt, nói:

“Hậu nhân của Đông Tà Hoàng Dược Sư, tiểu tử, ngươi tên là gì?”

“Hoàng Ngao!” – Hoàng Ngao không lạnh không nóng trả lời, dường như người đứng trước mắt vừa không phải là kẻ thù, cũng không phải là bằng hữu, chỉ đơn giản là người qua đường không cần biết tên.

Kim Luân tán thưởng vẻ bình tĩnh ung dung của hấn, quả nhiên không hổ là hậu nhân của Đông Tà, còn nhỏ tuổi mà đã có phong thái như vậy, hơn nữa võ công còn rất cao.

“Nếu đã là hậu nhân của Đông Tà, vậy thì lãnh giáo vài chiêu đi!” – Kim Luân mê võ học, đương nhiên là không bỏ qua cơ hội này, liền một chiêu đánh tới.

Hoàng Ngao ánh mắt cũng không chớp một cái, liền giơ tay tiếp chiêu, còn không quên hướng về phía Quách Tương ra lệnh:

“Quách Tương, nhảy xuống!”

“A, được!” – Dù Quách Tương không hiểu vì sao phải nhảy xuống, hoặc nhảy xuống có thể té bị thương hay không, thế nhưng nàng vẫn lập tức nhảy xuống. Dường như đối với Hoàng Ngao, nàng có một niềm tin tưởng tuyệt đối.

Trong những đứa con của Hoàng Dược Sư, Hoàng Ngao là giống hấn nhất, vì vậy có đôi khi, cả Hoàng Dung và Quách Tĩnh đều không tự chủ tin tưởng hấn.

Quả nhiên, Quách Tương vừa nhảy xuống, ở dưới liền có một người phi khinh công bay lên tiếp lấy nàng, người này còn mỉm cười với nàng:

“Tiểu Tương Nhi, bị bắt cóc có vui không?”

Quách Tương nhìn Hoàng Hy đang trêu mình, liền không chịu thua trêu lại:

“Tam cữu thử bị bắt cóc xem!”

Hoàng Hy đỡ nàng xuống đất, sau đó lấy cây quạt bằng sắt được làm tinh xảo bên hông ra, khẽ phất một cái, làm ra vẻ anh tuấn nói:

“Chỉ sợ là không ai bắt được ta thôi!”

Quách Tương bĩu môi, nhưng không phản bác, người tam cữu này của nàng, từ nhỏ liền thông minh tốt đỉnh, tính tình lại như hồ ly, ở trong tay hấn, chỉ có chịu thiệt, nhưng không ai có thể chiếm được tí tiện nghi nào từ hấn.

Trên này, Hoàng Ngao liền cùng Kim Luân đánh tới, mỗi chiêu đều mang sức mạnh to lớn, nội lực uy áp đến nỗi những người xung quanh cũng không chịu nổi.

Kim Luân chiêu nào chiêu nấy đầy mạnh mẽ, rat ay nhanh gọn, chiêu thức càng lúc càng mang đầy sát khí. Còn Hoàng Ngao thì ung dung ra từng chiêu khắc chế, võ học tinh diệu của Đào Hoa Đảo không ngừng được hấn nhuần nhuyễn sử dụng ra, khiến Kim Luân nhìn mà không thể không cảm thán, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên.

Bên này mọi người vờ đánh vừa lùi, huynh đệ Tàn gia và Hoàng Hy tham gia khiến cho cục diện đã dần thay đổi.

Thế nhưng vẫn chưa hết, một tiếng kêu của chim điêu to lớn truyền đến, cùng theo đó là Dương Quá và Tiểu Long Nữ cùng nhau phi xuống, tham gia cuộc chiến, khiến quân Mông Cổ đã bắt đầu không còn thể thượng phong như xưa.

16 năm qua, Dương Quá, Tiểu Long Nữ cùng đại điêu đi khắp nơi hành hiệp trượng nghĩa, cũng tạo nên một giai thoại thần điêu hiệp lữ danh chấn giang hồ.

Khi tất cả mọi người sắp lùi vào thành Trương Dương, huynh đệ Tần gia và Hoàng Hy nhìn nhau đầy ẩn ý, Hoàng Hy nhanh chóng ra hiệu với Hoàng Dung, mọi người cùng nhau lùi vào trong thành.

Bên này, Hoàng Ngao đột nhiên không đỡ lấy những chiêu thức của Kim Luân nữa, mà dùng khinh công lùi về thành. Kim Luân thấy vậy, liền châm chọc:

“Tiểu tử, mới đó mà đã bỏ cuộc rồi à, sao không có nghĩa khí gì hết vậy!”

Hoàng Ngao đang lùi về phía sau đột nhiên quay đầu nhìn Kim Luân, khoe môi khẽ nhếch một nụ cười, lạnh lùng nói:

“Đây là chiến trường!” – sau đó nhanh chóng rời đi, bỏ lại Kim Luân không hiểu ra sao ở phía sau, chẳng mấy chốc đã bay vút lên tường thành, khiến nhân sĩ vô lâm dưới thành cũng sững sốt, bái phục khinh công tuyệt diệu.

Ngay lúc này, trên tường thành bỗng xuất hiện bóng dáng của một tiểu thiếu niên dung mạo tuấn tú, hô to:

“Bắn!”

Mấy chục tên binh sĩ trên tường thành tay cầm một cái nỏ kì lạ, gắn đầy mũi tên, khi tiếng hô vừa dứt, hàng ngàn mũi tên bắn ra như mưa, hơn nữa lực đẩy lại vô cùng lớn, lớn hơn so với cung bình thường nhiều.

Hơn nữa chỉ cần vài chục người, một lần đã bắn được hàng ngàn mũi tên như vậy, đợt này bắn hết, liền có một đợt khác thay vào, mưa tên khiến cho bên dưới người chết vô số, quân Mông Cổ tan tác bỏ chạy.

Ngay cả Kim Luân cũng vô cùng chật vật, giờ ông đã hiểu câu nói vừa nãy của Hoàng Ngao, đây là chiến trường, không có nghĩa khí, chỉ có giết người, ai giết được nhiều hơn thì thắng.

Lại nhìn binh lính bên mình hàng loạt bỏ mạng, đương nhiên là hấn thẳng.

Quân Mông Cổ nay đã rối loạn, chợt lại có một tiếng hét vang lên:

“Đại Hãn, Đại Hãn trúng tên rồi, nguy rồi Đại Hãn chết rồi!”

Binh lính vừa nghe tin người cầm đầu đã chết, tựa như rắn mất đầu, tất cả đều bỏ chạy tan tác, chạy khỏi rừng mưa tên này, chạy khỏi địa ngục này.

Mọi người thấy cảnh đó, đều cùng nhau tung hô vui mừng, trận chiến tưởng chừng như không thể chống này, nay họ lại thắng.

Hoàng Hy cho người bên cạnh một ánh mắt tán thưởng:

“Sân phẩm mới sao, không tồi!”

Hoàng Tường, dùng gương mặt giống Hoàng Hy đến 7 phần, nhếch cái mũi lên trời nói: “Đương nhiên, cũng không xem là ai chế ra!”

Lão tứ Hoàng Tường, cùng lão tam Hoàng Hy là song sinh, nhưng cũng không quá khác nhau, cả hai đều mới 13 tuổi, thể nhưng võ công cũng đã không thua kém ai, lại thêm Hoàng Hy tính tình như hồ ly, Hoàng Tường đầu óc tinh quái, lại thích chế ra mấy thứ kì lạ, nên Hoàng Dược Sư mới cho phép họ đi theo Hoàng Ngao ra đảo.

Quách Tĩnh cùng với đám nhân sĩ vô lâm đến trước mặt Hoàng Ngao, vui mừng nói:

“Nhị đệ, may mà lần này có bọn đệ, không thì đã không xong rồi!” – mấy người phía sau cũng gật đầu tán thành, ánh mắt lấp lánh nhìn bọn Hoàng Ngao, người nào người nấy đều có gương mặt tuấn mĩ vô song, hơn nữa võ công, phong thái lại khó ai bì được, không hổ là hậu duệ của Đông Tà.

Đội Hoàng Hy giới thiệu mấy người Tần Diệp xong, mọi người liền cùng nhau đi dự tiệc chúc mừng.

Riêng Tiểu Long Nữ khi biết cả hai là con trai của Công Tôn Lục Ngạc, liền nhiệt tình tới bắt chuyện.

Gia Luật Tề cùng Quách Phù liền hỏi thăm đứa con nhỏ của họ. Chuyên Quách Phù không có con luôn là nỗi bận tâm của Phùng Hành, vì vậy nàng luôn nhờ Hoàng Dược Sư bốc thuốc cho nàng ấy, cuối cùng 5 năm trước, cũng sinh ra một tiểu tử mập mạp, đặt tên Gia Luật Thành, thể nhưng do lo sợ hoàn cảnh loạn lạc ở Trương Dương, liền không thể không gửi ở Đào Hoa Đảo.

Hoàng Ngao giống Hoàng Dược Sư, luôn không thích nhiều lời, vì vậy Hoàng Hy liền đảm nhiệm phát ngôn:

“Mọi người yên tâm, Thành Nhi ngoan lắm, rất hợp với mẫu thân, lần này còn nhờ ta chuyển lời đến cho hai người rằng: Thành Nhi rất ngoan, cha mẹ yên tâm đánh người xấu rồi sau đó hãy đến đón Thành Nhi.”

Nghe xong, mọi người liền bật cười, còn Quách Phù thì nhào vào lòng Gia Luật Tề mà khóc, nàng nhất định phải thu xếp thời gian đến thăm nó.

Hoàng Hy lại nói: “Vốn lần này mọi người muốn đến chúc mừng sinh nhật cho Trương Nhi, thể nhưng ai cũng là vừa mới ra đảo, có chút lạc đường, nên

bây giờ mới tới!”

Hoàng Dung liền cảm thán nói: “Không, đến lúc này mới là đúng lúc!”

Cả Dương Quá bên cạnh cũng góp lời: “Đúng vậy, nếu lần này không nhờ mọi người, cho dù ta có đuổi đến thì cũng không kịp rồi!”

Khi được hỏi về Phùng Hành, Hoàng Hy buồn cười nói: “Mẫu thân vốn muốn đi với bọn đệ, thế nhưng lại bị chẩn đoán ra mang thai 2 tháng, vì vậy chỉ có thể ở nhà!”

Bữa tiệc diễn ra trong bầu không khí vui mừng náo nhiệt, lần này tôn trọng, chắc Mông Cổ còn lâu mới có thể vực dậy, trong thời gian tới, bọn họ có thể thở phào.

Trong lúc này, mọi ánh mắt đều tập trung tới 5 thiếu niên tài mạo song toàn song đại sảnh, còn nhỏ mà đã lợi hại như vậy, sau này bọn họ chắc chắn sẽ tạo nên một giai thoại cho mình.

Võ lâm, sẽ lại lật ra một trang mới, với những thiếu niên anh tài.

Hoàn toàn văn.

Bạn đang đọc truyện *Làm Phu Nhân Đông Tà Không Phải Dễ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.